

വെണ്ണയക്കട്ടാരുസമാനം.



1932.

എം. വി. വോർഡ്, എം. എ.

வள்ளுக்கிழமீபூஸ்தாங்கி.



ரூபாக்கிட்டா:

எடுத். வி. வோமீ. எடுத். எடு.

1932.

(வில- ம க.)

സെന്റ് മേരീസ് അന്താമശാലം മുദ്രാലയം,
തോപ്പ്, കുള്ളിവപ്പേരുർ.

മുഖ്യര

ഈ ഗുഹം കൈ ലക്ഷ്മാഗുഹമായിട്ടാണ് സകല്ലി ഷ്ടൈപ്പട്ടിച്ചുള്ളതെങ്കിലും, ഇന്നവിധത്തിലോ ചൊക്കമുണ്ടും ഒരാദ്ധാവു, ചുറ്റു നിശ്ചേരിക്കുവാൻ എന്നും കൈവെച്ചിട്ടില്ല; അങ്ങനെ ദിശ്ചേരിക്കുന്നതു സാഹസവുമായിരിക്കാം. കവിയാണ് പ്രജാബന്ധം സ്വീജിഷ്ടുന്നത്; നിത്രപക്കൻ അവ തിരഞ്ഞെടുപിടിക്കുന്നതേയുള്ളൂ. ബാലും ദിതാല്ലും കമ്മാ സക്തനായിരുന്ന കൈവെന്നും അനന്വേശാണും ഈ ഗുഹ തതിൽ സഭയിച്ചിരിഷ്ടുന്നതെന്നാണുതു. വിചാരിച്ചാൽ പോകുന്നതാണു്. ഈ ഗുഹത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള സിലബാന്തന്ദ്രങ്ങൾക്കും വായനക്കാരെന്നും അനന്വേശിനിനും തന്നിൽ ഏതുക്കണ്ണും പോകുത്തുണ്ടെന്നും അനേപാശിക്കുന്ന തു രസാവമായിരിക്കുമ്പോൾ.

ചൊക്കമു കൈ മുതൽ പുന്ന്യാനമായതുകൊണ്ടും ഈ നൂ ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന പാലേ കമ്മാകാരന്മാരുടെ കൂതികളു കണ്ണിച്ചും പ്രസംഗവശാൽ കാണോനും പരഞ്ഞുന്നതോടി പന്നു കൂടിയിട്ടുണ്ടു്. ഈ വിമർശനത്തിൽ യാതൊരു ഘുരോഡാ ഗിതപവും ഇല്ലാതിരിപ്പുന്നും ഗുഹകാരൻ കഴിയുന്നതു ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടും, പക്ഷാന്തരങ്ങളിലോവാമെന്നും സംഗതി ഇവിടെ വിസ്തൃതിക്കുന്നില്ല.

ഈ ഗുഹത്തിലേ ചില അദ്ധ്യായങ്ങൾ 'കേരളം' മാസിക്കളിൽ ലേവനത്രാവത്തിൽ പ്രസിലഗ്രൂപ്പത്തിയിട്ടുള്ള വാചാണു്. അവയിൽ മുക്കതരമായ വ്യത്രാസമാനം വരുന്നിയിട്ടില്ല. തന്മുളം ഭാഷാരീതിയിൽ കാലഭേദങ്ങളും

നസരിച്ചുള്ള ചില വ്യത്യാസങ്ങൾ കാരോ അധ്യായത്തിലും
കണ്ടേക്കാം. ഭാഷാരീതികൾ എന്നുംപും വക്ത്തവാൻ
അനുകാരൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്.

പറയത്തക്ക അച്ചടിപ്പിനേക്കുള്ളാണ്. കൂടാതെ ഈ
പ്രസ്തുക്കം ഇതു വൃത്തിയായി അച്ചടിച്ച സെൻറമേരില്ലെല്ലു
അനാമാഡാലാ ദിദ്രാജാലയുടെ പ്രവർത്തകനോട് ഞാൻ
അതിമാത്രം കൂതജ്ഞനായിരിക്കുന്നു.

ഇഴ്വപേരുൾ,	}	എന്ന
1107 മിച്ചുനം 24-ംം-		അനുകർത്താ.



സമസ്തം.

ദിവംഗതരായ

മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ സോമരണാക്രിം—

ഗുമാകത്താ.

വിഷയ പരിപാടി.

അല്ലൂറം ഫ -	പ്രസിദ്ധം.
,, റ -	വിഷയാദാനം.
,, റു -	കടാബീജം.
,, റ' -	കടാഗ്രവാനം.
,, റു -	,,(തടസ്സ)അല്ലൂറണമം.
,, റു -	അല്ലൂറാരീതികൾ.
,, റ -	ചാത്രവിധാനം.
,, റു -	സംഭാഷണം.
,, റു -	തഹരകളു്.



പേരാധികാട്ടാപ്രസ്ഥാദാ.

അ യു റ യ ന ട.

പ്രാർഥണ.

കാലഘട്ട കഴിവുന്നോടു ഉദ്ദേശിക്കിയാണെങ്കിൽ വൃഗ്രത അന്ത്യത്തുനിന്മായി കൊണ്ടിരിക്കുന്ന എന്നുള്ള ഒരു വലാത്ത് എന്നും കേൾക്കമാറണണ്ടുണ്ട്. ഇത് വുഗ്രത ഉപഘനിച്ചിരിക്കുവാൻ പ്രധാനം, കൈത്തോട്ടിൽ, തൊട്ട് ഇംഗ്ലീഷ് ധനാധികാരിയുമായാൽ ഒരു തരം വല്ലിച്ചുകരണിരിക്കുന്നു. എത്രയും സമയത്തിന്റെ വിലക്കും ബഹുമാനി ഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. പണ്ട് ഒരു വിനാഴിക പ്രസ്താവനും ഒരു നാഴികയുടെ അരഹപതിലോരം എന്നേ അന്ത്യായിക നാളി. ഇന്നു ഒരു മിനിട്ട് ഒപ്പുന്ന പരിപ്പുകളാണ്, ക. എ. പ. എന്ന തോതിൽ അതിന്റെ വില കണക്കാക്കേണ്ടിവ കും. ‘സമയം’ എന്ന റബ്ബു ‘പണം’ എന്നതിന്റെ പ ത്തും യായായിരിക്കിട്ടുണ്ട്. ഗതാഗതകാർജ്ജങ്ങളുടെ സൗകര്യിക്കുത്താൽ മുരം എന്ന വിളംബരമേൽ നാശവാനേ ഷമംയിരിക്കുന്നു. ആയുന്നികലോകം പ്രവൃത്തിമാർജ്ജത്തിൽ സദാ ത്രാവിത്താമനം ചെയ്യുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. മണിക്കൂറിൽ അരഹപതു മെഞ്ഞ കാട്ടന തീവണ്ടിയിലിരിക്കുന്നവർ ഉ ത്തിലികിലെവന്നുന്നതുവരെ വാഹനത്തിന്റെ ഗതിശാല്പം ചെവിച്ചും കൂടുതലിട്ടുടെ ഘടകികാരം നോക്കിയും അക്കഷമരായി

ടാണ സമയം കഴിച്ചുള്ളൂന്നത്. അന്നവേക്ഷിതരെക്കിലും അനിവായ്യും ഇതു വിശ്രമാവസരം സുഗമമാക്കുന്നത് ഒള്ളൂട്ടു കൂടു ഉപകരണങ്ങൾ വണ്ണക്കമ അപ്പേക്ഷിക്കുന്ന ചെറുകൂടം.

വികീംതോറിയാരാണിയുടെ കാലത്തുൽ പൂജപ്പുട്ടുകൊണ്ടിരുന്നവയും പ്രഭാദാം അത്യിംവും പുജപ്പുട്ടുവയ്ക്കുമായ നോവലുകൾ വാഴിപ്പുന്നതിൽ അന്നാണ്ടായിരുന്ന ഗ്രന്ഥ മുകളിൽ പ്രഭാദിപ്പിച്ച ക്ഷമാശീലം അപ്രത്യേകനാക്ക് എന്നു അഞ്ചുവിഷയമാണ്. ആ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കാവ്യത്വം നാജൈപ്പു കണ്ണിച്ചു അവശ്യാന്വേഷിലൂടുരായ സാഹിത്യഭാഷയിൽ പ്രതി തന്നൊ കോലാം മഹലം കൂടിച്ചാലും, ഇന്നും എത്തുകൾ അവ വായിപ്പുന്ന തിൽ പരാബേദിവരായിരിപ്പുക്കയേ ഉള്ളൂട്ട്. ബഹുജനങ്ങളുടെ മടിസ്റ്റീലയുടെ കെട്ടശിഖ്യാനാമക്കിൽ, അവരുടെ തമിജ്ഞ ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ വരുന്നതരാവുക്കരനെ വേണം. പാച്ചുക്കാകളിൽ കണ്ണുകട്ടിക്കിരുന്നു ശേഖരിച്ചു കണ്ണായം പാകംചെല്ലാൻ സെതുക്കരുവും മരാളും ഇപ്പോത്തവരെ ‘ദോഹിരു’ക്കാർ പച്ചവാഴ്ചക്കാണ്ട് സംതൃപ്തരാക്കുന്ന തുച്ഛപാലെ, ശേഖരിക്കുന്നതുടെ ദർശനാത്മകയിൽ ഭീതിവും ഒരു ജനത്തിലും എല്ലാപ്പുത്തിൽ തത്സ്പദിജ്ഞാവുന്ന സാഹിത്യരംഗം പ്രാണചെച്ചുവാൻ ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ ഉള്ളക്കരം ആണി. സാധാരണനാക്ക് കല്പിതകമകളാണ്ടും മഹാകാവ്യാലിക്കേൾക്കാം അഭിലിപ്പണിയം. അതുരം കുടകൾ മുളിക്കായരിംബാമാക്കി കൊട്ടക്കാവാനാണോയ ശ്രമണത്തിന്റെ ഘലമാണ് വണ്ണക്കമാപ്രസ്ഥാനം.

വ്യവസായം, പ്രയത്നങ്ങിലും, ഇത്യാദികളിൽ അംഗവിനിയസ്ഥാനമായ ക്രമേണ്ടിട്ടുളിൽനിന്നുണ്ട് ചെരുക്കുക
മുറ്റുന്ന സാഹിത്യവിഭാഗം മുറ്റേട്ടുന്തന്നുള്ള സംഗതി
പ്രഞ്ചേകം ചിന്തനീയമാണ്. ഒരു നൂതനമുഖ്യവാനമുള്ള സംരംഭത്വത്തിനി
നയിൽ, സുഖഭോക്താക്കർക്കുമാത്രം സാധ്യമായ സാഹി
ത്യചാർച്ച ചെയ്യുവാൻ അനുഭവരിട്ടുണ്ടിവാസികൾക്കു അവ
സംരംഭത്വമുണ്ട്. കമാറ്റേവണ്ണാസക്കി സ്വീകാര്യാരംഭ
മാണാക്കിലും, ഹീൽസിൽസ്, മുതലായ നോവലേഴ്സ്ക്രീക്കാ
ങ്കെട സുദീംകമക്കുവായിട്ടുവാൻ തന്ത്രങ്ങിയക്ക് എല്ല
കൂടും ഇപ്പോരിക്കന്തുകൊണ്ട്, ഇർവിങ്, ഹാംസ്റ്റാൻ,
അപ്പുന്നചോ, തുടങ്ങിയ കമാക്കാരാക്കർ സ്വന്തജീവിവാസി
കളെ പ്രീംനന്നംചെയ്യുവാൻ ചെരുക്കമുറ്റുന്ന സാഹിത്യ
വിഭാഗം മുച്ചവരുക്കരിച്ചു. ഇപ്പോൾ കമുറ്റുന്ന നാ
വയിൽവിനു ചെരുക്കമുറ്റുന്ന ഉവരുവ കീഴിൽവാൻ
സംഗതിയായി. ചെരുക്കമുള്ളതെ സ്വത്തിസ്ഥിതിമായ മുന്നു
വിശ്വേഷത്താലും സാഹിത്യക്കലംബാരിൽനിന്നു ലഭിച്ച
പ്രോത്സാഹനത്താലും, പരിപ്പ് കൂതരാജും ഔദ്യോഗിക്കലും അ
തു അചിരേന്ന പടന്നപിടിച്ചു. ഇപ്പോൾ വരത്താനുപ
ത്രഞ്ഞളിലും മാസികകളിലും കമാപദ്ധതി അനുപേക്ഷ
നീയമായിട്ടാണെല്ലും വന്നകൂടിക്കിരിജ്ജുന്നതു്.

ചെരുക്കമുള്ളതെ മുദ്രിംവത്തെക്കുറിച്ചു മുലോച്ചി
ജ്ഞനതായാൽ മുഴ ഏതെന്നപ്രസ്ഥാനത്തിനും മുന്നുകാലി
ക്കവറുണ്ടാക്കും തന്മീൽ വലിയ വന്നധൗണേന്നു കാ
ണാം. മാസികക്രമങ്ങൾ റിതതമായിത്തീന് കാലത്താ

ഈ ചെരുക്കപ്പയുടെ പുറപ്പോട്. ഈ അലേഖയായ കൈ സംഗതിയാണ്. നോവലിന പരാപ്രോക്ഷക്തുടാതെ ജീവി ജീം. അതു സ്വന്തമേഖ കൈ ഗുമമാണ്. എന്നാൽ കൈ ചെരുക്കമ തനിയേ പുരപ്പുട്ടനാതെങ്ങിനെ മാസികയു കെ പുരങ്ങളിൽ അദ്ദേഹംപൂർവ്വിജ്ഞകയേ അതിന ഏറ്റാ മെച്ചപ്പെട്ട. പിന്നീട് പല ചെരുക്കമകൾ ‘പരസ്യസഹായ സംഘ’മായിചേരുന്ന് കൈ പുസ്തകമായിത്തീരുമായിരിജ്ഞം. എന്നാലും ആരംഭത്തിൽ അതിന പരാപ്രോക്ഷക്തുടാതെ ജീ വിജ്ഞവാൻ സാധിജ്ഞയില്ല. അതുകൊണ്ടും മാസി കുറ ഗമങ്ങൾ പുരപ്പുട്ടവാൻ തുടങ്ങിയ പത്രാവുതാരുന്നരാ സ്ഥാവരെ ചെരുക്കമാജ്ഞ സാഹിത്യത്തിൽ ധാതോങ്ക സ്ഥാ നവും ഇല്ലാതിക്കനാതെന്ന ഉശർജ്ഞം.

ഗുഹകട്ടംബവത്തിൽ ഇപ്പുകാരം അവതീസ്ത്രംഭായ ഈ അഭിനവാംഗത്തിന്റെ വിശ്വേഷാലക്ഷണങ്ങൾ നിത്യപൂ നാക്കു ഇന്നും അപരിശോച്ചുമായിട്ടാണിരിജ്ഞന്നത്. മന്ത്ര രണ്ടെ ‘എഡ് ഗർ അഫൂൾഫോ’ പ്രീന ഗുമകാരൻ “എക്കോ, കൈ മണിക്കൂറിനള്ളിൽ വായിച്ചുതീക്കാവുന്ന കൈ കമ്മാണ ചെരുക്കമു” എന്ന നിർവ്വചിച്ചിട്ടുണ്ട്. “ഈനു ഇരിപ്പിൽ വായിജ്ഞാന്വുന്ന കൈ കമു” പുന്നം അദ്ദേഹം അന്ത്യത്ര മുസ്താവിജ്ഞനം. ഈ വിവരങ്ങളാൽ ചെരുക്കമ ചെരുതാജ്ഞനാല്ലോതെ അതിന്റെ വിശ്വേഷാലക്ഷണങ്ങളെല്ലാം തന്നെ പരാമർജ്ജപ്പെട്ടിട്ടില്ല. തന്മുലം ഈ വിവരങ്ങം കൈ ശാസ്ത്രീയലിംഗചന്ദ്രംബണന്ന വിചാ രിജ്ഞവാൻ വയ്ക്കാം.

ചെരുക്കമ ഇന്നതാജ്ഞനാന പരായുന്നതിനേക്കാൾ ഇ നാത്മപ്പുന്ന പരായുന്നതാണ എഴുപ്പം. അതു കവിതയല്ല,

പ്രവന്നയും, ഉപര്യാസമല്ല, നാടകമല്ല, അട്ടക്കമായല്ല, നോവലല്ല—അല്ല, നോവലല്ല. ചെരകമ കൂടുതൽ ചെറിയ നോവലംബന്നനു പലരം ധരിച്ചവരായിട്ടുണ്ട്. നോവൽ സംക്ഷേപിച്ചാൽ ചെരകമന്നായുമാത്രം! ഇല്ല; നോവൽ സംക്ഷേപിച്ചാൽ ദോവർസംക്ഷേപമായും; ചെരകമന്നായുകയില്ല. മഹാകാവ്യത്തെ ചുഡാക്കിയ പരിപിഴ്ചളിക്കുന്ന സംഗ്രഹിച്ചാൽ വണ്ണക്കാവ്യമാക്കോ? ‘രഘുവാഡ’വും ‘മേഘസന്ദര്ഭ’വും തമ്മിൽ വളരെനന്നം ചെരകതന്നുള്ള പ്രത്യാസം മാത്രമാണോ ഉള്ളതു്? ‘മേഘസന്ദര്ഭ’ കൂടുതൽ ‘ചെരകമാകാവ്യ’മാണെന്നു പറയുന്നതു് സംസ്കൃതപു ക്ഷുപാതികൾ ചാറുമാസിളിക്കും. ആ പ്രത്യാസം നോവൽ, ചെരകമ, എന്നിവഴ്ച്ചതമ്മില്ലെങ്കും. രണ്ടും കമാ കരി തന്നെയാണെങ്കിലും, ആദം, വൃംഥി, ഘടനം, എന്നിത്തുകളിൽ അവ വിജാതീയങ്ങളാണു്.

ചെരകമയുടെ വ്യാപ്തിരംഗം എംബും പരിപ്പിനുമാ യത്രകൊണ്ടു് അതിലേ വസ്തുസ്പതാവനം നോവലിലേ കൂ മാവസ്തുവിന്റെ വ്യാപനം പോലെയല്ല. കമാരംഗത്തി നു വൈവിധ്യവും വിചിത്ര തയ്യം വരുത്തുന്നതിനും, വാത ക്കുട്ടുടെ അഭ്യന്തരിക്കുമിൽവുത്തികളും അംഗവിക്ഷേപങ്ങളും പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിനും, അവയുടെ ഇടവും പലവും ഒരു പിന്നും ചൂറിന്നു നോക്കുന്നതിനും കൈഞ്ഞാരം, തെളവനും, വാഞ്ചക്കും എന്നീ അവസ്ഥാന്തരങ്ങൾ തന്നെ ചെയ്യുന്നും സംഭവിക്കുന്ന സ്പാദവന്നേണ്ടും ലുഖ്യമാക്കുന്നതിനും, ഉപകമകൾ അനന്വാസിച്ചും അംഗിയായ രംഗത്തിൽനിന്നു ഭിന്നങ്ങളായ ഇതരഭാവങ്ങൾക്കും സംബന്ധം നാണ്കിച്ചും കമാ വ്യാപ്തിയാ രമണീയമാക്കിച്ചുപ്പു

നാതിനും മരം നോവലേഴ്ക്കുള്ളക്കാരനു ഉള്ളൂ സപാതാര്യം ചെരുകമറ്റിൽ അനന്വാദ്യമാണ്. നോവൽക്കത്താവു ദാനാ വിഭവങ്ങൾ സജ്ജമാക്കി കൂട്ടാനായാണ് ചെയ്തു വായനക്കാർ റിൽ ജന്മപ്പിഡിക്കുന്ന പരിശ്രമി ചെരുകമാക്കാരൻ എക്കാവി ഭവംക്കാണ്ടു സജ്ജാതമാക്കുന്നും. നോവലിലേ പാത്രസ്ത്ര ലബിയും സംഖ്യാഘട്ടപ്രവൃം മേതുവായി അന്തിനു ഏറ്റരാ ക്കൊങ്ക് പരിപൂർണ്ണത ഉണ്ടുകൊണ്ടണ്ട്. കലാക്കര്യാവാര ഒളംകുടുക്കുന്ന നാനാത്പര്യം ഭിന്നഭിന്നങ്ങളും പ്രചോദിതമായ ജനാവലിക്കുടുക്കുന്ന പരാമ്പരയം ശ്രദ്ധയും പ്രതിഗ്രാമവും നോവലിൽ പ്രതിഭിംബിക്കുന്നു. രസനിഷ്ഠ നന്ദിക്കു ഉതകനു ഇഴുഞ്ഞുണ്ടാക്കിക്കു ചെരുകമാക്കിത്തിനു ദിശയിൽപ്പും പ്രാംഭമാണ്.

ചെരുകമയിൽ അവഗ്രഹം വേണ്ടതായ മുണ്ടും എക്കാറതയാകുന്നു. ഈ മുണ്ടും ചെരുകമയിൽ മാത്രമല്ല, സാമീത്രം, നാഗീതം, ചിത്രകഥകളും, എന്നിങ്ങനെയുള്ള സുകമാരകലകളിലെപ്പോം അത്രാവസ്ഥാനൊന്നുള്ളതു അവ പിതകിതംതന്നെ. പക്ഷേ ഇവ കാരോനിശ്ചാരങ്ങും വ്യാപ്തിക്കുണ്ടുതന്നു എപ്പുകാരുത്തിനു പല പരിശാമവി ശേഷങ്ങൾ സംഭവിക്കുന്നണ്ട്. സാമീതിനുപരിപരിക്കുന്ന പരിമിതി ആത്മയിച്ചു എക്കാറത ദിവസായും റിമിലഡ യും ഇരിക്കും. നോവലിലേ പ്രതിപാദ്യവസ്ഥയിൽ പ്രായേ ഗാ എപ്പുകാരുപ്പുകിണങ്ങിയും വൈചിത്രപ്രതിനിബേണി മുധ്യാനകമയോടു എക്കാറര സംബന്ധമുള്ള ഉപകമക ക്കും ഉപചാതൃജീളം നോവൽക്കത്താവു സ്പീകർക്കിട്ടുന്നുണ്ട്. നോവൽ വായിക്കുന്നവക്കണ്ണക്കുന്ന വികാരങ്ങൾക്കു പ്രകാശാന്തരങ്ങൾ സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. കൈ വികാരം അര

തുഗ്രഹയി നിലകൊള്ളുന്നവക്കിം അതു അത്യുഗം ദൃശ്യ എംബിത്തിങ്ങന്തുകാണ്ടു അതിന്റെ തെക്ക് സ്ഥം പാർ | ചരിപ്പാൻ ഇതരവികാരങ്ങൾ ജനിപ്പിജ്ഞന രംഗങ്ങൾ നോവൻകത്തേവ് സ്വശ്ചിജ്ഞനാ. എന്നാൽ ചെരുകമയി കു കൈ വികാരങ്ങിന രാത്രുമേ എടുടിഉള്ളി. അതു ഉപരു പരി സമഗ്രമാക്കുന്നതിനു താഴക്കാർത്താവു ജാഗരാത്രകലാധി റിജ്ഞം. ചെരുകമയിടെ അംഗാഖാലൈപ്പാം തന്നെ ഈ കൈ തന്നേയെത്തെ ലക്ഷ്മികരിജ്ഞനാ. എക്കാഗ്രതയെ ഞേജിജ്ഞ യോ വ്യാപിചലിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്യുന്ന ഘടകങ്ങൾ ചെരു കമയിൽ സ്വീകാര്യമണ്ഡം. ഈ പ്രകാരം വ്യവസിതമായതു കൊണ്ടു ചെരുകമജ്ജു അനന്ത്രഭ്രംശയ കൈ വെവറിയ്ക്കുപ്പാം ലാഭ്യമാക്കുന്നണ്ടു്. വ്യാപകരംഗം പരിമിതമാണെങ്കിലും ഈ പരിധിജ്ഞജ്ഞിൽ നാതിനു അപൂർവ്വതകരക്കിയും അവഹാഹതയും ഉള്ളതായിക്കാണാം. ദാന്വംശയ കൈ വ നീന്നവയുടെ സാരാംഡാം സാക്ഷിത്വായ എകദാക്രമിൽ സം ഗ്രഹിച്ചാൽ ആ വാക്കുത്തിനു എത്രമാത്രം കാജല്ലും ആ ശയപൗണ്ഡല്ലവുമണ്ഡാക്കുമോ, അതുമാത്രം സമഗ്രാത്മവു തന്തി ചെരുകമയിലും ഉള്ളപന്നാക്കുന്നതാണ്.

വിധയന്നേതെത്തു ദുസ്സഹാക്കി നിത്രവക്കാർ പ്ര പുത്തി, സപ്ലാവ്, വന്നുസ്ഥിതി, എന്നിങ്ങനെ മുന്നു എ നാജാലൈ വ്യവച്ചേടിജ്ഞനാണു്. കരിജ്ഞൽ സ്റ്റീവർസം തന്റെ കൈ സ്റ്റേഫിതനോടു ഇപ്രകാരം പാഞ്ചകയുണ്ടായി: “ചെരുകമകൾ പല വിധത്തിലെഴുതാം. കനകിൽ കൈ പാത്രം സ്വയ്യിച്ചു്, അതിനു അന്തരുപാശായ സംഭവകൾ സകല്പിജ്ഞക. അല്ലെങ്കിൽ ആല്പ്പാതനെ കൈ സംഭവം സകല്പിച്ചരിന്നേയും അതിനോടു ഇണ്ണാഞ്ഞുന്ന പാത്രങ്ങൾ

ഈ സ്വീക്ഷിക്കുക. ഇന്തിരാ പ്രവര്ത്തിയിലോട്. എന്ന് തെക്കും കൈ—നോക്കു!” (എന്ന ചരിത്രകാണ്ഡ ന്തീ വന്നസാൻ കൈ ഉയർത്തി അകാരത്തിൽ ഒന്ന് ചുഴി റി.) “കൈ സാഹചര്യം മനസാ വീക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് അതു പ്രതിമലിപ്പിക്കുവാൻ സംഭവങ്ങളും പാത്രങ്ങളും തുപവൽ കരിക്കുക.” ഈ എന്നാൽ അവോടുപ്പെടിയേധയക്കു ഇപ്പോൾത്തിനായി കേരു ചെരുകമയിൽക്കൊന്ന് അവ മുന്നം ഗാഡി സംപ്രക്രമണങ്ങളാണെന്ന് വാം. ഏന്നാലും എത്ര കിശുമാനിന് മാത്രമേ കാരോ കമാറിലും പുയാന്തും കാപിക്കിപ്പെട്ടുന്നുള്ളൂ.

പ്രവർത്തിപരമായ ചെരുകമയിൽ ഉന്നയ്യുന്നും സപാ ഭാവത്തെക്കാം അവൻ ചെയ്യുന്ന പ്രവർത്തികൾക്കാണ് മുഖ്യമാണും. കൈ സംഭവം മരുംനാനിടെ പിന്തുചരന്. “ഈ ഏന്നാണ് സംഭവിക്കുവാൻ ചോകന്നതു്?” എന്ന ജീവന്താസ് വായനക്കാരെ തുട്ടുതും പ്രവൃത്തിയോമയും രാക്ഷസം. കൈ നായകൻ, കൈ നായകി, അവരുടെ തുട്ടു സമാഗമത്തെ പ്രതിരോധിക്കുന്ന ചില പാത്രങ്ങൾ, അവ പ്പെട്ടിട്ടുണ്ടായും, വിശ്വലാങ്ങളുടെ ദുരിക്കരണം, അഭിശ്ചിസിലി—എന്നിവയാണെല്ലാ സാധാരണ കണ്ണവ കനാ കമായിടക്കാം. ടുവിൽ കാത്തിക്കുണ്ടുമെന്നവൻറെ ചെരുകമകളും ഇതരരത്തിൽപ്പെട്ടവയാണ്. അണ ഷവരതന്ത്രായ യുദ്ധരാഡാളുടെ ചെള്ളിത്തങ്ങളുണ്ടാണ്. അ ദ്രോഹത്തിന്റെ പ്രതിപാദ്യവസ്തു. ശ്രംഗാരവിഷയമല്ലാതെ പ്രവർത്തികളും ചെരുകമയിൽ പ്രതിഫലിക്കുപ്പെടാവുന്നതാണ്. ‘കൈ മുതലനായാട്ട്’ എന്ന കമയിലേ പ്രതി പാലിതം സരസവും ആക്കരിക്കാഞ്ഞുമായ കൈ കുത്രുവിപ്പിക്കാമുക്കാം. ഇത്തരം കമകളിൽ പാത്രങ്ങളുടെ

வைகிறவுபாரனால்கு நமதை உங்களைய விலோ பஂ தீடாதெ வழித்திக்கொள்ளிரிஞ்சுநானுா.

மங்குஸப்ளாவத்தின் பூமென் நல்குள சீதிக் கிழவுக்கட்டு, ஸங்வேண்மீ துலோங் தூஷ்டியே. மார்ஸிக் குத்திக்கழக பூகாறை ஸவிரேஷன் அதேயே வுமங்க என. வீதுபக்காற் அநைவலிசீட்டிக்குத் தெ மளிச்சீரின் ஜில் குத் மங்குஸ்கீர் ஸப்ளாவத்தைச்சுரித்து பரிவூத்து ஜாலாங் லதிஜூநாது லாலுஸாயம்பூத்ததுகொண்டு, ஸப்ளாவத்தின்றி ஸூக்ஷாங்கு மாறுமே காரோ கமயிலும் புக்கிதமாக்குமாலும். அதைக்குமக்குடை விசை மங்கு ஜிவிதத்தில் வெறிடுக்கு யங்குக்கண்டுள்ளன். விஜலு யம்புக்கிடியில்லை அநைஷூரை ஏதென்று அவமி பூதை விவராக்கு கருதி கடவுள்ளுதைக்கிடுமொடை அவுத்தியலுதி அநைவத்திஜூநாது காளைபோர்மீ, மே யாத்துடை ஸப்ளாவத்திலுத்து ஸக்ராங்கண்டு ஏதெத்தூங்குமா என்று ஏதினான் பூவுலுமென்று வந்துக்கு மட்டும் ஸ்ரீலா காங்கு கஷ்டமு. காரோடின்றி கமக்கு ஹுறுமாறு சூப்பு மாயிரிஜூநாதின்றி காரையா அவயலின் பூதுக்கீடுப்பிஜூநா பூதைமம்ஜைத்தயூதை மரைங்கப்பு. அதைற்கு குமகு வீ தலையால் ஸாகித்துதின் ஹுரியீ தூஷ்டிமாயிடுங்காவினி ஜூநாது. காரையா தூஷ்டையம்பூ. பேரை பூதுக்குன்று கைபூங் குதையாக்கு வீதுதுவாங்கு கஷிகுன் கமக்கு பூ அவ. மங்குஸப்ளாவத்தின்றி உடைக்குத்திக்குத் தெவி ஜைமாக்கு மாறுமே ஏதாடுகைக்குமக்கு ரவிஜூவாங்கு கஷிவுத்து.

ଦୁଇମାତ୍ର ବିଲାଗତିଲୁହୁ କମକରିବା ଲ୍ଲୀପାର
ସାର୍ଥ କଲ୍ପିତ୍ତିକୁଳୁ ସଂଜାତ ପାରିବାରି ରାଷ୍ଟ୍ରନାମାର୍କରି

மூல 'அன்றீக்கமக்கி' என அஸங்வஸம் ஜப்பி ஜீவனியது. ஸ்திவந்ஸன் கெஷுஷரிக்ளாணி துடிச் ருக்தகமக்குத் தூபாவம் வேட்டுவோலும் வுக்தமாயி குளைன தொண்ணிலீ. ஸங்வெஸங்ஹிதயங்கடு பா ருபாபாவமங்கடு அவயிற் விவரிஜ்ஞபூஷனிலீ. ஏ தெகிலும் கூட காலத்தின்றே, வேறைத்தின்றே, ஸ முனையத்தின்ற அன்றரிக்மோ ஸாஹுமோ அது அவு ஸமயுடேயோ, அங்கியமாய கூட வணுவின்றே, அ தீர்தி வாய்ந்காலில் உல்வாக்கத்தைவெள்ளு பில ஸங்஗ திக்கி காலகுமத்தில் அலுப்பாங்செழுதே வள்ளிழுக்க யே செழுந கமதான 'வணுஸ்மிதி' அமவங் 'ஸா ஹசஷ்கம்' என்ன அறியாதானில் ஹவிட விவக்கி தூமிக்கொறு. ஹதினெப்புரு ஹபறிஜ்ஞங்காம் ஹப்பிக்க நவம் மறநூல்திலே செருக்மக்குதில்வெது பலது கொட்டு அறஞுஸமங்காம் அறவிழுன 'போகக்' என்குதி யாதிஜ்ஞடு. ஹதின்ற கத்தாவாய வேணுகில் குள்ளிராமங்காயார் வோனை நாரத்திந்துதுதுஜ அ லோகநிகமாய கூட காட்டு ஸபாப் நாருபத்தில் வள்ளிழு வாய்ந்காலதெ அன்றன்றுதின் ரோசாரமங்கொந்து. ஹ ஸாதையுது கமக்குதில் வணு ஸமிதிழுதெ வுஜெந்ததி ஸாயி பில ஸங்வேஷங்கும் பாதுகாலும் ஸபித்துமாக்கான ஸங்கிலும், அவஜீ கரிக்கூபு புங்யாங்கு நாக்கபூ டாரிலீ.

ஹப்புரன்தவ சூடாதெ 'அனாஶாங்கமக்கி' என்ன அறியாதில் நாலாமதொடுவத்தும் பில நிழுபத்துக்கார் வுபுவுத்திஜ்ஞங்காந்து. அவு கூட விழங்கிவத்துநாயி ராணி

ങ്ങവന്ന് റൂംയമില്ലെന്നും പ്രവൃത്തിപരമായ കടകളിടെ
കൈ വക്കേഡേമാത്രമാണെ അവ എന്നും മറ്റൊ ചിലർ സ
മത്വിങ്ങുന്നണ്ടെങ്കിലും, താഴേക്കടകളിടെ സ്ഥായീഭാവം
പ്രവൃത്തികളിടെ അമുവാ സംഖ്യകളിടെ വൈചിത്ര്യ
തെരയപ്പും, പ്രത്യുത, ബുദ്ധിയുടെ ചില വ്യാഖ്യാനവിശേഷ
അഞ്ചെല്ലാണെ ആത്മായിച്ഛിരിങ്ങുന്നതു്. ഗ്രംമായ കൈ വ
ധം അഞ്ചുക്കിൽ ചെണ്ടുകുംം സംഖ്യിങ്ങുന്ന ഘുനിരിക്കു
ടെ. കട്ടാരംഭത്തിൽത്തന്നെ സംഖ്യം പ്രസ്തുതമാവുന്നു.
എതക്കേന്നോ മോഴ്ചാവിന്നേന്നോ അനേപശിച്ചു കണ്ണുവി
ടിങ്ങുന്നതിലുള്ള ഉപാധനങ്ങളും സന്ദിശമായ തെളിവുകൾ
വിന്റുന്നു്, കന്നിങ്ങിനും മരരാന്നിനും അനുഭാവം
ചെണ്ടു, കട്ടവിൽ സംഭവത്തിനും ധാമാത്ര്യം പ്രാഹിങ്ക
സാതിൽ അനേപകൾ പ്രാർത്ഥിപ്പിക്കുന്ന ബുദ്ധിഃവൈഭ
വവുമാണെ കമയുടെ ഭരിംഗം പ്രതിപാദിങ്ങുന്നതു്. ഒ
സത്തിനു ആല്ലെന്നായിരിക്കുന്നതു പ്രസ്താനകാനത്തിനും
യുക്തിചുകരായതായതു. തന്നിമിത്തം ഇത്തരം കടകളെ പ്ര
വൃത്തിപരങ്ങളുായ കടകളിൽനിന്നും വെർത്തിരിക്കുന്നതിൽ
സ്വാധമില്ലെന്നില്ല.

ഇതും ചരണത്തിൽനിന്നും ചെരുകടകളിടെ നാ
നാത്പം ചുത്രമാത്രമുണ്ടെന്ന ഏതാണ്ടു വിശദമായല്ലോ.
എന്നാൽ തുരു കൈ സ്ഥൂലവിവരണം മാത്രമേ ആയിട്ടുള്ളൂ.
കടാഖീജത്തെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്നേം കരുഷ്ഠി നു
കൂടുമായി ചെരുകടകൾ വിശകലനംചെയ്യുവാൻ ശ്രമി
ക്കും.



അയ്യായം. റ.

വിഷയാദാനം.

“നമ്മുടെ കലാവിദ്യകൾ രഥണിയവന്നുകളിടെ എപ്പറ്റിയും ചെറിയൊരുംശാരുമേ കണ്ണൻതി ഉപയോഗിച്ചിട്ടിട്ടുണ്ട്. പ്രകൃതിയിലുണ്ട് പദാർത്ഥങ്ങളിടെയും ധന്തങ്ങളിടെയും ദ്രോണിംഗാം ശുനിയും മുള്ളമായും അവിജ്ഞാനം ലീക്സി ആക്കാണ്ടുമാണ് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു” എപ്പോൾ എമ്പോൾ സംശോධിക്കാൻ കരിഞ്ഞിൽ പ്രസാധിച്ചിട്ടിട്ടുണ്ട്. നീണ്ടനിവന്ന് കിടക്കുന്ന ലോകമാണ് ക്രമാക്കാരന്നും മുലഗ്രഹം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചുറിപ്പും അർക്കതകങ്ങളായ എഡംവും ദോവലുകൾ തിരിച്ചേണ്ട അഭിനീതമാക്കാനുണ്ട്. കണ്ണത്രാനു നോക്കിയാൽ ക്രമാവിഷയം സമ്പ്രതി സൗലഭ്യായിക്കാണ്ടാം. പ കൈ അരനേകാപേര് ലോകത്തെ കാണാനുണ്ടില്ലോ നോക്കാനില്ല. ഇതാണ് ക്രമാക്കാരന്മാരും സാധാരണനാമങ്ങം തന്മീലുണ്ട് വൃത്താസം. സദാ സൗക്ഷ്യസ്ഥിരിക്കുന്ന അഫിഷ്യാനും ജാഗരുക്കാനായ ക്രമാക്കാരും സാമാന്യപ്രശ്നങ്ങളിൽ പെടാതെ പല സംഗരിക്കുന്നും പ്രാഥിനിമാക്കി യഥാവസ്ഥ രം വിവിധയില്ലെന്നു. വിനിഷ്ട, വണ്ണക്കടക്കാരന്റെ വിഷയം എറാറു ചർമ്മിതശാകക്കൊണ്ടു നാം വിസ്തൃതമായി നാം വിസ്തൃതമായി താഴെ സംബന്ധിച്ച സംഭവങ്ങൾിൽ സൗക്ഷ്യം നേരിട്ടുന്നതു ഒരു വിശദിപ്പിക്കുന്നതിനു വേണ്ടിയിൽ പാഞ്ചതീന്ത മായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. കരിഞ്ഞിൽ വർത്തമാനവത്രം ദോയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കും വിഷയസ്പദവും ഓദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിൽ ഉണ്ടും ചെയ്യുന്നതും. മരംാരി

ക്കുൽ പുന്നുകും വായിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കേ, അതുമാത്രാവു കൈ സൃഷ്ടനം ലഭിച്ചെന്നവരാം; വേരാറിയ്ക്കുൽ നഗരവീം മിയിലൂടെ നടക്കുന്നോടിം വാതായനപ്രാരം ദ്രശ്യപ്രധാന കൈ കുട്ടംവുകൾക്കും, അരബ്ലൂക്കിൽ പട്ടികളാർ തമിലുണ്ടായ വാഹനങ്ങളാണ് കമാനിമ്മാണോവയുക്കത്തായ വിചാരപരമ്പര ആയാളിൽ ഉദ്ദീപിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഇവയുടെ തത്പാവദ്വോധത്തിനുള്ള സന്നാലിൽ കമാക്കാരൻ്റെ മനസ്സിന് ഏറ്റേപ്പുഴിം ഉണ്ടാക്കേണ്ടതാണ്.

നാം ദർശകനു വസ്തുക്കൾ വണ്ണിക്കമാക്കാരനാക്കുടു അവലോകനംചെയ്യുവാണ് ചെയ്യുന്നതു എന്ന പറ ഞ്ഞുവണ്ണും. ഇതു മാത്രമല്ല നമ്മുടെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ യും * മനോവുത്തികൾക്കുംതമില്ലെങ്കിൽ പ്രത്യുംസം. നിരീക്ഷിതായവസ്ഥ ചെയ്യുചെയ്യുപ്പുട്ടേന്നും നവമായ കൈ ചെപ്പത്തും അതിൽ അസിച്ചു തുടങ്ങുന്നു. വസ്തുപ്രതീതി (Objective)ശായ ഇന്നങ്ങൾക്കുത്തുപ്പരി (Subjective) മായി മാറുന്നു. ചെരുക്കമാക്കരത്താവിഞ്ഞെ മനോഭിത്തിയിൽ ചിത്രീകൃതമായതുപം ഭാവനാപ്രവർത്തനാംട്ടിലും സചേത

* ദർശനം കൈ മനോവ്യാപംരമാണോ എന്ന വായനക്കാരിൽ ചിലർ സംശയിച്ചുകൊം. നേത്രത്രായത്തിലൂടെ പ്രവേശിക്കുന്ന ബ്രഹ്മപ്പേജുകവാൻത് ചില നേരയുകളായ അഭ്യവലോച്ചക്കാർ വഴിയായി മനുഷ്യത്തിൽ ചെല്ലുകയും ആ വർത്തമാനം തന്നിക്കു കിട്ടിയെന്ന ബ്രഹ്മി സമ്മതിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടി മാത്രമേ ദർശനം പൂണ്ടാക്കുകയുള്ളൂ. വിചാരാദ്ദേഹത്താൽ ഒരു ചിത്രനായ കരാർ കണ്ണക്കൾ തുംനിട്ടം സംഭവിക്കുന്നും കണ്ണ മുഹിലുള്ള വാത്തരയോന്നം ധരിയ്ക്കുതെ പോകുന്നതുനാം കണ്ണടിഞ്ഞെല്ലോ. അന്നുമാം ചരിക്കുന്ന ബ്രഹ്മിയുടെ സമകരണം ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടംണാം അപ്രകാരം സംഭവിക്കുന്നതും. ഇതരേ രൂയിക്കുള്ളിട്ടും അവസ്ഥയും ഇങ്ങനെ തന്നെയാണോ.

നമ്മൾ തന്നീരുകയും മിഞ്ചികളിൽപ്പെട്ടുകയും കൈക്കാലുകൾ ഇള ക്കുകയും അല്ലെങ്കിൽ ബുദ്ധി പുരിപ്പുകവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. സമാധിസ്ഥാനം അനേകം തന്നിന്ന് വീണ്ടും ആ സ്വത്ര പാം പുംബാധികം സ്ഥാപ്തമായിരുന്നീരുകയും സംഭാഷണം ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ടു അവധി അനുഭവിച്ചുകയും അമാത്മലോകത്തിലുള്ള വസ്തുക്കാഡ്യോപകരണമായി തുല്യവാൽവെച്ചിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ പരിശോധനവിശദാം എല്ലാ കടാകരാമരാത്രേയും അര ഏറ്റവും അല്ലെങ്കിൽ അവയ്ക്കും സംഖ്യിക്കുന്നണ്ട്. വാഹ്നവസ്തുകൾ കടാകരാമലക്കും തന്നീരുന്നതിനുമുമ്പു ആല്പുംതാം തന്നെ സ്ഥാനം അവക്കും അവക്കും ജാത്യും ഇപ്പോൾ ചില വിശദങ്ങളുണ്ടെങ്കിൽ തന്നും അനുഭവത്തിൽനിന്നും സജീവമാക്കി വെച്ചിരുന്നും സപക്ഷീയമാക്കിച്ചെയ്യുന്നും.

കടാകരാമവിശദം അമാത്മലോകത്തിൽനിന്നും സംകല്പന സിലിച്ചുതാനെന്നിരുന്നാലും, ഗ്രന്ഥകാരൻറെ നിബിധ്യാസമാക്കന്ന രസതന്ത്രവില്ലെങ്കിലും അതു കമയിൽ അംഗീകാര്യമായി വരുന്നതല്ല. പുതാനതചത്വങ്ങളിൽ നാം വായിക്കുന്ന ഭ്യാനകവാർത്തകൾ ബീംഗേസ്റ്റുസ് മുഖ്യാനമായ ഒരു ചെരുക്കമയുടെ പ്രതീതി നമ്മിൽ ഉള്ള വാക്കുന്നാണോ? താഴെ ചേക്കുന്ന ഒരു പുതാനതാകലം ഇരുപ്പുടെ ഒരു പത്രത്തിൽ കണ്ടുവരുന്നു:—

“ജാലത്തിൽ ജാല

കാണിക്കാൻ ചാംഡജി എന്ന ജാലവില്ലക്കാരൻ കോൺഫറൻസിൽ വാലികാവിലുണ്ടായിൽ ജാലവില്ല കാണിക്കുന്നും തിപ്പന്നാട്ടത്തിൽ കുപ്പായത്തിന് തീപ്പിടിച്ചു ദേമാണുകലം വേവുകയും ഉടനെ അസ്ത്രിക്കിലേക്കു കൊണ്ടുപോകപ്പെട്ടുകയും അവിടെ അത്യുപകടസ്ഥിതിയിൽ കിടക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.”

ഈ പുത്താറ്റം വായിക്കുന്നോ എന്നും വല്ല സേം വേം ഉണ്ടാകുന്നോ? ഇതുപോലെ ആത്മമഹത്യ, കൊ ചുപാതകം, അഫിവായ, തസ്സരണം, ഭവനദേനം— ഇത്യാൾ എത്രഗൗരു യാദ്ദീക്കിസംഭവങ്ങൾ നാം ദിവ സേന വായിക്കുകയും കേൾക്കുകയും ചെയ്യുന്ന! അടുത്ത നിമിഷത്തിൽ നാം അതെപ്പോം വിസ്തൃതിച്ചു കൂട്ടുന്നതരങ്ങൾ തിൽ ലഭിക്കുന്നു. പ്രത്യുത, വണ്ണക്കമാക്കരാക്കുക ഈ പുത്താര്ഥത്തെക്കണ്ടിച്ചു സോംസാഹം ആലോച്ചിക്കുയായി. ചിരാഭ്രംബത്താൽ പ്രമാദരഹിതനായിത്തീന്തിന്തിള്ളിച്ചു കു ജാലവില്ലക്കാരൻ ഇത്തുണ്ടാത്തിൽ ഇങ്ങനെ കു അഭവലും പ്രവർത്തിജ്ഞവാൻ സംഗതി എന്തു്? ‘സപ നം റിഡ്യുംട്ടുടരുടെ ദശ്വിയിൽ എത്രപെടാത്ത വല്ല കു രണ്ടും ഇതിൽ അതുംവിച്ചിട്ടില്ലയോ? സംഭവരംഗം കു ബാലികാവില്ലാണലും; അവിടെ ഈ ജാലവില്ലക്കാ രനെ പെട്ടുന്ന അസുകൈശലനാക്കിയതിനു എന്തെങ്കി ലും വിശ്വേഷകാരണം വേണം. സ്ഥലസ്പദാവത്താൽ പ്രേക്ഷകസംഘത്തിൽ വില്ലാത്മിനികളിലും ഉപാഖ്യായകളിലും മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ള എന്ന അനുമിജ്ഞാം. അപുതി കുത്തമായ കു മുഖം അവിടെ കണ്ണതുകൊണ്ടാണോ അ ഭേദം മതിംാന ചേംയതു്? കാണിക്കാരനായ ചാററഞ്ചി എതാൻ വംശങ്ങൾക്കുന്നു അവിടെ കു യുവതിരെ പ്രേ മഞ്ഞംവലകൊണ്ടു ബന്ധിച്ചു കുറ നാമം സഹവസിച്ചു ശേഷം മധു ഒക്കന്റു തുപ്പനായ വണ്ണത്താനെപ്പോലെ അ യാളെ നിരാധാരയാക്കിതുള്ളിക്കയും, സാമാന്യവില്ലാല്ലോ സം സിലിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്ന ആ തങ്ങളി ഉപജീവനാ ത്മം കോൺവൂറിലെ ബാലികാവാംഗാലയിൽ അയ്യുവ

നമ്മതി സ്വീകരിജ്ഞകയും ചെയ്തിട്ടണ്ണെയിരിക്കണം. ഒരു ദിനത്തായ ചാറാർജി ജാലവിഭ്രം പരിച്ചു അന്നേകവധം പലസ്ഥലങ്ങളിൽ സഖ്യരിച്ചു ഒഴിവിൽ കോൺവൂറിൽ വന്നുചേരുന്നു. അവിടെ ജാലവിഭ്രം പ്രഭർഗ്ഗിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിജ്ഞു, പൊട്ടന്നനവെ മനസ്സുംകുണ്ഡയ മറിപ്പേട്ടത്തമാർ, ശോകാവേഗത്താൽ ഭൂരാമായ കൈ മുഖം ആയാളുടെ ദേഹി പമ്പത്തിൽപ്പെട്ടുകയും തൻകഷണമുണ്ടായ സംഗ്രഹംപേരു ഔദ്യാപിക്കുന്ന ഒക്കയിടരി തീപ്പിച്ചു താഴേ ധീരുകയും, വന്നുത്തിന് തീപ്പിടിച്ചു ദേഹം വെള്ളുപോകയും ചെയ്യുന്നു. കാരിക്കാനു നിജ്ഞങ്ങളാം ഉജ്ജംസിനായാബനകിലും പ്രണയ സന്ദേശതയാൽ ആ ഉപാധ്യായ ആർത്ഥത്തനാദത്തോടു മുതലുജ്ഞതയായി നിലം പതിക്കുന്നു. അപ്പും അവിടെയുണ്ടായ ബഹുഭ്രംശവും അവണ്ണിപ്പിയുന്നതനും. കൈ വരുത്തു വില്ലാത്തമിനികൾ വന്നുപുശ്ചും നന്നച്ചു ആ സാധ്യി ഇടു തലയിൽ പിഴിയുന്നു; പുന്നുകുങ്കൊണ്ടു വീതുന്നു. ശരീരം ഭാഗത്തു ചാറാർജിയെ ചിലർ ആളുത്തായിലേ കൂടുവഹിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്നു. പ്രത്യേജ്ഞതയായ ക്ഷണം തനിൽ ആ തങ്കണി കാരിക്കുന്ന പിത്തുടൻ ആളുത്തായിൽ പോയി ആയാളെ തുരുത്തിക്കുന്നു. ചാറാർജി “അന്തു പകടസ്ഥിതിയിൽ കിടക്കുന്നു?” മരണം അസ്ഥിശംത നേനു. പക്ഷേ അരാന്തുനിന്റെപാസത്തിനുമുമ്പു ആയാൾക്കു പ്രജ്ഞതയുണ്ടാകയും താൻ നിഷ്ഠുരമായി വന്നുച്ചു സ്കീയോടു കൂടുതായാചനംചെയ്തു, ശാന്തചിത്തതനായി മരിക്കുകയും ചെയ്തുന്നു.

എതാണ്ടിപ്രകാരംബന്ന തുള്ളും കൈ വാർത്താംശം വ ചെരുകടയിൽ സുരഖിലെപ്പുശ്ശസ്ഥാശവും സജീവവുമാണ്.

യിപ്പരിംഗമിക്കുന്നത്. കല്പനാശകതിയുടെ സമർപ്പം, നി മിത്തം, രസത്തുന്നുവും എവജനാകരവും ഒരു വൃത്താ ഗതം മറഞ്ഞുവെയ്യതിന്റെ വ്യംപാരങ്ങൾ പ്രതിബിംബിക്കുന്ന ഒരു ദ്രോണമായിത്തീരുന്നു. ഭ്രാംകമാക്കാരൻ ഏരോപ്പാവല ടോച്ചുഡ്യൂകളും എല്ലാമനസ്യങ്ങൾക്കിൽ നാം ദിന്മാദ്യം അരബക്ക്ഷുമാദ്യം വായിക്കുന്ന പ്രത്രവർത്തമാവപ്പെട്ടുള്ളുണ്ടോക്കാണ്ടു അഭിഘ്രഹിക്കപ്പെട്ടുമായിരുന്നതു!

വകേഷ വൃത്താന്തവത്രണങ്ങളിലാക്കെട്ട് ദോക്കത്തിലും കട്ടുകാണപ്പെട്ടുന്ന എല്ലാ സംഖ്യാങ്ങളിലും കൂടാവോവലും സ്ഥികാച്ചുങ്ങളുണ്ട്. മേഖലരിച്ച വൃത്താന്തത്തിനു നേരെ മുകളിൽ കണ്ണെത്തു ഇപ്പുകാരമാണ്:—

“പ്രതിഘ്രയം

മോട്ടാർ വാഹനങ്ങളിടെ ഒജിസ്റ്റർഫീസുള്ളടി സാംസ്കാരിക റവന്യൂവിൽ കൈതുലക്കം ഉംപ്പിക വല്ലിപ്പിക്കവാനുള്ള വോധാ കി റവന്മെന്റിനും ഉല്ലമം കേരംപ്പുംഡം പ്രതിഘ്രയിക്കുകയും നിയമാസനരണം നടപടി നടത്തുവാൻ കമിഷ്യനരെ ഔദികാര പ്രൗഢ്യത്തുകയും മഹയിരിക്കുന്നു.”

ഈ വൃത്താന്തം ആസ്ത്രമോക്കി ഒരു ചെരുക്കമ എഴുതുവാൻ നമ്മുടെ കമാത്രത്തുകൾ കൂടാം പരിക്കൊണ്ടുണ്ട്. തരങ്കേട്ടില്ല.

ജീവിതത്തിലുള്ള എല്ലാ സംഖ്യാങ്ങളിലും കൂടാക്കാരനും സ്ഥികാച്ചുമാണെന്നു ശരിക്കുന്ന ചില നിത്രപക്കമായാണ്. മനസ്യങ്ങൾ സകല പ്രവൃത്തികളിലും വികാരപ്രചോദിതങ്ങളും താരങ്കുന്നുണ്ട്, പുതേസമീക്ഷനാം സ്പ്രിൽഡാനമായി കൈത്തേണ്ടവരായ കമാക്കത്താക്കരാർ ജീവിതം മുഴവന്നു.

പാഠവിഷയമായും അനുഭവരം കൂടാവിഷയമായും തത്സമം സ്പർക്കരാജ്ഞേണ്ടരാണെന്ന അവർ വാദിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഈ വാദത്തിൽ യുക്തിഭംഗം കാണുന്നുണ്ട്. ലോകരംക്വട്ടിക്കിട്ടുകയും സാമാജ്യവന്നു എന്നുകരുപ്പുമാക്കുക വുട്ടാച്ചരണംവുന്നുമാക്കുക ഉണ്ടാക്കണമെന്നില്ല. നമ്മുടെ ചൂറിലും നടക്കുന്ന സംഭവങ്ങൾ മെച്ചപ്പെടുത്താണും അവസ്ഥിതായുമിരിക്കുന്നു. പുതുത്, ചെരുകമ നിയു തന്റെതാഴ്ചക്രമിയും ഒരു സാഹിത്യവിഭാഗമാണെന്നു കനാം അധ്യാശത്തിൽ സമർപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവുംവാസിത്തുള്ളായ ലോകിക്കവ്യാപാരങ്ങളിൽനിന്നു കമാസ്പത്രവ ത്തിനു ഉപയുക്തമായ ഭാഗങ്ങൾമാത്രം സ്പീകർിച്ചു ശിഖ്യം തള്ളിയതു അരതിനു എന്നുകാരപ്പും ഉണ്ടാക്കേണ്ടതു്. ചെരുകമാകാരങ്ങൾ പ്രമാണം വിഷയവ്യാവർത്തനമാകുന്നു. പരമാത്മായ ഒരു സംഭവംതന്നെയും വനിയിൽനിന്നു കഴിച്ചെടുത്ത ലോധിപോലെ അനീയതമായ ആകൃതി യോടുകൂടിയതും മലീമസവുമായിരിക്കും. അതു ഭാവനാ നിയിൽ തുലിചെയ്യു നിയുതാസ്ഥിക്കാജ്ഞാതവൻിനും ചുറികക്കാണ്ട് അടക്കിച്ചു നീട്ടിപ്പുരന്തി തിവ്യാദരണമാക്കുക യെന്ന കത്തവ്യം എല്ലാ കമാകാരമാക്കം പ്രത്യേകം ചെരുകമാതൃത്വിനും ഒഴിച്ചു കുറഞ്ഞതരാകുന്നു. നിത്യാന ഭവത്തിലുജ്ജീവനം സംഗതിക്കിക്കാതന്നു ഇതിനു ഉത്തമസാക്ഷ്യമാണ്. നമ്മുടെ ദിനചഞ്ചയിൽ എല്ലാ ഭാഗവും കൂടാതുവിഷയമായി സാമാജികപ്രസ്താവങ്ങളുണ്ടാണെന്നും അനുഭവവേദ്യതയുള്ളതുകൊണ്ട്, ഒരു ധനരിഡിയിൽനിന്നു വില ഭാഗങ്ങൾ ഉല്പരിച്ചു കൊള്ളുന്നു:—

“மீண்டும்—ஒரு விலை எடுக்குமள்ளிக்கை ஏழஞ்சோங்கூடு—இது நல்லபடியல்ல—இது நேரங் கிடைக்கிறோம் ஜெலினாக்கான் நக்கில்லை—ஒரு அவர்கள் தெரியின்று மேற்கொண்டு கல்லிழும்மங்காங் கடினத்தேப்பாறி நளிப்பது பற்றாக்கின்று— பதைக்கை உள்ளானிக்கை— உபேசுபிக்கை உபேசுபிபேப்பாய்திடு என்று கூறிய களாக்கினால் ரகாரிழு— ரகாரங் கடினத்தேப்பாறி இதுயயிக்கும் வேளாகியின்றானில்லைநேராக நினி—ஏக்கிழும் கால பரிபீஜைதின்றால் தலையின் கயகங்—ஒரு கால்விடிலை கல்லானாக்கின்று கங்கங்கள் பொடிபூரமாயினக்கை நூல்—நூல்போயில் அபைக்கிழுமதின்றால் அவச்சு ஏற்றுதேர்நூல் ஏற்கா விவாரிழும், போதைநூல் அபைக்கிழுநூல் வதாடிஸ்ட்டி— உங்கிரின்று கால உரண்டியக்கிலெவாஏநா ஈக்கிழு—வங்க—வக வூங்கியால் ராத்ரியிலை உங்கால் அமைவதமாவும்—ஒரு மாஸிக் வாயிழு நேரங்களின்று—காங்கிரை நல்ல அடியுள்ளதின்றால்— உபேசுபியுடைய போராஜை தீக்களைமொயெழுத்தான் என்று உள்ளாகியதை என்று; ஸங்கையிழு—காங்கரைகளும் போயில் வில எழுஷிதநாரை கங்கை வெடிப்பால்களும்— ஸஸ்யக்கூடு விடிக் கிரிசென்னி .”

நழுநெட ஓவெஸ்ருதிக்கிண இரு மதி. இந் வுதாநத ஃபர் பாரமாத்மாநானின்றால்தான், இவசை நினிதமாய இருப்பதே காஞ்சுகாரனாஸங்கையே இல்லாதது இருக்கான்கீ, கன் செந்தக்கமாகாரன் இந் ஸங்கவனைல்லப்பால் கூறபோலெ ஸந்திகிரிழையுடன்தெல்லை. தனிமித்தம் சில ஸங்கதிகள் பிரதேகும் வூர்வத்தாங் செய்து அவச்சு பிரயாங்கும் நாங்காதெ ஸங்கமாநிம்மானால் காஞ்சுமலை நூல் ஸிலமாக்கன.

பாரமாத்மாமிதிக்கல்லாது முதக்கூட்டிக்கூன கமாகாரன மரைங தேங்கங்கூட்டி நேரிடுங்கான்கீ. அங்குவர நதிநீர் அவ்வுருமதமாய ஸக்லுவிகாரத்தின் இந் ராப்பு புதியவையமயித்திரவுநாதான். அமாத்மாமிதி

രികൾ കുറ്റബുദ്ധികൾ വഴിയുന്നവയല്ല. അവ അദ്ദേഹത്തിൽ ഭായ റാലാവണ്ണമാപോലെ കത്താവിൻറെ മനോധാരാ പാരതേത രാജത്തുനിൽക്കും കാല്യത്രപത്രിനു വരുന്ന തമാകാതെ പ്രതിഭാവവെച്ചിരുപ്പും സങ്കാചിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും. ഈതു എറേക്കരെ ചരിത്രസംഖ്യകൾക്കും വോയക്കാണ്. ഫേക്ക് സ്കൂളിൽക്കൂടുതലാക്കവിഷ്ണുടെ ആലുകുതിക ഭായ ചില ചൗരിത്രികനാടകങ്ങളിൽ അദ്ദേഹത്തിൻറെ മനോഹരതി കാലിന്റെ ആമം വൈജ്ഞാപ്പേട്ട ഒരു തടവുകാരൻറെ പദ്ധവിന്നൂസം പോലെയാണ്. അപ്രകാരംതന്നെ യമാത്മസ്ഥിതികൾമാറ്റം. വിഷയമാക്കുന്ന വണ്ണക്കമാക്കത്താവിൻറെ ചേതോവിശാരംതിനു പ്രതിഭാദ്രുവസ്തു വിനെൻറെ അദ്ദേഹത്തു ഭസ്തുരമായ വിശ്വാതമായി വേശിനാം. വിത്രപരമായ മുഖം നോക്കി ചിത്രമേഴ്ത്തുന്ന കരാർക്കു സേപ്പാം പോലെ ചിത്രത്തിനു മിനച്ചുവരുത്തി വൈത്രവ്യം എന്ന പ്രംബം പരിഹരിച്ച ആ മുഖം മിക്കവാറും സുന്ദരമാക്കിത്തോം. എന്നാണ് ഒരു ചരായാഗ്രാഹിയെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന വിത്രപവദനം ഭേദങ്കൂടാതെ കണ്ണാടിയിൽ എതിരുന്നു. തന്നെത്രത്രവ്യം ശ്രോവന്നംചെയ്യാണ് ചരായാഗ്രാഹി ഒരു പ്രവർത്തിപ്പിക്കുന്നവനു ഒക്കിയില്ല.

അസാധാരണവും ആയുർക്കരവും യമാത്മസംഭവങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചു നിന്മിക്കുന്ന കമകളിൽ മററാഞ്ഞം വാലിത്രുക്കി സമാന്വയനു കണ്ടുവരുന്നുണ്ട്. ഒരു സംഗതി യമാത്മായി നടന്നതാണെന്നിവിജ്ഞാട്ടം. എന്ന ഘൃം അതു ചെരുകമയിൽ വിശ്വസണ്ണാലുമാക്കണമെന്നില്ല. സത്രം കണ്ണവേരു. വിന്നപ്പാസ്യതു എന്നതു വേരാം

നു. പരമാത്മജയ സംഗതികളെല്ലാം വിശ്വാസ്യാദ്യ കഴിയു എന്നില്ല. നേരോഹരിച്ചു, വിശ്വാസ്യാദ്യ സംഭവങ്ങൾ പരമാത്മജക്കണ്ണമെന്നില്ല. വിശീഷ്യകമകളിലേ പ്രതിപാദ്യവന്നു കല്പിതമാണെങ്കിലും—എന്നെവച്ചു തു അധ്യാത്മജാജനകിലും—സാതു നമ്മിൽ അവിഹോ സം ജനിപ്പിച്ചാണു. പത്രത, ഒരു സംഭവം വാസ്തവമായി നടന്നതായതുകൊണ്ട് വായനക്കാർ എങ്ങിനെയെങ്കി ലും അതു വിശ്വസിച്ചുകൊള്ളുമെന്ന ദൈയൽപ്പുട്. റസൽ നൃമാഞ്ചം അനുഭവാനുള്ളാമ്പും തെയ്യം ആവ്യൂഹംചേപ യൂൽ, അതു നമ്മകൾ കൂട്ടുതന്നെ വോയ്യുംകയിലെപ്പുന്ന മാത്രമല്ല, അതിന്റെ വാസ്തവികത സന്ദിശഭാംഗിത്തിങ്ക ഷും ചെയ്യും. ഇന്ത്യീഷിലുള്ള ഒരു ചെരുക്കട ഇതിനു ഉന്നതാമാണിം:—

ഒന്തു വൃഥലബ്യവരിക്കാർ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ സെപ്പരവാ സം ചെയ്യിരുന്നു. ഒരു ദിവസം ദാപരിചിതനായ കൊമ്പി അവിടെ വന്നു രാത്രി അതിമിഘാഡിക്കുടി. ഓലംരാത്രി ധായപ്പോൾ ആത്മതന്നു ഒരു മൺബെട്ടിയും കത്തിയും ധരിച്ചുകൊണ്ട് ലഘവതിമാർ കിടന്നിക്കുന്ന ഭറിക്കിൽ പ്രവേശിച്ചു. മൺബെട്ടികൊണ്ട് കിഴവിയുടെ ഭവത്തു ഒരു തൊഴി കൊടുത്തതോടെ ആ പാവം വോയമാറാളുണ്ടായി. അനന്തരം അവൻ കിഴവൻ നേക്കണാതെ കത്തി ഉയർത്തി. വധഭള്ളം കേടുണ്ട് വൃഥല കത്തി നെന്തിലിംബുന്നതി എഴുന്നു അലകിമേൻ പിടിക്കിട്ടി. അതോടെ ചീടിയും വലശയും കലശലായി. അഞ്ചുപ്പാഴുക്കു കിഴവിക്കു വോയമുണ്ടാകയും പിടിത്തേഴ്സ്സേറു കാടി അന്തിമിന്നിൽ അഭയം പ്രാപിജ്ഞകയും ചെയ്യും. വൃഥല പീടിക്കിനിറമ്പിയ

പ്രോത്സാദ ദാതകരു ഭയമായി. അതാളിം ബലിപ്പെട്ട അം വികടനിന്നു മണിക്കളെത്തു.

ഈ പ്രസ്വാവം ത്രാലമേ പൊളിയാണെന്ന പ്രമ മദ്ധ്യിയിൽത്തന്നെ നാടക തോന്തരകയുള്ളി. എന്നാൽ ഈ ഒപ്പത്തെകാല്പന്നിക്കളിൽ അമേരിക്കയിൽ പരമാത്മാ യി നടന്ന ഒരു സംഖ്യാശാഖയും തുല്യമാണ്. കമ വിശ്വാസ യോഗ്യമാകാത്തതു പ്രതിപാദനത്തിന്റെ അപ്രാത്യേക കൊണ്ടാണ്. കീത്രിക്കമകളുകളിൽ പതിനട്ടു വിസു യനീയമായ യമാത്മസംഭ്യം ലോകത്തിൽ നടന്നിട്ടുണ്ട്; നടക്കുന്നതുണ്ട്. അഞ്ചുട്ടത്തിലെലാണാണ് മേഖ ലഭിച്ച സംഖ്യം. പക്ഷേ അതു കമാകാരൻ വേണ്ടതു പോലെ നിഖിലം ചെയ്തിട്ടില്ല. “വാസ്വവമായ സം ഭവമല്ലോ? അതു വിശ്വാസിയും തെ കഴിക്കില്ലോ” എന്ന സമാധാനപ്പെട്ടതുകൊണ്ടാണ് അതിനു തന്മയത്തും വരുത്തുന്നതിൽ വക്രാവു അശ്രൂലംനായിത്തീർന്നതും. എത കൂലം വായനക്കാരിൽ അങ്ങരിജ്ജുന്ന അനഘവമാകട്ട, കമാകാരൻറെ ഉദ്ദേശത്തിനു നോരെ വിവരിതമായിത്തീർന്നിരിജ്ജുന്നു.

കൈ സംഖ്യം—അതമവാ മറേതെക്കിലും കമാവി ചിയം—വിശ്വാസ്യമായിത്തീരണമെങ്കിൽ കമാകാരൻ അതു സ്വന്നഭവത്തിനേൽ ലഘ്യം ചെയ്തു അതിനു മാറ്റു കൂടുണ്ടതാണ്. കമാപാത്രങ്ങളിൽ അന്നഭവം തന്റെതു പോലെതന്നെ പിചാരിജ്ജുകയും, അവയുടെ സത്യവലം പീതിൽ നിജീളകമായി സന്ദേശപിജ്ജുകയും ദിരുപ്പയുംതിൽ സത്യപിജ്ജുകയും ചെയ്തുനന്ന ഗുമകാരന്മാരുമേ വിഷയം വിശ്വാസയാഗ്രംഖവാൻ സംയിജ്ജുകയുള്ളി. കമ സപ-

കച്ചേലകല്ലിതമാണെങ്കിലും അദ്ദേഹം അതു ധമാന്മ മെന്നപോലെ കത്തി, തജ്ജന്മായ സോന്നേഴ്സ് സപാ ന്തർഭാഗത്തിൽ അന്നവിച്ചുണ്ടോയും കമനം ആരംഭി ക്കേണ്ടതു്. ഭഷ്യ് പറതൻ രക്ഷയ്ക്കുകയെ തിരസ്സരിഞ്ഞു എടു എഴുതിയപ്പോൾ നിയുതമായി മഹാകവി കാളിഡാ സൻ കണ്ണുകീർ പൊഴിച്ചിട്ടിട്ടണായിരിക്കുന്നും. ശോകസം ഭാഗി എന്തെന്ന ഗ്രീരാമനോടൊപ്പും ധരിച്ചിട്ടിരിക്കു കൈ ദിവൃകവിക്ര മാത്രമേ ‘ഉത്തരവാഹപരിതാം’ എന്നിങ്ങ്കുവാൻ സാധിച്ചുകയുള്ളൂ. പ്രതാപവാഹായിരുന്ന ലിയർരാജാവു തന്റെ നിർബ്ലൂണകളുായ പുത്രികളുടെ കൃതയുംനതയാ തു പുഡയം തകന്നവനായി, കൂരിക്കുത്തു, പെരുംഴയത്തു, ഭാഗംതന്നെപ്പോലെ ഉഴി നടക്കുന്നതു വാനിഞ്ഞുവോൾ, എ തൊങ്ങവന്റെ മനസ്സുണ്ണാണ അലിഭേദപോകാതത്തു്? ആ എടു എഴുതിയപ്പോൾ തത്തല്ലമായ സോഡം കവിയും അന്നവിച്ചിട്ടിട്ടണായിരിക്കും. അപുകാരംതന്നെ വണ്ണ കമാക്കാരനും സംഭവങ്ങൾ മിച്ചുയോ തമ്മുമോ എന്ന ചിന്ത തന്റെക്കാലം വിരമിച്ചു്, സപ്പസക്ലുജണലുായ പാത്ര ഔളിടെ അന്നവെത്തിൽ അംഗാഡേക്കാംവകയും, കാവ്യം നാത്തിനു അന്നത്രപരമായി ആപ്പുംനും നിർവ്വഹിച്ചുകയും ചെയ്യാൻ മാത്രമേ കമജ്ജി രസസ്സ് ഏർത്തിച്ചുണ്ടാകയുള്ളൂ.



അയ്യായം. ന്.

കമാബീജം.

സ്ന്തുഷ്ടിതമാരെന്ന പറയപ്പേട്ടുന്ന ഒരു വക്ക് ദിശ്യുക്കി
ടം ചണ്ഡ ഗ്രന്ഥലോകത്തിൽ പല വിഷമപ്രസവങ്ങളുടെ
കാരണമായിത്തീർന്നിരുന്നു. “ചില സ്ന്തുഷ്ടിതമാരുക്കുന്ന
നിരന്തരംപറുവം നിമിത്തം” എന്നു കമകളാണ് എഴു
തപ്പേട്ടിട്ടുള്ളതു്! “മറ്റ ചില സ്ന്തുഷ്ടിതമാരുക്കുന്ന
നാത്ത നിർമ്മാണം മുലം” ഗ്രന്ഥകാരൻ കളിവിൽ വെ
ച്ചിക്കുന്ന എന്നു ചുണ്ണക്കമളാണ് അപ്രട്ടിജ്ഞപ്പേട്ടവാൻ
സംഗതിയായിട്ടുള്ളതു്! പ്രാണാൽ കരേക്കാലമായിട്ട് ഈ
കഴിയാംബാധകളുടെ ശല്യം കണ്ണാതുന്നിയിട്ടണ്ട്. ഈപ്പോൾ
ഉത്തര ഗ്രന്ഥകാരനും തങ്ങളുടെ ധനഃപ്രാത്മിത്പം ത
നെ കമാരചനജ്ഞ മതിയായ ശ്രൂരകമാകന്നണ്ടായിരി
ജ്ഞം; അമുഖം, വണ്ണുകളുടെ പ്രേരണകൊണ്ടാണ് ചു
ണ്ണക്കം അപ്രട്ടിജ്ഞപ്പാതനനാളും സംശയാനം വെരും പൊതു
ധാരണനും വായനക്കാർ സംശയിജ്ഞക്കയോ, അല്ലെങ്കിൽ,
തങ്ങളുടെ പ്രമാണങ്ങൾ സ്ന്തുഷ്ടിതമാരുക്കുന്ന തലയിൽപ്പെട്ട
കൈട്ടുന്നതിനേക്കാൾ തങ്ങൾാതനെന്ന അവയുടെ ഉത്തരവാ
ദിത്പം കൈയേല്ലുന്നതു അഭിമാനകരമാണെന്നു ഗ്രന്ഥ
കാരനാർ വിചാരിജ്ഞകയോ, ചെങ്ഗുനാതുകൊണ്ടായിരി
ജ്ഞം പഴയ ആചാരം ബഹിജ്ഞരിജ്ഞപ്പേട്ടതു്. എന്നെന്ന
അായാൾ, ഈ ഉപദ്രവകാരണങ്ങളുടെ നിർമ്മാണം ഈപ്പോൾ
കുറഞ്ഞതുവരായിട്ടണ്ട്. മാത്രമല്ല, കമ എഴുതുന്നതിനു
അനുസരിച്ചു ശ്രൂതാശനാത്മകാർ വലവത്തരവും കൂ

ഞ്ചക്കരവുമായ കൈ അത്രൗരുപ്പേച്ചാറനും ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണ്. ഇതാണു ഗമകർത്താവിന്റെ പുതിടത്തിൽ കുമാബീജം അങ്ങരിപ്പിക്കുന്നതു്.

ആദരണീയമായ കൈ പ്രചോദനം തീരുതെ എഴുത പ്ലേടുന്ന എത്തു കമയും വിലക്കശനമായിരിക്കുന്നെനു വഴിയുള്ളൂ. കമയുടെ പരിണാതത്രംപത്തെ കൈ വുക്കുത്തിന്റെ പലതോടു ഉപമിക്കുന്നവക്കും, കമാനിമ്മംണാത്തിനു അഥവാമുമായ പ്രേരകം (*Motif*) ആ വുക്കുത്തിന്റെ നാരാധരവോയും, പ്രേരകം ഗമകർത്താവിന്റെ മനസ്സിൽ വേത്രനിയംഗം കുമ പുന്നമാക്കുന്നതുവരെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിരംഗത്തിൽ സംഭവിക്കുന്ന പ്രധാരങ്ങൾ ബീജത്തിൽനിന്നും മലം ഉള്ളവാക്കുന്നതുവരെയുള്ള അവസ്ഥാന്തരങ്ങളും നാടകം അധ്യാവസാനം ചെയ്യാം. കാരണം വുക്കുവും എക്കവീജത്തിൽനിന്നുംതുവിക്കുന്നതുപോലേതനെ, കാരണം ചെരുകമയും എക്കവും അവിക്കുതവുമായ കൈ ഉൺബോധനത്തിന്റെ ത്രപാനതരംഗിശേഷമാക്കുന്നു. ബീജവാഹ്നാവും ബീജാഭാവവും വണ്ണകമാരചനക്കു കൗപ്പേലെ അനവാസ്ത്രമാണ്.

കമാബീജത്തിന്റെ നിവാപനം പലപ്രകാരത്തിലാക്കാം. ധാതാനാണോ കമാസ്യൂട്ടിക്കു അവസ്ഥാവേക്ഷിതമായ പിചാരപരമ്പര പ്രണാതാവിന്റെ മനസ്സിൽ ഉണ്ടാക്കുന്ന ചെയ്യുന്നതു, ധാതാക പ്രതീതിയുടെ അപ്രതിഷ്ഠയുമായ സമ്പ്രദാണോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ തുലിക കൈ നയിക്കുന്നതു്, അതാണു കമാബീജം. ചിലപ്പോൾ ഒരു കൈ വിശേഷസംഖ്യാ, അഭ്യൂക്കിൽ ശ്രദ്ധാലുമാസ കൈപാത്രം, അമധ്യാ കൈ രംഗത്തിന്റെ വിചിത്രത, അന്തരു

ലൈക്കിൽ കൈ സദാചാരത്തോടുള്ള പ്രതിപത്തി, അന്നുമാ കൈ ദ്വരാചാരത്തോടുള്ള വിപ്പേഷം, ഇവയിൽ എത്രക്കി മും കനായിരിക്കും രചയിതാവിന്റെ ഘടനയ്ക്കിൽ ബീജങ്ങൾ സംഭവിപ്പിക്കുന്നത്.

കമാഖീജം ഗ്രന്ഥകാരൻ മനനം ചെയ്യേണ്ടി, അന്തു കുംഭാന സാവധാനമായ സ്ഥൂലത്രപദ്ധതിക്കും, കൈ ഷ്പോട്ട് അമവാ ഇതിപ്പുംതമായിത്തീരുന്നു. ‘ഷ്പോട്ട്’ എന്ന പദത്തിന്റെ അത്മം പലകം ശരിയായി പശിച്ചിട്ടി ലൈനാണ രേഖാനുന്നത്. “ഇതിന്റെ ഷ്പോട്ട് വളരെ വിശദമാണ്” എന്ന കൈ കമാറുന്നതെങ്കിലും പാഞ്ച ബോർഡ്, അതിൽ വിചിത്രതരവും വിശൃംഖലവും അനവധി സംഖ്യാദശില ഉണ്ടെന്നും കമയുടെ പരിണാമം കർത്താവു ഭ്രംബായി ഗോപനം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നും സാമാന്യമാർ അത്മമാക്കുന്നത്. ടാഹോറിന്റെ ചെരക്കമ കളിൽ വിശേഷഷ്പോട്ടുട്ടാനാവിലൈക്കിലും അവ വളരെ ചുഡിജൈംഗിനും തുമ്പിക്കുള്ളം കുറേയായിരിക്കുന്നതു. ടാഹോറി തന്റെ പരിഭ്രാംഘയുടെ ഭാവവും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ഈ പ്രസ്താവത്തിലും വുഡ്വുംകതമായ അത്മമാണ ഷ്പോട്ട് എന്ന പദത്താൽ വിചക്ഷിതമായിരിക്കുന്നത്. ടാഹോറി നീറു കമകളിൽ ആക്കസ്തികവും സാമാന്യാതിതവുമായ സംഖ്യാദശില, കൂത്രിമോപായങ്ങളിലും പ്രയോഗിക്കുപ്പെട്ടിട്ടി ലൈനാളിതു വാസ്തവം തന്നെ. പക്ഷേ തന്നിൽത്തും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കമകളിൽ വിശേഷഷ്പോട്ടുട്ടാനാവിലൈനു പറയുന്നതു സംഖ്യാവല്ല. കാരണമെന്തെന്നുണ്ട്: ഈ പദത്തിന്റെ അത്മം ആശയത്തുക്കരവും ഇള്ളപരിണാമവുമായ

കമാധടനം എന്നപ്പേ. പ്രത്യുത, നിയമിത്തമായ തുവ രേതാടക്കുടിയതും കാഞ്ചകാരണവൈദ്യത്വാൽ സംഘടിത വും എക്കവീജാസ്യഭവ്യമായ ഒരു കമജ്ജാണ പ്ലാട് എന്ന അഭിയാനം പ്രഖ്യാതമായിരിക്കുന്നതു്. അപ്പുതനിപ്പച നദിയ്ക്കും, ടാഗോറിന്റെ ചെരകമകളിലേ പ്ലാട് ഒരു തിമാത്രം ഉഡത്തരമാണെന്നും അവ വായിജ്ജന എവക്കും ബോധാദ്ധുടന്നതാണ്. ഘടകങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചുന്നതിൽ ഒരു തിമാത്രം വിവേകം പ്രഭാന്തൃപിജ്ഞകയും വജ്ജ്വാളായ വ പരിത്രജിച്ച കമജ്ജ വലികാഗ്രം വരത്തുന്നതിൽ ഈ തിമാത്രം നിശ്ചാന്വിജ്ഞകയും ചെയ്തിട്ടിള്ള മരൊരു കമാകാ റൻ ഇപ്പോന്നതനെ പറയാം. തന്റെ, ടാഗോറിന്റെ കമകൾ കാഞ്ചമായ പ്ലാട്ടാനും തുടാതെത്തനെ അത്യ നം മനോജത്തുമായിരിക്കുന്ന എപ്പന്നപ്പു, പിന്നെങ്കും? അവ നിൽ അശ്രദ്ധകരവും അസാധാരണവുമായ സംഭവങ്ങ തൊന്ത്രം ഉപയോഗിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും അവയുടെ പ്ലാട്ടിനു അസാമാന്യമായ വൈദിച്ചിപ്പുവും ദാർശ്യവും ഉണ്ടെന്നാണ ടാഗോറംകമെക്കളെക്കുറിച്ചു പറയുന്നതു്.

‘പ്ലാട്’ എന്നതു കുത്രിമത്തിന്റെ പദ്ധായശബ്ദമായി ധരിച്ചവെച്ചിട്ടിള്ളതുകൊണ്ടു്, നമ്മുടെ കമാട്ടിൽ കുലി ഇതിനുത്തത്തിന്റെ മറു ലക്ഷണങ്ങളുണ്ടുണ്ടും ഗണ്യമാക്കാതെ പരിശാമഗ്രാവനും ചെയ്തു ജിജ്ഞാസ വളരുത്തി, കമാസമാപനത്തിൽ ശിത്രപ്രായമായ ഒരു വിസ്തു റം ഉള്ളവാക്കവാൻ മാത്രം ദൈത്യത്തുല്യരായി കാണാപ്പെടുന്നു. ഇത്തരം കമകൾ രസംക്രമണാനും എനിജ്ജ അഭിപ്രായമില്ല. പക്ഷേ എപ്പോഴുമുള്ളം ഇം ഒരു മാത്രക്കമാ

గ్రం అనవలంబిస్తున్నామనొక్క నిర్భయ్య శ్యామ అనందాశాస్త్రమణంసో. పరిశ్శామలైట్‌టిష్ట్ సంప్రదాయంగ్రేం నఱ్కయిం మరొ సూహిత్యమణాంశాలో అనవగణిస్తుక్కయిం చెప్పుకొ తు కొవ్వుయంఘాల్కిం తరంగమలావణ్ణలై కషరిచ్చుక్క అనంత తహకాణాగెనొంపెగొం విచూరిస్తువానీ. చెరుకమా కూరంగాలినీ ఇప్పుకూయ గతంగానియత డాయెతాసో ఎప్పుగొ శ్రుండుకపుత్తాపిగెనీర గొట్టున్నపుకలిటుక్క కడ కరిస్తు క్కి త్తె చోకుండా:—

“இரவுவரை ரண்டு வேற் காரோ மற்றுவதும் தயாராகினா. அதிலே காரோத்தனம் அவசரமாக தங்கள் ஸப்திருக்கலைக்கு அவகாசத்தைக்கிடைய்கிறது. அதனால் அவரிக்கும் ரண்டுவழிகள் திரிந்து கூட நால் வஸிக்கினா. இதினிடத்தில் சுறவுகளை மெ தீவியும் அல்லும் நிமிலங்கிடத்திற்குத் தடுப்பார்வி பூவிடும். காரோத்தனம் ஜீவிததங்கள் மற்றும் புதிக்கிடும் சுதானாகி பூத்திடும் காலங்காப்பான் செய்கினா. அதையிரிக்கிடுவது காரோத்தனம் எடுக்காலத்துடுத்த நெ அவர்கள் மற்றுவதத்தைக்கிடு கேள்க்கவான் ஸங்஗தியாவுன். உழுவில் விட்ரமாய ஸங்காபாடுவெங்கி ழும் ஷாமே டிவுபிளம் யரிடும் விளைவு ஈடுபோகலை ஆக, அவரிக்கும் மற்றுவதத்தைக்கிடு ஸப்திருக்கெல்லாக்கவான் ஹாஜ்ராவுன்; தழுவில் கள்ளுடுகினா; விழ்செய்தாவுன். அவரை வேரே சிலர் சென்டுகொடுக்கிடுதான்கொன் அதிகாயிடுான் அவரிக்கும் மரிடுவதும் வூஜபுஸுாய் கேர ஸமயம் ரண்டுவேதும் அரிஷ்வான் ஸங்஗தியாயதென்று மன்னிலாவுன்.”

നാപ്പോഴപ്പോൾ തോന്നാട്ടു അതിനെങ്ങൽ യമാവസരം ഉപയോഗിച്ചുന്നതിനായി മാത്രതാണ് തന്റെ നോട്ടുപുസ്തകത്തിൽ കുറിച്ചിട്ടുള്ള കമാവീജണ്ണളിലെന്നാണ് ഒരു ഉല്ലരിച്ചത്. ഈ കുറിപ്പ് വായിക്കുന്നേരിൽ നമ്മുടെ ചില കമ്യാക്തൃത്വകൾ, “ഹ! ഒരു ചെരുകമജ്ജു എത്ര നല്ല ഒരു വിഷയാം?” എന്ന പരാമായിരിക്കും. പക്ഷെ സുക്ഷ്മവുഖിയായ മാത്രതാണ് ഈതു ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. കാരണം ഇതിന്റെ അസാധ്യതയാണ്.

ന്രോദ്ധൂർമ്മാശ സംഭവങ്ങൾക്കാണ്ട് വിചിത്രീകൃതം കമാവീജം പ്രായേന്ന ‘ധിററക്ടീവ്’ (അപസ്പ്രക്ട്) കമകൾ, വോൺകായാട്ടകമകൾ, എന്നീ ഒരുപ്പാരവിധാനങ്ങളിലുണ്ട് സുലഭമായിക്കാണുന്നത്. ദാഹാറിന്റെ ‘വിധി’, എം. ആർ. ഫേ. സി. യുടെ ‘കണ്ണിപ്പുറവിലെ കൊലപാതകൾ’, ‘മനിമഞ്ചത്തിലെ നികുപം’, മുതലായ ചെരുകമകളിലെ പ്രതിപാദ്യവസ്തു നമ്മുടെ നിത്യാനംഭവത്തിൽനിന്നും തുലോം വുത്രുസ്ഥാനാശപ്പുണ്ട്. പക്ഷെ ഇംഗ്ലീഷ് മുതലുകൾ മേതുകൾ അമാവാ ബീജം സംഭവംയോഗത്തില്ലെന്ന് അതുതു, രസംവഹമായ ഒരു നമാവാത്രംവലക്കിലുണ്ട് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. കമാറി സ്റ്റാൻഡ് ചെയ്യുവാൻ ഗ്രന്ഥകാരനെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതു കൂടി വുകളിട്ടുണ്ടെങ്കിലും സംശയംസ്ഥിതായ തെളിവുകളും അസ്പൃഷ്ടസ്ഥാപനങ്ങളും ഉപയോഗിച്ചുനിയിക്കണ്ടതിലും അപസ്പ്രക്ട് ഫോർമ്മിപ്പിക്കുന്ന വുദിച്ചാതുങ്കുമാകുന്നു. തന്നിമിത്തം ഇത്തരം കമകളുടെ ബീജം കത്താവിന്റെ അനന്മാനപ്രസക്തിയിരുത്തു.

കൊതുക്കരമായ റംഗങ്ങൾ സങ്കല്പിച്ചുവാനുള്ള വാസന മറരഞ്ഞെങ്കം ചെരുകമകളിടുന്ന പ്രേരകരമായി ഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. എതാദുക്കെടുകളിൽ മുപ്പുശായ കൂടു റംഗത്തിനീകുന്ന വിചിത്രതയാണ് സവിശേഷം ഗ്രഭേദയശായിരിച്ചുന്നതു്. പരസ്യരം അജന്താതരായ നണ്ട് സഫോറമംർ യദിച്ചുള്ള കനിച്ചു തുടക്കയും അപ്രതീക്ഷിതമായ പരമാത്മാ ഗ്രഹിച്ചുകൂട്ടും ചെയ്യേം രസകരമായ കൂടു റംഗം സംസ്ഥാനക്കന്ന. ‘കടമുള്ളുക’ത്തിൽ ഇതിനു പില ദ്രോഗങ്ങൾക്കും കാണുന്നണ്ട്. കെ.രാമകൃഷ്ണപുരീയുടെ ‘ശ്രദ്ധാ, ഇം വിധമോ?’ എന്ന ചെരുകമയിൽ, വെരും ഭാസവെന്ന വിചാരിച്ചുപ്പെട്ടിരുന്ന എളുപ്പച്ചൻ കോവിലക്കുമേഖല (രാജരാജഭാസന്ന്) ആണെന്നും, താതാജ്ഞയും വിദ്യരിംഗമായി വിവാഹം ചെയ്തുപെട്ട ഫമിനി വാസുവത്തിൽ പിതാവു നിയേയിച്ചുപ്പെട്ടിരുന്ന വധുതന്നെന്നയാണെന്നും കമാനായകൾ ഗ്രഹിച്ചുന്ന ഘട്ടം വായനക്കാർ ഒരു ക്രിനാണായിരിച്ചും. ‘കരേച്ചു തെററിയുള്ളു’ എന്ന കടമയിൽ, നായാട്ടകാർമ്മ കരടിയെ പേടിച്ചു കൂടു മരത്തിനേരു കയറിയിരിച്ചുന്നതും പേടുക്കാരെന്ന വേട്ടയാട്ടവാൻ കൂടു കുടി മരത്തിന്നുക്കണ്ണുകൂട്ടുന്നതും. വിനോദപ്രദമായ മരീഞ്ഞ റംഗമാണ്. ‘അപവരിയായ അയയ്യാർ’ എന്ന കാഗേശ്വരകമയിലെ വക്രാവും ആത്മമിത്രമായ നാബീനം പ്രമാണം ചെയ്തിരിച്ചുന്നതു കാരോ വിധയജ്ഞാനാണ്നുതെ ഒരേ വിധവജ്ഞാനാണെന്നു ഇത്വക്കം. അറിവിപ്പാജ്ഞകാരാണും, വക്താവായ കാമുകൾ കവിതയെഴുതിയും വിധവാവിവാഹം സാധുകരിപ്പാൻ പ്രസംഗങ്ങൾ ചെയ്തും പണം ചെലവഴിച്ചും സ്നേഹിതനായ നാബീനി

നെ സഹായിച്ചുന്നു. കൂട്ടിൽ നബീൻ ദൈർഘ്യം വിച്ഛു വിധവയുടെ അന്നമതിയോടുള്ള റിഖാഹനിയു യം ചെയ്യുകയും വിവരം സ്ലൂഹിതനെ ധരിപ്പിച്ചുകൂട്ടും പ്രയസി ആരാബൊന്നു ചരിയുകയും ചെയ്യുന്നോടൊന്നു മരിയാർക്കു തന്റെ വിധീനിതപം മനസ്സിലാക്കുന്നതു്. അപ്പോൾ സ്ലൂഹിതനേയും തന്നെ റത്നനേയും വിധിക തംബിനേയും ആരെയൊന്നു പഴിപ്പേണ്ടെതനുണ്ടായെതെ ആയാൽ അന്വരീനാപോകുന്നു. ഈ കമ എഴുതുവാൻ മഹാകവിയെ പ്രൂർഖിപ്പിച്ചു അന്തുതരംഗത്തിൽ അദ്ദേഹ തനിനണ്ണായിക്കുന്ന കള്ളുഹലം മാത്രമായിരിക്കും. ഹാ തേതാംജാനിന്റെ തോട്ടുഖ്യകിലിട്ടിനു മരാരാജ ദ്രശ്യാന്തം എടുക്കാം— “കൈ ധരിക്കുന്ന താന്ത്രം മരാപത്രികയി ലേ ദിനുയുരുക്കാരം രണ്ട് ദാനിദ്രഭേതിമാക്കു കൈ വിഹി ഷ്ടൂഡിരം ആനു ചെയ്യുന്നു. ദാനിമാർ അതിൽ വാസം ത്രട്ടുന്നോമി അവിടെ കൈ തൃപ്പരെ കാണുന്നു. മരാ ശാസനപ്രകാരം ആ തൃപ്പര അവക്കും നിങ്ങാസനം ചെ യുവാനും പാടിപ്പു. ദമ്പംപനായ ഈ പരിചാരകുന്ന് അവ കുട സ്ഥാപിച്ചാസം അത്രാം ദ്രസ്സുഹമാക്കുന്നു. അവ നീരു സാന്നിധ്യംതനെ അവരെ ഭയവിഹപലഭക്കുന്നു. കൂട്ടുട അവസാനത്തിൽ, അവൻ ആ വീട്ടിന്റെ പഴ യ ഉടമസ്ഥനാണെന്നു തെളിയണു്.” ഈ കമാവീജ വും രംഗപ്രധാനമാണെന്നു അനായാസേന കാണാവു നാതാണു്.

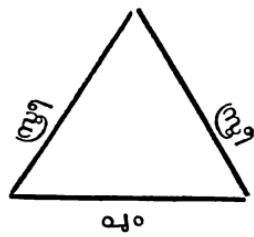
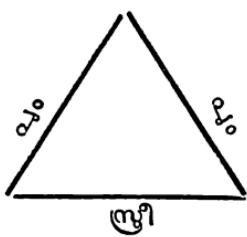
ആകാരന്തെ ശ്രദ്ധിച്ചിവിച്ചിട്ടുള്ള കൈ ഉ വനം, അല്ലെങ്കിൽ കൈ വിജനപ്രദേശം, അല്ലെങ്കിൽ ‘ഈ തിൽ എന്നോ രഹസ്യമണ്ഡം’ എന്ന തോന്തിങ്ങുന്ന മ

റേതെങ്കിലും സാഹചര്യം, കമാനിമ്മാൻ ചെയ്യവാൻ അനുമതിക്കുന്നതു പ്രേരിപ്പിച്ചുന്നവരാം. ‘പ്രൂരി ഹംർട്ടി’ നീറു മിക്ക ചെരക്കമകളിൽ കാബല്ലോലികളിലുള്ള അതിന് ഗഭിതമായ കാരണം അവസ്ഥാവിന്റെപ്പരിശയാണെന്നു അഭ്യം രഹിക്കുന്നതും. ‘നിഷ്ട്രോഫിം’ എന്ന കമ എഴുതുന്നതിനും കാശോൾ കു ജീന്റിച്ചു വേനും സത്തുലും അവ ലോകനംചെയ്യു അതിനീറുപ്പുചരിത്രം ചുന്നാണുണ്ടിച്ചെ ആവാൻ ഉള്ളസുകനായിട്ടിണ്ടായിരിക്കുന്നും. ‘എനിക്കുംഭിമ്പ മായി അവിടെയൊരു മാളികയുണ്ട്. വാല്പന്ത്രുലക്ഷ്യമാണെ ഒളപ്പും അതിൽ തികച്ചും പിടിപെട്ടിരിക്കുന്നു. ജനാലു കും പലതും ഉടഞ്ഞപോയി; ചുംങ്കും പലേടവും ഇടി ഞ്ഞക്കിടക്കുന്നു. വളരെ വളരെ ദുരം നീഞ്ഞപോകുന്ന തുലിൻ വേങ്കളിടുന്ന അക്കുമണ്ണത്രാൽ മികവൊരും തക്ക നീപോയിരിക്കുന്ന ആറിൻ കുപ്പടിയിനേൻ തൊൻ എക്കന്നായി ഇരിക്കുകയാണും. അ വിജനാധനമയും അ പരിത്ഃസ്ഥിതിയും ഏന്നും മലസ്തുതി ലേജ്ജു തജ്ജിത്തുടങ്കി.’’ ഈ ഭിംബം കരണാപ്രധാനമായ കു കുമയിൽ മുർത്തിമത്തായി വേണ്ടി.

ശോകം, ഭയം, പ്രണായം, മുതലായ സൗംഖ്യങ്ങളിൽ സംഘടനം വണ്ണക്കമാസുണ്ടിക്കു പലപ്പോഴം കാരണമായിത്തീരുന്നുണ്ട്. കമാപാത്രങ്ങളിടുന്ന സ്പദാവവും സ്ഥിതിയും സാഹചര്യങ്ങളിലും അപേക്ഷിച്ചും, ഈ ദിനാവികാരങ്ങൾ ദിനാവികാരങ്ങളിലും ചാരിക്കുകയും കുമകൾക്കു അളവറു വെവിയും ഉണ്ടാക്കിത്തീക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ശുംഗാരം എന്ന പറയപ്പെടുന്ന രസത്തിനു എത്രമാത്രം

അവസ്ഥാലേഖയിൽ ഉള്ളത്! എത്രയും കമകളാണ് തഭേഷ്യം രചിപ്പിപ്പടിഞ്ഞത്!

രണ്ട് പുതിയനാഡം കൈ സ്റ്റീയും, അല്ലെങ്കിൽ രണ്ട് സ്റ്റീകളും കൈ പുതിയൻം, ഉള്ള കാലത്തോളം ചൊരകമാക്കിയ ധാതോയ ക്ഷാമവുംഡിജോകയില്ല. ഈ എന്നതിലുള്ള കമാപ്പേരുകളും തിരുക്കണബീം എന്ന രാമകരണം ചെയ്യാം—



ചഞ്ചലചിത്രനായ കാഴ്കൻ സപ്രേയസിയെ ഉപാശിച്ച വേരാങ്ക സ്റ്റീയാൻ വൾക്കുതനാവുന്നു. സുസ്ഥിരമനാലുനായ കാഴ്കൻ അന്ത്യസ്റ്റീംഡ പ്രലോഭനാഡിക്കുവരാപ്പുടംതെ പരിന്തുഖമായ പ്രേമം വാലിക്കുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ രണ്ട് സ്റ്റീകളും കന്നചേന്ന് തുയാളിടെ ചിത്രം തേണ്ടിക്കവാൻ തുമിക്കുന്നവെക്കിലും, തുയാൾ നിന്തുപ്പുമാം ചാരിയായി വസിക്കുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ പുതിയൻ രണ്ട് സ്റ്റീകളും സപാധിനമാക്കവാൻ തുമിക്കുകയും ഇതുപക്ഷം തിലിലും തുമം വിഹലമാവുകയും ചെയ്യുന്നു. അപ്പുകാരം തന്നെ, രണ്ട് പുതിയനാഡം കൈ സ്റ്റീയും ഉള്ള കമകളിലും പല വിധത്തിലുള്ള ഘടനസ്രൂദായങ്ങൾ കുറഞ്ഞീയാണ്. സ്റ്റീ അന്ത്യപുതിയൻറെ ധനമാവാദികൾ അവഗാംഡാം.

ണിച്ച ദരിദ്രനായ കാട്ടകനെ വിത്രുക്കുന്നു. സ്കീഫുടെപ്രേമ ഭാജനമായ പുരഷൻ അവരെല്ല അരനാഡരിക്കുകയും മററ യാർ അവരെല്ല പ്രാണാധികം സ്നേഹിക്കുകയുംചെയ്യുന്നു. യു ത്തയായ സ്കീ റണ്ട് പുരഷങ്ങളേയും നാഷ്ടപ്രാണയന്നാരാക്കുന്നു. ഏകവംവിധമായ വിചത്തുക്കുങ്കൾ കാമിനീകാട്ടക നാര മാത്രമല്ല, ഭൗതികാരങ്ങും സംഖ്യാധികനാവയാണ്. പ്രാണയത്തിന്റെ ശതിവ്യത്രാസവും പ്രാണയികളുടെ സ്വഭാവവ്യത്രാസവും അനുസരിച്ചു, കുഞ്ഞം, മോഹം, മാസ്തിം, അസൂയ, പ്രതിക്രിയാപ്പും, മുതിരായ ചവലവികാരങ്ങളും, ഉല്ലാരത, കിസ്സപാത്രത, ആത്മത്രാഹം, സ്നേഹസ്ഥിരിജ്ഞത, തുടങ്ങിയ ശ്രദ്ധാലുണ്ണാജ്ഞം ശ്രംഗാരാപേശ്യം ഉപജീവിക്കുന്നു. ലോകത്തിലുള്ള ചെരുകമകളുടെ ആക്രൂക്ക കണക്കാക്കിയാൽ, വക്തിശ്രിലധികവും ശ്രംഗാരപരമായ കമകളുണ്ടാക്കുന്ന കണ്ണക്കാം.

വക്ഷു സാഹിത്യാലുണ്ടാവോപ്പുല്ലും ലക്ഷ്യമാക്കി ചെരുകമകൾ തരംതിരിച്ചും, ഇതരവികാരങ്ങളെല്ല വിഷയിക്കരിഞ്ഞാവയാണ് പ്രശംസാഹിമെന്ന ഭോധ്യദ്വൈച്ചും. പാഠ്യാത്മരാജുങ്ങളിലുള്ള ത്രിവന്നോത്തരങ്ങളുായ വണ്ണക്കമകളുംതന്നെ ശ്രംഗാരസ്യൾക്കും എല്ലാത്തവയുണ്ട്. ഹാഡേംബൻ, പോ, മോസ്തുസാന്റ്, ടോമിസ്റ്റുഹി ആദിയായ വക്കട കൃതികളിൽ പ്രാണയേതരവികാരങ്ങളെല്ല പ്രതിചാഡിജ്ഞന ചെരുകമകൾക്കാണ് എല്ലാംകൊണ്ടും പ്രാധാന്യം. (നോവലുകൾ ഈ പ്രസ്താവത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിക്കിണ്ണ.) അസ്വാധികാരങ്ങളുണ്ടാക്കാപ്പും ചംസ്കീഖ്യനാവും കമാവിഷയമാക്കി, അദ്വിതീയമായ രസചുഡ്യി വക്തവിയിട്ടുള്ള ഒരു ധമകാരന്നണ്ണക്കിൽ, അതു ടാഗോരാരാധ മാത്രമാണു

നൂ കിള്ളുംഡയം പറയാം. എന്നാൽ ടാഗോറിന്റെ കൂർത്തികളിൽപ്പോലും, ‘കമ്മു ലിവാലു’, ‘സുക്ഷിപ്പാൻ എല്ലിച്ചുമുത്തൻ’, തുടങ്ങിയിള്ളത് ശ്രൂഗംരാസ് പ്രഥമായ കമകളാണെന്ന ഇതെഴുതുന്നായാംകാൽ അതുതുക്കുപ്പുംബാധിതേന്നാനാന്നതു്. ‘ജ്ഞോഷസഹാദരി’ എന്ന കമയിൽ, ദാരികലപ്പു്, തന്റെ വിത്രസ്പത്രത പകർത്തുക്കൂട്ടാൻ ജനിച്ച കൊച്ചുന്ന ജനാധ ലീലമണിയോടു ആളും ഉണ്ടായിരുന്ന നീരിസം കുമേണ അനന്തരാക്കപ്പയായും, അനന്തരം ഗാധണ്ണുമുമായും, ഒട്ടവിൽ മഹത്തരമായ ത്രാഗമായും, പരിവർത്തനം ചെയ്യുന്നതു ആരെയാണെന്നുന്നപരവേഗനാക്കണമെന്നതു്! ജൈ പ്രേണം ദ്രുതകോപനമായ കമ്മു ലിവാലായുടെ പുതുവത്സല തും യാദപ്പീകരായി കണ്ണെത്തിയും ‘മിനി’ എന്ന തിന്തുവിന്റെ ഭേദ വഴിഞ്ഞെഴുകുന്നതും, അനന്തരകവധം ജൈ ലിൽ താമസിച്ചു സാതത്രും ലഭിച്ചുള്ളെന്നുന്നയാർക്കുന്ന കാരണം ഇന്നന്ന ധാന്യിച്ചു കുരു മുപ്പിന്തെ കടലാസ്സിൽ പോകില്ലെന്നു, വിവാഹാബ്യാസം തിന്തു, വിവാഹാബ്യാസം പത്തിലിലജ്ജ സമ്പ്രാഡ്യാബ്രവിശ്വാസി തയാറി ഓത്രയാവുന്ന നബോധ്യായ മിനിജ്ജു ആ പോതി കൊടുക്കുവാൻ എല്ലിങ്കുന്നതും വായിക്കുവാർ, പിതൃ ത്രപ്പംഎന്ന മഹാഭാഗ്രം കൈവന്നിട്ടുള്ള എവനും, “അതു ദി തന്ത്രിനാംയ കുരു കാബ്യ ലിംഗം, പിച്ചുക്കുചുവടക്കാരൻ, ആരണ്ണാനുള്ള കമതനെന്ന തൊന്തര തിള്ളാലും മരിന്ന — എന്നാൽ തൊന്തോ? ഇല്ല; കന്നമില്ല; എന്നില്ലെന്നുതാ ആരുയാളേക്കാരി കുരു വിശേഷം? ആരുയാളിം എന്നേപ്പോലെ കുരു അരുയുൻ!” എന്ന മിനിജ്ജുടെ പിതാവു പാരുന്ന വാക്കുകൾ എന്നെല്ലാം സമ്മതിജ്ജുതിരിക്കയില്ല.

ഇലിയും, പ്രത്യുതീരവും സാക്ഷികവുമായ ദ്വാരക
ദാർശനാവിച്ച വായനക്കാരിൽ ഭയവിസ്തൃതിവികാ
രങ്ങൾിൽ ഉള്ളവാദിപ്പിക്കുന്ന കമകളിം ത്രംഗാരപ്രധാനമായ
കമകളേക്കാൾ രസത്തിലിഷ്മാണം. ‘എഡ്‌ഗർ അല്ലെന്
പോ’ എന്ന ഗുമകാരനു ഇത്തരം കമകൾ നിമ്മിക്കുന്ന
തിങ്ക് പ്രത്യേകനില്ലാത്ത പ്രതിപത്തിയും എങ്കച്ചുമായ
പാടവവുംഖാഹികനും. മുതപ്രതാബികളേ കമയിൽ എത്ര
വേഗിപ്പിജ്ഞകയും, വായനക്കാരുടെ സാംഗത്ര്യവോഡും ത
ജ്ഞാലം മനീകരിച്ച പ്രഥമാദപദഗം വല്ലിപ്പിക്കുകയും ചെ
യുന്ന ഗുമകാരന്മാരുടെ കമാരചനാത്മം, പ്രതിപിജ്ഞനു
തു യക്കിപിംഗംചുപികളിലുള്ള അവരുടെ അന്യവിശ്വാ
സമ്പ്ലീ, പ്രത്യുത, ഭയം എന്ന മനോധ്യാഹാരം താഴുട്ട അര
വക്കിളു അവാച്ചുമായ ഒരു പ്രതിപത്തിയാകുന്നു. യക്കി
കളിലേയും ‘അരക്കണ്ണ’ എന്നും മറ്റൊ കമകൾ കേട്ട ഭയ
നാം, റിത്രയിൽപ്പോലും വിശകാളിക്കുന്ന ശിത്രകൾ വീ
ണ്ണം എത്ര കമകൾ ദാന വരണ്ട കേൾപ്പിക്കുവാൻ സി
ലാറ്റിജ്ഞനാനു ദാം കണ്ണിട്ടിണ്ണോല്ലും. സംഘിതീത്രുപത്തി
ശ്രദ്ധിക്കി നിധ്യീകുമണം ചെങ്കുവോൾ ഭയവും രസപോഷി
കമായി ഭവിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ കുട്ടികൾക്കു ഭീകര
സംഭവങ്ങൾ കേൾക്കുന്നതിൽ ഇതുമാത്രം അഭിരച്ചി. അ
തുകൊണ്ടതുനെന്നാണ ‘അല്ലെന് പോ’ മതലായ ഗുമകാ
രനാക്ക് ഇവക കമകൾ നിമ്മിക്കുന്നതിൽ ഇതുമാത്രം
താല്പര്യം തേനോനിയന്തും.

മെൻ വിവരിച്ചിട്ടുള്ള കമാബീജങ്ങൾക്കു കൗണ്ട്സ്കി
ൽ മരോരതക്കിലും രംഗമാണാല്ലോ അല്ലെന്നുമായിരിക്കുന്നതും.
എന്നാൽ രംഗത്തിനു പ്രാധാന്യം നൽകാതെ മനസ്സുപ്

രണ്ട് പാത്രങ്ങൾ, കരേപാത്രത്തിലുള്ള രണ്ട് വി തല്ലാംഗങ്ങൾ, രണ്ട് രംഗങ്ങൾ, രണ്ട് ആദർശങ്ങൾ, ഇങ്ങനെയുള്ള ഉദ്യവൃക്തികൾക്കുത്തമിൽ കാണപ്പെട്ട ന ചെവജാത്യം ചിലപ്പോൾ കമാത്രവം കൈക്കൊള്ളാരണ്ട്. വിചരിതസ്പഭാവങ്ങളോടുകൂടിയ രണ്ട് വേർ എകരംഗത്തിൽ എപ്പുഴാരാണ വ്യാപരിക്കുന്നതെന്നാണെങ്കുത്തുവോലെ ത എന്ന, കരാളെ വ്യത്യസ്തമാളായ രണ്ട് രംഗങ്ങളിൽ വ്യാ പരിപ്പിച്ച മുഖ്യാളിടെ വുത്തികുത്തി വല്ല വ്യത്യസ്ത മുഖ്യം സംഭവിക്കുന്നേണ്ടു എന്ന പരിക്കുക്കുന്നതും കൊതുക കരമാണ്. ഇന്ന കൈ വലിയ പ്രഭവയിരിക്കുന്ന മന ഷ്യൂൾ വിധിവുംഡൽ നാളെ കൈ ധാചകനായിത്തീന്നാൽ, ആയാൾ എങ്ങിനെന്നയാണ വത്തിക്കുക? അറബിക്കമകളിൽ ഒരു തത്ത്വാഭ്യാസ കൈ സംഭവം വിവരിക്കുപ്പെട്ടിട്ടണ്ട്. ഒരു ദിവ്രൂപം പൊട്ടന്നനവേ അറബിയാജുത്തിന്റെന്നും കാലിയും ആയിരത്തിനും; അസിംഹം ആയാളെ ഉപചാരിക്കുന്നു; സ്നേഹിപ്പിക്കുന്ന കീർത്തനം ചെയ്യുന്നു; രാജാസേവകരാർ ആജത്തേക്കിച്ചിച്ച പദ്മവപ്പുമടക്കിവില്ലെന്നു. ഇത്തല്ലാംസപ പീനമോ മായയോ ഭ്രാതിയോ എന്നറിയാതെ ആയാൾ അവശ്യനു കണ്ണുമിച്ചിക്കുന്നു. ഏന്നാൽ ഇതു സപപീനമോ മായയോ ഭ്രാതിയോ ആയിരുന്നില്ല; യടാത്മകാലിപ്പിന്റെ കൈ വിനോദം മാത്രമായിരുന്നു. ഇതുപാലെയുള്ള ചില സ്ഥിരിക്കേണ്ടവിലും വില വണ്ണക്കമകൾക്കു വിഷയിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. രംഗവെജാത്യം പോലെതന്നെ, ആദർശവേപരി ത്രവ്യം ചെരകമകളിൽ പ്രതിപാദ്യതരമാണ്. ഘുക്കും ഞരങ്ങളിടെ ആദർശങ്ങളെല്ലാം ഭാഗാരിന്റെ ‘രഹസ്യം പ

രസ്യഭാഷയ്ക്ക് മതലായ കമകൾ വിശദീകരിക്കുന്നു. കഴി ഞെ തലമുറയിലുണ്ടായിരുന്ന ജീവിരംഗാർ അവക്കെട കു ടിയാനവാനാരോടു വർത്തിച്ചിരുന്ന സ്വന്ദര്ഭാധിവും എത്ര ക്ഷണംവേണ്ടായി ഇപ്പോഴത്തെ പരിജ്ഞാരികൾ അനുവദത്തി കുന്ന നയവും തമിലുള്ള അനാശരം പ്രസ്തുതകമായിൽ നിന്നു സൗഗ്രഹമാണ്.

പ്രസ്തുതാധി മരുപ്പും കമാവീജും ഗ്രന്ഥകാര നീറു തത്പര്യാധിവാദാണ്. പ്രണോതാവിനീറു ആദർശപു സക്തി കമാഡാസ്റ്റുണ്ണൻ പ്രത്യേകപ്പെട്ടത്താണ് ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളതിനീറു ഒലമായി, ഇപ്പോൾപോറാണ്ണളായ അനേകം ചെറുകമകൾ പുരപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഹാരേണ്ടാണു എന്ന കു മാകാരൻ ഉപദേശം നൽകബാനുള്ള അവസരമെന്നും പാഴാക്കിയിരിപ്പുന്ന ശാത്രമല്ല. തത്പര്യാധിവാദം ചെയ്യുന്ന മെന്നുള്ള എക്കോദ്രോഹത്തോടുള്ള ചിലകമകൾ എഴുതുക ആം ചെയ്യു. ടാഹോറിനീറു ചില വണ്ണകമകളിലും ഇള മനോഭവംതന്നെ പ്രേരകമായി വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ടുണ്ണ കാണാം. അദ്ദേഹത്തിനീറു ‘അംഗാഭംഗം’ എന്ന കമയിൽ, “ശരീരത്തിൽ റണ്ടുതരം രക്തം കലന്നിട്ടുന്ന തിനാംലുള്ള ഭിവകരമായ അവസ്ഥ”യാണ് പ്രതിപാദ്യ വസ്തു. “നിലനില്ലുന്നതു നാം ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല; നാം ആഗ്രഹിക്കുന്നതു് നിലനില്ലുന്നതു് മല്ല”എന്ന ‘അംഗമിക്കുട’ തനിൽ അദ്ദേഹം ഉപദേശിക്കുന്നു. ‘ഞാൻ കൃതാത്മനാ ചി’ എന്ന അഭിഭാസത്തിൽ പരിഭ്രാംഖചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ള കമാഡുടെ മമ്മം ‘ജനങ്ങൾ കൃത്യനിർവ്വഹണത്തിനുള്ള ഉച്ചി തമായ സന്ദർഭത്തെ അഭ്യാസം ശൈനിക്കുംതെ വിട്ടുകൊള്ക ആം പിന്നീട് ‘അംഗാഭംഗാഭായിത്തീന് ആഗ്രഹണാളേക്കു

റിച്ച് ആലോചപിച്ച് പദ്ധതിപിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന,”
എന്നുള്ളതാണ്. മായാദേഹങ്ങൾക്ക് വിശ്വാസരായ മ
നഷ്ടക്ക് സംഭവിക്കുന്ന ദ്രിതജജ്ഞാണ് ‘തഹാൽ മാസ്ത’
ഡാക്കു ഉൽമോധിപ്പിക്കുന്നതു.

കമാവീജങ്ങൾ നിരവധിയാണുകിലും, കൂത്രിമമായ
സംഭവസംസ്കർത്തി, അനന്തരാനം, റംഗവൈചിത്രപ്രംബം, വോ
ദ്ധ്രൂസമിതികളുടെ ചിത്രീകരണം, മുണ്ണയാദിവികാരങ്ങൾ,
പാതുസപാഡം, വിജാതീയത, തത്പചിന്തനം, ഏന്നിങ്ങ
നെ ഈ അദ്യുംയത്തിൽ വിശകലാനം ചെയ്തിട്ടുള്ള വർഷങ്ങൾ
ഉണ്ട് കമാമേതുക്കുംജൈല്ലാംതന്നെ പെട്ടിട്ടണെന്നാണ
തോന്നുന്നതും. നിംഫിയുവർഗ്ഗങ്ങളോരോന്നിലും കമാക്കാര
നും ഇടവും ധലവും തിരിയുന്നതിനും വേണ്ടിവോളിം സ്ഥ
ലച്ചുള്ളതുകൊണ്ട് ഈ ‘കണ്ണച്ചാത്ത്’ സ്പതാനുകമാരച്ചന
ങ്ങ് വിശ്വാതകരമാകയിരുന്നും സമാശപിള്ളാം.



അയ്യായം. ഒ.

കമാത്രപാഠം.

I

ആര്മിയേക്കാൾ വല്ലിപ്പിച്ചിട്ടു ലഭ്യം പിലാക്കം ഗോളിന്തൽ കൊണ്ട് ഓർക്കാശതലത്തിൽ പറഞ്ഞുന്ന പ്രവഞ്ചസത്പത്തി എ അഭ്യാസാധ്യായി വസ്തുതമെങ്ങനും ദിച്ചാരിക്കവാൻ എന്നു തിരിപ്പു. എന്നാൽ ഒരു കുഞ്ഞം പ്രക്തൃതിക്കണ്ണപോലും ദിഷ്ടരും എന്ന്. പ്രക്തൃതിക്ക വസ്തുകൾ ഉൽപ്പംഗിപ്പിക്കുന്നതിനും സംഭവിക്കുന്നതിനും കഴിവുണ്ട്; പക്ഷേ അവ സംസ്കരിക്കുവാൻ മനസ്സും ശബ്ദിക്കുവായം തുടക്കയേക്കിയു. പത്തുവിളംഭാക്കു വാൻ പ്രവഞ്ചാർക്കിക്ക സാധിക്കുമെങ്കിലും എൻ്റെ ഏൽക്കു നാതിനും വസ്തു നാജുക്കുന്നതിനും മനസ്സുകരണം മാത്രം നേരം നേരം വേണം. അപ്പുകാരംതന്നെ കമാബീജം അക്കരിപ്പി അന്നതിനും ശാഖപ്പൂഞ്ഞാംപകരണങ്ങൾ കമാക്കാരനും സം പ്രാപ്യംകുന്നതിനും പ്രക്തൃതിയുടെ സഹകരണാം തന്മാവിന്റെ ശ്രമംഞ്ഞക്കുള്ളും നിയമിത്തനുപരേതാട്ടതുടക്കിയ ഒരു കമ എന്നു കൂടുതു ചംങ് മനസ്സുന്മാത്രമേ കഴിവുണ്ട്. “ന്ത്രുംഡി നട എ സംഭവത്തിൽ ഇം ചാമൽക്കുതമായ കമാരസം ഉണ്ടും തിരിക്കുയില്ല. പ്രക്തൃതിക്ക കമ എഴുതുകയല്ല, ദാഡിച്ചുകൂട്ടാതെ വേരെ എത്രയെത്ര ജോലിക്കുണ്ട്!” എന്നു എ ഗോർ പറയുന്നു. പ്രക്തൃതിപത്രമായ കമാബീജം ആപ്പും നവസ്തുവിന്നും സുക്ഷുത്തുപം മാത്രമാണ്. അതിന്നും സ്ഥൂലതുപമാന്ത്ര ചാമൽക്കുതമായ കമ അമുഖം ഇതിനു തന്നു. കമാശ്രൂപരക്കത്തിന്നും പരിശാരംകൂടിയാണും ഇ

திவுதங், ஏற்று பராவத்தங் செய்து.. செருக்குமாகத்தாவின்றி அவன்யு நியாமக்கைக்கியு.. அதுபூர்வமாக ஸமாக்கித்து மேல் பூவத்திலே அவு அப்பள் செய்து எடுப்பார்மாளைஞ் களிரியுவான் அரசேஷன்டில் கீழ்க்கண்ட விவரங்களையும் கொடுக்கவேண்டும்.

செருக்குமாங்கா ஸம்பிரபூர்ய குடு மெற்றானமூட்டு.. அதில் பில அரைப்பார் உயன்று மருவில அரைப்பார் நிம்மாயும் இரிக்கின். அலபகாரமைங்குட்டிடாதெ பார்யாதாயால், இல்லுப்புயானமைத்துய வெக்கூத்திடத் ஸந் துயமலை செருக்குமதில் காணப்பூட்டுக்காது. புயானஸ் ஗திக்கி புயானமைங் தோன்றுத்துவன் விவரிசுக் கூடு, அரபுயானமைத்துய வெடக்கைப்பாக்கு வுமாவள்ளுக்காதை கு அங்குத்தமாய கு ஹூரவு எல்காத்திரிஜ்ஜுக்குவு.. செய்க்குதில் குமாகாரன் புதேகு.. நிஜ்ஞிஜ்ஜேங்குதாக் கான். ரிஜ்விலபாமலக்கு ஸமிபா நகை கு ஸங்கே மாள குமாவிஹயமெனிற்காலும், ஸங்கேவாயு.. பரித: ஸமிதியும் தமில் வலிய வெய்மைங்குமிலைக்கில் அது மலையக்கிலே கு தீய்மைய வள்ளுக்கு சேதேத் குசியை எடுக்கிழு. காயிக்குதெ அங்கைஸுஜுவத்திங் குமாகாதி ஜ்ஜு தமில் காவுமாய ஸங்வாயமுளைக்கில் மாறுமே ஒரு துங்கவள்ளுக்கு அதுவரையில்லை. யாதைங் பாருதேதுவும் அடிதொட்டு இடிவரெ வள்ளுக்கைதெ விடுக்குலைப்பூங்கு ஒரு தாப குமக்கேலையும் வுமாஸ்துலவும் அவுஜாக்கரவு மாக்கின்றித்திட்டுள்ளது.

குடித்து பரிசுவிக்கைநிறைவேண்டி பிலபூர் பீ குலகுமதேந்து குமாகாரன் அவுளைநிஜ்ஜேங்குதாயி

വരും. യമാത്മസ്ഥിതിയിൽ ഒരു ദിവസവും മരാരായ ദിവസവും തന്മിൽ എറാറക്കൊള്ളിലെനമില്ലെങ്കിലും (രണ്ട് ഇത്തവർത്തിവാലു മനിഷിൾവിതംതന്നെ), കമയിൽ അര വക്രചു വില കന്നപോലെയല്ല. അഭ്യന്തരം ചതുരം കൊള്ളുന്നതു കുറേ ഒരു ഒരു വാക്കിൽ സംഗ്രഹിക്കുന്നതിനും ഒരു വിനാഴിക്കയിൽ ഉടനു സംഭവം അഭ്യന്തരം ചതുരം വെണ്ണിക്കുള്ളിൽ വിവരിക്കുന്നതിനും ആപുഖ്യാതാവിനു പൂർണ്ണസ്വാത്രത്രും ഉണ്ടെന്നു തന്നെയല്ല, ഈ സപംത്രത്രും അംദ്ര എം യമാധസരം വിനിയോഗിക്കേണ്ടതുമാണ്. “ഒരു ദിവസജ്ഞക്കുള്ളിൽ സംഭവിച്ച വസ്തുതയാണ് എൻ്റെ കമാവിഷയം. അതുകൊണ്ട് കാരോ ദിവസത്തിനു മുന്ന് പുറവീതം സമായി വകവവച്ചുകൊടുത്തുക്കാം,” എന്ന വിചാരിക്കുന്ന കമാക്കളും തുലിക എടുക്കുകയേ വേണ്ടും. അതുപോലെതന്നെ പണ്ടവന്നേ നടന്ന സംഗതികൾ ഇംഗ്ലൈജ് സംഭവിച്ചതംബന്നും (Short-time note) ഇംഗ്ലൈജ് ഉണ്ടായ വസ്തുത പണ്ഡങ്ങാൻ സംഭവിച്ചതംബന്നും (Long—time note) തോന്തിക്കേണ്ടതുമായ അവയ്ക്കും ചില ഫോർമുല സ്റ്റാരിടാർഡ്സ്. അതെല്ലാം വഴിപോലെ മനസ്സിലാക്കി കമ ക്രമവൽക്കരിച്ചുകൂടിയായാൽ മേ കാല്പനിക്കുന്നതിനു വിലോപം കൂടാതിരിക്കുകയുള്ളതും.

ഇപ്പോൾ സംവിധാനം ചെയ്യുന്നതിന്റെ ആവശ്യം എന്നാണെന്നു ചോദിച്ചുതും, കമാക്കളിലുംനുത്തിനും അംഗമുമരായ പ്രാധാന്യം നൽകുന്നതിനായിട്ടാണെന്നു പറയാം. കാരോ കമയിലും ചരമമായ ഒരു ഘട്ടമുണ്ട്. ഇതാണ് കമാശ്രംഗം അഭ്യന്തരിൽ മുല്ലത്രം. ഒരു വൃത്തത

തനിന്നും അതിക്കളിൽനിന്ന് നടവിൽക്കൂട്ടി പരിയൈപ്പെട്ടു
നാ ജീജ്ഞാവേക്കളും കേന്ദ്രത്തിൽ സന്ധിച്ചെഴുന്നതുപോ
ലെ, ചെരക്കമായിലെ ഘടകങ്ങളും മുൻ്നുത്തയാ
ണാ ആദ്യത്വം ലക്ഷ്മീകരിജ്ഞന്നതു്; അതിലുണ്ട് അവരെ
പും നിർവ്വതി പ്രാവിജ്ഞന്നതു്. തന്റെ കമാക്കാൻ ആ
ല്ലോ ചുമ്പിന്മാനേണ്ട സംഗതി കമയുടെ വാരന്മാർ
നും. ഇതു നൃവന്നം ധരിച്ചിട്ടു കമ പ്രഥമവാൻ തു
ണ്ണാണു. നോവലെഴുത്തുകാക്കി ഇക്കാഞ്ഞത്തിൽ അതു
നെന്ന നിജീഷ്യം കാണുന്നില്ല. നിജീഷ്യം ഉണ്ടായാൽ നന്നു്;
പക്ഷേ ചെരക്കമാക്കാനുള്ളതുപോലെയുള്ള നിബന്ധനയും
നോവലിൽ അചാരിത്രംജൂഡ്യുഡ്യുച്ചില നോവലെഴുത്തുകാർ
'വകന്നതുവരട്ട്' എന്നോ 'കാണാനേടുത്തവച്ചു കാ
ണാം' എന്നോ ഭാവിച്ചുകാണ്ടു, രണ്ടും കല്പിച്ചു കൂട്ടുകൾ
തുവാൻ തുടക്കിയതായി കേട്ടിട്ടണ്ട്. റസിക്കൾരാമാനി
അംഗ ഡിക്കർസ് പിക്കവിക്കച്ചരിതം പ്രഥമത്തുടങ്ങിയ
കാലത്തു ആ കമ എത്രവിധത്തിലാണ് അവസാനിജ്ഞ
വാൻ പോകുന്നതു്, എന്ന ആരെക്കിലും അദ്ദേഹത്തോടു
ചോദിച്ചിരുന്നവെക്കിൽ, “അക്കൻറിയാംി” എന്നായിര
നേനെ അദ്ദേഹത്തിന്നും രഹവട്ടി. ഇതു വെറും അതി
ശയ്യോക്തിയല്ലും. നോവലെഴുത്തുകാർ ഇത്തരം സാഹസ
തതിൽ എപ്പട്ടിട്ടിട്ടുണ്ടോ മാത്രമല്ല, പലപ്പോഴം അവ
രെ വിജയലക്ഷ്മി കടങ്കുചൂട്ടിട്ടണ്ട്. എന്നാൽ ഈ നയം
ചെരക്കമാക്കാൻ അനുവത്തിജ്ഞന്നതായാൽ ആര്യാളിക്ക
കാഞ്ഞും കൂട്ടു പങ്കെലംണ്ടു്. കുഖ്യവരമാക്കി എന്നം കാ
ണാംതന്നെ. അവർ അതിന്നായി കാലേക്കൂട്ടി മിതവ്യുദ്ധം
ചെയ്യു നീക്കിയിരുപ്പുണ്ടോക്കരെയും വിശ്വേഷണം സന്നാ

ഹി കുട്ടകരൈ ചെയ്യേണ്ടതില്ല. പാവപ്പെട്ടവക്കാക്കട്ട, വല്ല 'കണക്കാരി'യിലും ചേന്നകിലേ സുഖിക്കുമായ ഒരു ഉള്ളാനിനു വകയുണ്ടാവു. എതാണ്ടിതുപോലെയാണു ചെ രക്കമാക്കാരനോരും സ്ഥിതി. ദരിദ്രനോരു ചില്ലറ സന്ധാ ത്രഞ്ചല്ലാം കാണം മന്ത്രശബ്ദിജ്ഞവാൻ നീക്കിവജ്ഞനാതു പോലെ ചെരുകമാക്കുത്തു തന്നോരു ചുങ്കന്നിൽ ഉപകരണ ഔദ്യോഗിക്കും കമാഞ്ചുംനുത്തെ ഉദ്ദേശിച്ച സജ്ജീകരിജ്ഞനു. ദരിദ്രൻ പാഴ്'ചെലവുചെയ്യാൻ കാണം 'കഷ്ടി'യായി പ്രോക്കനാതുപോലെ, കമാസംമർഹികൾ വേണ്ടവിധം വി നിയോഗിച്ചില്ലെങ്കിൽ മുഖ്യം അവതാളത്തിലാംവും. ഇം സാദ്യം ഇനിയും വലിച്ചുതീടാജൈകിലും കൂഷ്ഠത ഭയ നൂർ ദാനും അതിനു തുനിയുന്നില്ല.

മുഖ്യം ദീംദൃഷ്ടി കണ്ണറിത്തേരേഷം അതിലേ ജ്ഞാജ്ഞ പഴി തെളിയിച്ചുനാതാണു അനന്തരകരണീയം. ഇതിനു എതാണു ഉപായം? മുഖ്യത്തെ ഉപഞ്ചപരി പ്ര യാനതരമാക്കുന്നതിനുള്ള ഉപാധനങ്ങൾ എവയോ, അവ യാണു ഇവിടെ ചിന്തുമായിട്ടുള്ളത്.

സീതോജ്ഞവന്മകൾപോലെ മുഖ്യാന്നം എന്നാതും താരതമ്പര്യത്തെ അത്രയിച്ചിരിജ്ഞനു. മഞ്ഞകട്ടി സീതക്കു മാണണന്ന ദാം പറയുന്നതു അതിനേക്കാൾ ഉജ്ജീഡിജ്ഞ മ ദാരതെക്കിലും പദാത്മനേതാട്ട അരതിനെ താരതമ്പര്യം ചെയ്യു നീതുകൊണ്ടണം. നേരെ മരിച്ച്, ഹിമതേതക്കാൾ ദാശ ത്രിജ്ഞ മഹാരാജ പദാത്മനേതാട്ട അരതിനെ ഉപമാനം ചെയ്യുന്നോരും, മഞ്ഞകട്ടി ഉജ്ജീഡിജ്ഞ വസ്ത്രധാരാണു സമ തിജ്ഞണിവാം, അഫ്ഫിയംതന്നെ ഒരു സംഗതി പ്രധാന മാണണന്ന ദാം സകലിജ്ഞനാതു അതുതനെ പ്രധാനമല്ലോ

തു മരു സംഗതികൾ താരതമ്പ്രേര നാം മനസ്സിൽ കൂ
ണ്ണാതുകൊണ്ടാണ്. തന്നിമിത്തം, മുഖ്യത്വത്തിനു പു
മച്ചും നൽകണമെങ്കിൽ അതിനു ഭയും പിന്നും ഉള്ള സം
ഗതികൾ അനുയാനാദായിരിക്കുന്നുമെന്ന സിദ്ധം. ഒ
ഗോറിന്റെ 'പ്രായഗ്രഹിത്തം' എന്ന കമ്മയിലെ ഘടകങ്ങ
ൾ മുംചനം ചെയ്തിരിക്കുന്നതു എല്ലാരുമാണെന്നു ദോ
ഷക. ചപ്പലനം ദീപനമായ ഒരു പച്ചപ്പരിശ്വാരിയാ
ണു കമ്മയിലെ പ്രധാനപാത്രം. ആയും സ്വഭാവ്യന്തര
വിന്യൂവാസിനിയെ കുഴപ്പുട്ടത്തുന്നതാണു പ്രതിപാദി
തം. പതിപ്രതയായ വിന്യൂവാസിനിയുടെ കുഴപ്പം അ
നുകൂലമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഭർത്താവായ അ
നാമവേദ്യ പരാന്നാജനം ചെയ്തു കാരേനാൽ കാല
ക്രൈപ്തം ചെയ്തശ്ശേഷം, മേഖലാംചെയ്ത പണവുംകാണ്ട
വിലാത്തിയിൽ പോകുന്നു. ഒരു വാർദ്ധനായി ക്ലിക്ക
യിലേക്കു തിരിച്ചു വന്നിട്ടും താൻ പാത്തിക്കുന്ന ചെറുംറു
പ്രൂഢം ഹോട്ടലിലേ ബില്ലിനു പണം കൊടുക്കുവാൻ സം
യിക്കുന്നതു, ആയും വിന്യൂവാസിനിയുടെ അച്ഛന്റെ
യഥാ മോഹിച്ചു്, പ്രായഗ്രഹിത്തനുഭികൊണ്ടു വിണ്ടും ആ
തിയിൽ ചേരുവാൻ ഉത്സാഹിക്കുന്നു. ഇതറിത്തെപ്പുംപി
സുചരിതയായ വിന്യൂവാസിനിയുടെ പ്രഭയും ആനന്ദം
കൊണ്ടും അഭിശാനംകൊണ്ടും വികസിക്കുന്നു. പ്രായഗ്രഹി
ത്തത്തിനുള്ള കമ്മജീഡല്ലോ ദിരിക്കുന്നു. അനു
ജ്ഞാനങ്ങൾ പുന്നീമാകാറായി. ഇംഗ്ലീഷ്യത്തിലുണ്ടു കൂടു
മുഖ്യപ്രാവിജ്ഞനതു്. "പടിക്കും ഒരു മംഗലം വന്നു
നില്ക്കുന്നു." അതാരായിരിക്കുംഃ "മിസ്റ്റു് അനാമവു
ം സക്കാർ!" വിലാത്തിയാറുയിൽ ആയും സന്ദേശി

ചു അംഗു ഇപ്പോൾ തന്നെ തെരിപ്പുവള്ളുടിരിജ്ഞയാണ്. ഇതാണ കമാഡ ചരമലക്ക്. ഈ ഘട്ടം വിവരിജ്ഞന തിനമുമ്പു കമാഗതി എത്ര ശാന്തവും മറവുമാണെന്നു നോക്കുക! “ചാച്ചും വേഴ്തുള്ളിവരായ സ്ഥികൾ അഭി മുഖത്തിനായി ശാന്തമാവണ്ണുവിനെ അകായിലേ ജീ വിളിച്ചു. അവൻ താംബുലചവർണ്ണനാചേരു സോല്ലാ സം ചുമ്പിരിക്കൊണ്ട്, തരയിൽ കവിതയെത്തുകിടക്കു നു ഉത്തരിയതേണ്ടകൂട്ടി ആടിയാടി മെഘംഗാലപ്പ അന്തഃ പുരത്തിൽ പ്രവേഗിച്ചു” — ഇതുാണി. ഇതു വായിജ്ഞനോ ദി കൂദേജകമായ ഒരു സംഭവം അത്യുസന്നമായിരിജ്ഞനു വെന്നു ആർ സംശയിജ്ഞാം² കമാത്രപണം സംഖ്യയി ചേടുത്താളും ഈ വിവരങ്ങം തീരെ അപ്രധാനമാണ്. പക്ഷേ ഇതു അപ്രധാനമായതുകൊണ്ടുതന്നെയാണു അട്ട ത്തുവരുന്ന മുല്ലന്നും — മാമുളുടെ ആഹമനം — സദ്ധ്യാപ രിജുമായി തെളിഞ്ഞു നില്ക്കുന്നതു്.

നമ്മുടെ ചില നല്ല ചെരുകമകളിലും എത്തൽക്ക് തന്ത്രക്കളുടെ അറിവോടുകൂട്ടിയോ കൂടാതെന്തെല്ലാ ഈ ഉപായങ്ങളെന്ന കാഞ്ഞക്കുമായി പ്രയോഗിജ്ഞവള്ളുടിട്ടുണ്ട്. * ‘ലക്ഷ്മിക്കട്ടി, അബ്ലൈക്കിൽ ഒരു കമാഡ കമ്മറിലേ നായികയായ ലക്ഷ്മിക്കട്ടിയുകൾിച്ചു അവളുടെ ഭന്താവായ കോ മുമേനവനു എഴോ ചില സംശയങ്ങൾ തോന്നുകയാൽ, ആയാൾ ഒരു സ്റ്റേഫിതനേണ്ടകൂട്ടി ആശോചിച്ചു ഭാങ്ഗുന്ന ജാരനേണ്ടകൂട്ടി കണ്ടവിടിജ്ഞവാൻ തീർച്ചയുള്ളൂടുത്തുനു. രാത്രിയായപ്പോൾ കോമുമേനറാനും സ്റ്റേഫിതനും മാറ്റോ

* സി. എസ്സ്. ഗോപാലപ്പൻകുമാർ വി. എ. കമാരതാമല, പ്രിതിയുള്ള കുട്ടം.

പുമംഗരിന്റെ കാരോ മുലയിൽ സമലം പിടിച്ച ജാരൻറെ അരുഗമനം പ്രതീക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നതാണ്. ജാരാഗമനമാണെങ്കിലും മഞ്ഞട പരമകാശം. എന്നാൽ അപ്പുതുഡ്യത്തിനമുമ്പ്— നമ്മുടെ ജീജ്ഞാസ് അതുകൊടുവായിരിക്കുന്ന ഈ സന്ദേശത്തു— കമാക്കാൻ വിവരിക്കുവാൻ തുടങ്ങുന്നതു പതിയിരിക്കുന്ന സ്ഥാപിതരന്നു അതുമഹതമാണ്:— “കുഴാ! കുഴാ! ഒരു കമ്പിതലുവുത്തി കണ്ണുവിടിക്കുന്ന വേണ്ടി ഈ ഒഴിവെന്ന ആഭ്യന്തരമായ ഒരു വേദം കൈടുണ്ടിവന്നും, എന്നാക്കു വിചാരിച്ചു വളരെ ലജ്ജയും, ഉക്ഖിക്കുട്ടിയെ വിചാരിച്ചു വളരെ വ്യസനവും തോന്തി. പ്രത്യക്ഷമായി തെളിവാന് പോകുന്ന ലക്ഷ്മിക്കുട്ടിയുടെ ഭന്നടപ്പും ആ ഭന്നടപ്പും പ്രത്യക്ഷമായി തെളിവാന് പോകുന്ന സംഗതി തൊല്പാണെന്നു ഏന്നു അധികം വ്യസനാനുഭവരാക്കിയതെന്നു പറവാൻ പ്രയാസം. എന്നും എത്രയോ വാസ്തവികമാണെന്നു ബഹുമാനതേണ്ടംകൂടുടി വിചാരിച്ചുവന്ന ലക്ഷ്മിക്കുട്ടിയെ ഒരു ജാരണോടുകൂടി കണ്ണുവിടിക്കുക എന്ന അവസ്ഥയാണും എത്ര ദിശും മായിട്ടുള്ളതാണ്! ചേരിൽ തല്പിയാൽ നീജേ തെരിക്കുംപോ...” ഇങ്ങിനെയുള്ള ഒരു വിവരം കമയെ മുന്നോട്ട് വീക്കുവാൻ സഹായിക്കുവാൻ പ്രയത്നിക്കുന്നതാണ്. പ്രതീക്ഷിതമായ മുഖ്യത്തിനു കാണുന്ന പ്രത്യക്ഷമാണ്. പ്രതീക്ഷിതമായ മാത്രമാണെന്നു അതുമഹതംകൊണ്ട് ലവിഷ്യം ഉണ്ടാക്കുക മാത്രമാണെന്നു അതുമഹതംകൊണ്ട് സംബന്ധിക്കുന്നതും. പക്ഷേ ഈ വിഷ്യം കമാഞ്ഞംഗം തെരഞ്ഞെടുവാനുമാക്കുന്നതിനു എത്രക്കും പണ്ടാപ്പുമാണെന്നു കമായിക്കുന്നവക്കും ബോധാദ്ധൂട്ടാതിരിക്കുവില്ല. തുംബന്നത്തിനു മുമ്പു കമാപ്പുവായതെത്തു മറ്റമാക്കുന്നതിന്റെ ഒരുവല്ലും എല്ലാമാർജ്ജനയാക്കും സ്വജ്ഞതയുമാണ്.

അനന്തരാചക്രവർത്തിൻ്റെ സഹനശക്തി പരിമിതമാക്കാനും അതു അന്തഃശാനത്തിൽ ഭവ്യയം ചെയ്യാതെ പ്രധാനാല്ലത്തിൽമാറ്റം. സമഗ്രമാക്കേണ്ടതിനു ഉത്തരവാദിക്കാക്കാനും ഉള്ളമിജ്ഞനം. പ്രധാനാല്ലാഡോ ഒരു വധമാണെന്നിൻിൽ ഷൈട്ട്. രാമൻ കൂപ്പുനെ കിഷ്ടോറമായി കൊലപ്പൂട്ടുത്തിരുന്നു. ഗാന്ധിജി വായനക്കാരിൽ ദേവം അനന്തരാചക്രവർത്തിയും ഉള്ളവാക്കവാനാണും ഒരു കമാക്തിയും തുമിജ്ഞനെത്തുനു വിചാരിജ്ഞകും. വായനക്കാരാട വികാരങ്ങളെ ബലംവരുത്തരുമായി ഉത്തേജനം ചെയ്യാമെങ്കിൽ അവധൈ പുത്രമായി പുതിചലിപ്പിജ്ഞാതിരിജ്ഞവാൻ കംമികൻ തുമിജ്ഞനേതാക്കനും. അനന്തരാചക്രവർത്തി ചുവു കരണ്ടൊന്നു മനോവിച്ചേക്കിൽശാനുരോ കമാക്തില്ലെന്നതിൽ രാത്രാളിക്കെ പുത്രസ്ഥൂന്തനം അതുവരുമായിരിജ്ഞകുഴിളി. ഇപ്രകാരം ചെയ്യുന്നതിനപകരം, രാമൻ കൂപ്പുനെ വധിജ്ഞനും ഘട്ടം വിവരിജ്ഞനാരിനും ഇവു തുല്യപ്രധാനങ്ങളിലും വായനക്കാരാട ക്ഷമാശക്തിയെ കുടയിക്കം പരിക്ഷിജ്ഞനവയുമായി വേരെ ചില സംഭവങ്ങൾ കമാക്കാനും വിനിജ്ഞനതായാൽ പ്രധാനാല്ലാഡോ വിവരിജ്ഞനവയുമായി കൂപ്പുവയ്ക്കുന്നതിൽ വായിജ്ഞനോപാദി ഉണ്ടാകേണ്ടതായ വികാരതീക്ഷ്ണംനാതെ ഒരു വിവരിജ്ഞനതായാൽ പ്രധാനാല്ലാഡോ ചെയ്യുന്നവനിരിജ്ഞടക്ക. ഇംഗ്ലീഷ് വായിച്ചുതീരുന്നതോടെ ഒരു വായനക്കാരൻ്റെ അനന്തരാചക്രവർത്തിക്കാശങ്ങളെടുത്തു മുക്കാൽ ഓഗ്രവും അപചാരിജ്ഞപൂട്ടുന്നും. അട്ടത്തു വരുന്ന സംഭവം രാമൻ ഗ്രോപാലനെ കൊല്ലുന്നതാണെന്നും വിചാരിജ്ഞകും. അതേരാട വായനക്കാരൻ്റെ സഹനശക്തി

മുഴവൻം ചെലവായിപ്പോകിം. ഇന്തിയാണ കമാറുല്ലം സ്വം—രാമൻ കൂപ്പിനെ അപായപ്പൂട്ടുന്ന സംഗതി—വായിക്കവാൻ പോകുന്നതു്. അപ്പോഴേക്കു അനന്തര കാരണക്കു ശാപകരം അവജനയാണ വായനക്കാരൻ തോന്നുക. അനന്തരാചകരാക്കട ചുദയയോദ്ധേഗത്തെ സംഖ്യാത്തി ഒരു മുരിലാലുത്പന്നാളിന്നുണ്ടിച്ചു കുമപ്പൂട്ടുന്നകയെന്നതു എത്രമാത്രം സാരംഗരിയതാബന്നനു ഈ ദൃഢാഭ്യർത്ഥിക്കുന്ന നീ വിശ്വലമാക്കുന്നണാല്ലോ.

പ്രീനാൽ വായനക്കാക്കട വികാരങ്ങൾ സമഗ്രമാ കരുതിന കമാകാരൻ മരുരാജ കാഞ്ഞത്തിലും ദത്തദുഷ്ടി യാകേണ്ടതുണ്ട്. മുല്ലന്റും കേവലം അപ്രതീക്ഷിതവും ഉംഗാതീതവുമാണൊക്കിൽ വായനക്കാക്ക് ശരതു ഗ്രഹിക്കു നാതിനാളം സന്നഭത ഉണ്ടാകയില്ല. തന്മുലം കുന്താമു ഉദ്ദേശിക്കുന്ന പ്രതീതി അവരിൽ സജ്ജാതമാകയില്ല. ശ്രൂം ഗാരപരമായ കമകളിപ്പാണ ഈ സ്വന്നത അധികമാണി കണ്ണഡവയുണ്ടായും. കരാർ താഴേ കാണുന്നാലുകാരം അപ്പും അരുരംഭിക്കുന്നവെന്ന വിചാരിക്കുക:—

‘താഃ—“അമ്മാവൻ സുവക്ഷേടംനാമില്ലല്ലോ?“
സരോജിനി:—“ഈല്ല”.

ഞാൻ:—“ഈനാലെ അവിടെ വെള്ളുനെ വരുത്തിയെനു കേട്ട്. അതുകൊണ്ടാണ ചോദിച്ചതു്”.

സരോജിനി:—“അതോ? വെള്ളും വന്നതു എന്ന ചി കിഞ്ചിട്ടാനാണോ. എന്നിക്കു ചെട്ടുനു കൈ മോഹാല സ്വഭാവായി”.

ഞാൻ:—“അപ്പോ! അതു താനറിത്തില്ലല്ലോ”.

സരോജിനി:—“സാമ്മിപ്പി. ഒരു മരന്ന സേവിച്ചപ്പോൾ സുഖമായി?”

ഇങ്ങിനെയാണ് തൊന്തം സരോജിനിയും തയ്യിൽ അന്തഃകരണവിവാഹം ചെയ്യുന്നത്?

എന്തു? ഇങ്ങിനേയോ? എങ്കിനെ? എന്തു വലബ്ലൂംടു! നല്ലകമി!—ഈപ്രകാരമുള്ള സന്ദേശങ്ങൾ കുറവിൽ എഴുതിയ വാക്കും വായിക്കുന്നവൻറെ മനസ്സിൽ തെങ്ങ തെരെ വന്നകൊണ്ടിരിക്കും. ‘തൊന്തം’ സരോജിനിയും തമിലുള്ള സംഖ്യാദശത്തിൽനിന്നും അഭ്യാസംകരണവിവാഹത്തിന് നീറുന്ന കാഞ്ഞം അനന്നമേയമല്ല. ഈ സംഭാഷണം കഴിത്തിന് ചു വേറു പല അവസ്ഥാന്തരങ്ങൾ തരണം ചെയ്യാൻമാത്രമേ അനാരാഗം എന്ന സ്ഥിതിയിൽ എത്തുകൂടിഞ്ഞു. തന്റെ കുലം കുറവിലതെത്ത വാക്കുത്തിൽ സുചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന മാനസികവരണം വായനക്കാക്ക് ‘പുത്രരിയാണ്’. ആ ലിയസ്സ് സീസിന്റെ വാചകരിൽ അവലംബിക്കുന്ന പക്ഷം, ‘തൊന്തം പോയി; തൊന്തം കണ്ണം; തൊന്തം ഓന്തിമാരായി’—എന്നതുപോലെയാണ് ഇത്തരം കമകളിടുന്നതിനു.

ഈ സ്വന്തത അത്യുദ്ധമാണെന്നോ കേവലം സംക്ഷിപ്പിക്കാണെന്നോ വല്ലവക്കും സംശയമുണ്ടെങ്കിൽ അവർ ഇന്നതെത്ത ചെരുക്കമാകർത്താക്കളിൽ അദ്ദേഹത്തിനു ശ്രീമംഗൾ ഇ. വി. കുഞ്ചിപ്പിള്ള അവർക്കളിടുന്ന ‘അ രാഞ്ചി റിൽ’—എന്ന കമ വായിക്കുന്നതു. പ്രസ്തുതകമായിലേ നായകനായ കുടികുഞ്ചൻനായർ യുഗാവസാനംപോലെ യുള്ള ഒരു കാളിരാത്രിയിൽ ഒരു ചെറാപ്പുരയിൽ അഭ്യന്തരം പ്രാവിക്കുന്നു. അതുകൂടി രോഗാത്മനായ ഒരു മധ്യ വയസ്സും ‘അമ്മ’എന്ന വിളിപ്പേട്ടുന്ന ഒരു ബാലിക

യും മാത്രമേയുള്ളീ. ശ്രേഷ്ഠം ഉച്ചപ്രഭാഗാല്ലോ. അരമുവി നെറ്റി സ്വന്തമാം കരിങ്ങും മാഞ്ഞുപോകാത്തവിയത്തിൽ നമ്മുടെ കുട്ടിക്കുള്ളിന്നായങ്കുടെ പ്രദയത്തിൽ പതിജ്ഞം. നേരും പ്രകാശമായപ്പോഴുക്കു ആരും യാത്രവരഞ്ഞു, അം വിടു നിന്നു 'കിനിച്ച കാറാത്തു ചലിച്ചിട്ടു' കൊടി ത്തിരക്കണ്ണാക്കു, ചൂപ്പെട്ടപോകുന്നു. * * * * വർഷങ്ങൾ പലതു കഴിഞ്ഞതിനിക്കുന്നു. കുട്ടിക്കുള്ളിന്നായൻ ഇപ്പോൾ മറിഞ്ഞാണില്ലാൻ. ദക്ഷിണാധികാരിയുടെ ആരമ്പി ത്രുമായ | കഴിഞ്ഞതുംട്ടുകയാണ്. ശക്തിന്നിന്നായുടെ അന്ന നീരവള്ളായ ലക്ഷ്മിക്കട്ടിക്കു കുട്ടിക്കുള്ളിന്നായങ്കുടെ പേരിൽ കലഞ്ഞായ ഭൂം. എന്നരാഗം ഉള്ളിലൊത്തുനാതെ എഴു ത്തു വഴിയായി പ്രവഹിക്കുന്നു. പക്ഷു നായക്കു അവളു ടെ പ്രേമവും ചല്ലും സമാണം. ആയാളിടെ പ്രദയത്തിൽ പാളയുന്നപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന എ ചൊരാപ്പുരയിലെ കോമളം ഗി, 'ആക്ഷം പ്രവേശനമില്ല' എന്ന നേംട്ടീസു എഴുതി വെച്ചിരിക്കുന്നു. പ്രജനിന്നയികക്കു കുട്ടിവിൽ ലക്ഷ്മിക്കട്ടി തന്നെയാണ ചൊരാപ്പുരയിലെ മോഹനാംഗി എന്ന തെ ത്തിരുന്നു, കുട്ടിക്കുള്ളിന്നായങ്കുടെ അജാസ്ഥിത്രുമായ ആ നന്ദവും വിവാഹത്തിനേറ്റ കോലിവഹലവും മരം ഉച്ചവി ആകൊള്ളുകയേ വേണ്ട .. . ഇതു കുമാരിൽ, സംഭവണാളിടെ പരമാത്മന്യിൽ ഗോപനം ചെയ്തിട്ടുള്ളതു് ഒക്കുതകാവഹണാണു സമ്മരിങ്ങും. പക്ഷു കമാറുല്ല ന്തു—അതായതു് ലക്ഷ്മിക്കട്ടിയും കാലചെച്ചറയിലെ ബാ ലികയും കനാണാനു തെളിയുന്ന ഘട്ടം—വിന്റെപ്പിക്ക പാഠം പണിയാണ്. കരിക്കൽ കണ്ണ തങ്ങാണിയെ മുന്നു കൊല്ലും മഴവനും കരാർ യും നിച്ചുകൊണ്ടെന്നുവെന്നു

തന്നെ തങ്കൾവാം വിഹാരിക്കുക. എന്നാൽ ആ തങ്ങളിൽ ഒരിരാഗിയിൽവെച്ചു വീണ്ടും കണ്ണപ്പോൾ കട്ടിക്കുണ്ട് നായങ്കര മനസ്സിൽ വുച്ചുന്നുണ്ടാക്കുന്നതുനു ഉദ്ദീപി തന്മാകാരിക്കുന്നതു ആയുമ്പുമെന്നാലും, മഹായുമ്പുമെന്നേ പറയേണ്ട്. ഈയാൾ ഈ മുന്ന് കൊല്ലുങ്ങൾക്കുള്ളിൽ സദാ യുംനിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതു എന്തിനെക്കുറിച്ചുണ്ടോ? ‘സ്രീ’ എന്ന ശബ്ദത്തുപറ്റിയാണോ? അപ്പേക്ഷകിൽ ‘ഭരമു’എന്ന നാമമേയുതെക്കുറിച്ചും? ഈതര തങ്ങളിക്കുള്ള അവ പേക്ഷിച്ചു ആ ഖാലിക്കുള്ള വിശദവ ലക്ഷണങ്ങളുണ്ടി രിഞ്ഞും ആയാളുടെ ചിന്താവിഷയം. നവയൈവന്നതിൽ നാ സ്രീകളുടെ വളർച്ച വിസ്താരവഹമാണുകിലും, കടിലി തു വെച്ചു കണ്ണ വെലിക്കുയുടെ അന്ധാദ്വരമായ ലക്ഷണം ഒരുപ്പം മുന്നാകൊല്ലുന്നുകൊണ്ടു ഇപ്പോതാകയും, അവയുടെ സ്ഥാനത്തു ലക്ഷ്മിക്കട്ടിയെന്ന പേരായ പേരോടു സൂര്യൻ ആവിഞ്ചിക്കുകയും, തന്നിമിത്തം കട്ടിക്കുംപേരുവന്ന അവ ഒരു പ്രത്യുഭിജ്ഞയെന്നതാൽ കിട്ടിയിരിക്കുകയും ചെയ്തുവെന്ന വിശദ സിക്കാമെക്കിൽ, നാടൻ ഭാഷയിൽ പറയുന്നതുപോലെ കാക്ക മലന്ന് പറക്കുമെന്നും വിശദപ്പിക്കും. കമാത്രില്ലെന്നും ഗ്രഹിക്കവാൻ വായനക്കാരു സന്നദ്ധരാക്കിയിട്ടില്ലെന്നും ഒരുത്താണു ഈ കമക്ക പററിപ്പോയിട്ടുള്ള പോന്നായും.

ഒക്കളിൽ നിരീക്ഷിതമായ കമ ഇതിപുത്രാധികാരി ഘൃഷിച്ച ഒരു സ്വീകാര്യത്തു ഉല്ലാശിപ്പിക്കുന്നാണെങ്കിലും, ആ കമ തന്നെ ഒരു ശ്രേഷ്ഠമാനത്തിന്റെ പ്രധാനമായും എടുക്കാവുന്നതാണ്. ടാഡോൾ മുതലായ ഉൽക്കുള്ളക്കടക്കാ റംഗങ്കര കൂതികളിൽ ഈ മുണ്ട് സാമാന്യനു പ്രത്യുക്ഷി വേജ്ഞാനാണ്. കാരോ ചെരുകമയും ചില രംഗങ്ങളും ഇ

വിജേക്കരുന്നു ട്രിരിക്കണമെന്നുള്ളതാണ് പ്രസ്തുതലക്ഷണം. ഇക്കാൽത്തിൽ ചെരുകമജ്ജു നാടകത്തോടും ഉപപ്രതികാണംനുതും. നാടകത്തിൽ വിവിധരംഗങ്ങൾ കൗദ്യ ക്രമേംബിൽ ഇതിരുത്തം അപവർത്തമാക്കുന്നതുപോലെ ലക്ഷണങ്ങളുകുത്തമായ ചെരുകമയിലും നാനാരംഗങ്ങളിൽ സംശയാഭ്യർത്ഥനാണ് ക്രമാനുപാതം. നിംബുക്കിളിപ്പുട്ടന തന്നെ കാണാം. ‘അതു രാത്രിയിൽ ___’എന്ന കമയെ ആരു രംഗങ്ങളായി വേർത്തിരിക്കാം. കനാമത്തെത്തിൽ കൊടുക്കം റിലും മഴയിലും അരക്കെപ്പുട്ട കട്ടിക്കിളിപ്പുന്നനായർ കൈ ചെറിപ്പുരുത്തിൽ ചെന്ന കയറകയും അവിടെ കൈ മല്ലവയ സ്കോർയ്യും അരമും എന്ന വിളിക്കിളിപ്പുട്ടന വാലികയുടെയും അതിമിഡായി ആരു രാത്രികാലം കഴിച്ചുകൂട്ടകയും അരതിനിടിളും ആരയാളുടെ ഘുയേം പണയപ്പുട്ടപോകയും ചെയ്യുന്നു. രണ്ടും രംഗത്തിൽ, കട്ടിക്കിളിപ്പുന്നനായർ വീണ്ടും ആരു വഴിയെ വന്ന തന്നോടു പോരായ ആരതിമേയമാരെ അനേപാഫിച്ചുതിൽ, അവർ ആരു സ്ഥലം പിട്ടപോഞ്ചുന്നാം അവക്കെ സ്ഥാനത്തു കൈ മുത്തുവക്കിമാപ്പുള്ളിയും കൈ ‘പെനിഷ്ലുമാണ് അവിടെ താമസം തൃട്ടണിയിരിക്കുന്നതെന്നും അരിഞ്ഞെത്തു ഭണ്ടായെന്നായിത്തീരുന്നു. മുന്നാം രംഗം മറിരാറിക്കാണ്’. കമാനായകൾ നിയമപരിക്ഷക്കു പറിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു വകീൽ ശങ്കണ്ടിനായങ്ങളും അരന്നതരവിൽ ലക്ഷ്മിക്കട്ടിച്ചുടേയും പരിചയം സന്ധാരിക്കുന്നു. നാലുമത്തെത്തിൽ ലക്ഷ്മിക്കട്ടി, ആരു യുവാവോട്ടക്കുട്ടി ജീവിതഭാരത്തിൽ പങ്കെടുത്താണെന്നു തന്നിക്കുണ്ടായാരുമഹം. ലേവന്നുപേരു ആരയാളെ ധരിപ്പിക്കുകയും, ദ്രുംബം സവുസനും ആരു അപേക്ഷ നിരാകരിക്കുകയും

ചെയ്യുന്ന. കമാത്രല്ലംനുമായ അവലും റംഗത്തിൽ, ലക്ഷ്മികൾക്കിയും ചെറായ്പുരയിലെ അമ്മവും കന്നതനെന്നയാ എന്നാനുള്ള പരബാത്മം കൂടിക്കുണ്ടുമെനവൻ മനസ്സിലാക്കുന്ന. വിവാഹാനന്തരം ലക്ഷ്മികൾക്ക് പ്രാണനാമത്തെ കൂളിയാക്കുന്നതും വായനക്കാരുടെ സന്ദേഹത്തിപ്പുതിയുണ്ടായി ചേർത്തിട്ടുള്ള ഒരു ഘൃംഗമാലുസംഗ്രഹവുമാണ് ആരാം റംഗത്തിൽ കാണുന്നതു്. ഇങ്ങനെ ചെരുകമയെ വിചിത്ര റംഗങ്ങളായി തിരിച്ചു അപ്പ കാരണം പ്രത്യേകം സക്ഷിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് നാടകത്തിലുള്ള കാവ്യത്തിലും കാജല്ലും നിഹതാകൃതിയും അപ്പാണ്ടും ചെരുകമയിലും പ്രതിഫലിക്കുവാൻ ഇടയാക്കുന്നുണ്ട്. നേരേമറിച്ചു, റംഗ വിഭാഗമില്ലാത്ത ചെരുകടക്കർ പ്രായോന്ന അനന്വധമി തമായിട്ടാണു കണ്ടുവരാൻ. എ.എ.എൻ.കെ.സി. ഔട്ട്(മിസ്റ്റർ സി. കഥതുരാമമേനുവൻ)കമകളിൽ ആവ്യാനചാതു ഞ്ഞം ധാരാളമായിട്ടും, കമാഗതി ആകെക്കൂട്ടി കഴക്കുന്നുണ്ടും പറയുവാൻ. റംഗവിഭാഗം ചെയ്യാതെ അനുസ്ഥിതമായി കമനം ചെയ്യുപ്പട്ടിക്കുന്ന ഇം കമകൾ വായനക്കാരുടെ ത്രാഖലയെ എക്സാറ്റുലാക്കുവാൻ ഉതകുന്നവയെല്ലാം മാത്രമല്ല, അപ്പുള്ളതസംഗതികൾ കൂടു കിലേരു കടന്നുള്ളടന്നതിനം എടയായിട്ടുണ്ട്.

എന്നാൽ റംഗങ്ങളായി വ്യവധാനം ചെയ്യുതുകൊണ്ടു മാത്രം കമാക്കാരൻറെ ചുമതല അധിസാഹിഷ്ണുനാണോ? ഇല്ല. ഒരു റംഗ മരാനാനിൽനിന്നും ഉദ്ദേശിച്ചു മുന്നാമ തൊന്ത്രിൽ ലഭിക്കണം. റംഗശിഖാ തമ്മിൽ ഗാഡമാര സന്പക്ക്രമങ്ങളെക്കിലേ കമക്കു എടുക്കുത്തുണ്ടോകയുള്ളൂ. ലിനാലിനങ്ങളായി നില്ക്കുന്ന റംഗങ്ങൾ യട്ടായോഗം സം

യോജിക്കുന്നോഴിം കമാറരീരം സംസ്ക്ഷേമകന്നതു്. ഈ തിന ഉദാഹരണങ്ങൾ എടുത്ത കാൺിച്ച ഈ അധ്യായം കുമാതിതമാളി ദിംഖിപ്പിക്കുന്നില്ല.

II

വിസ്മീന്നർഹായ ഒരു കൊട്ടാരത്തിൽ ചില ഭറികൾ വെളിച്ചും കിരണ്ടും ചുപ്പൻിരണ്ടും ഇരുന്നാലും, അതുകൊ തുടി നോക്കുന്നോ അഥവ സൃഷ്ടമണ്ഡലത്തിലേ അക്കങ്ങ ഒളഞ്ഞാണോ അദ്ദുരുപ്പായശാളാക്കിട്ടു നേരുക്കു തോന്നു കയ്യളിച്ചു. മറിച്ചു, ഒരു ചെറിയ വീടിന്റെ മുഖയിൽ ചൊട്ടിയുടെ നീളത്തിലോപാലും കണ്ണാൽ ദാാം സാവജത്തരായി തന്നീൽന്നു. ഇതുപോലെതന്നെയാണു സംഹിത്രത്തിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന അനന്തവൈദ്യം. എത്രെത്രസാഹിത്രവിഭാഗമായിരുന്നും, അപ്രകൃതമായ വസ്തു എപ്പോഴും നീരസജ നുകമാണന്നുള്ളതു ശരിതന്നു. പക്ഷേ കാവ്യത്തിന്റെ വലിപ്പം അനുസരിച്ചു നീരസത്തിനു എറാരക്കുള്ളിലുകളുണ്ടാവുമെന്നുള്ളതും നാാം കാഞ്ഞണ്ടതാണ്. ഇരുപത്തിനാം ലു സർബ്ബാജീഷ്ഠ ഒരു മഹാകാവ്യത്തിൽ ചില ഭാഗങ്ങൾ എത്രാണ്ടു അസംഗതമായിരുന്നാൽതന്നെയും നാാം അതു അതു വകവെക്കുന്നില്ല. പക്ഷേ ‘മയ്യുരസരേഖാം’ പോലെയുള്ള ഒരു വണ്ണക്കാവ്യത്തിൽ സനദ്ദേശവിതമല്ലോ തത ക്രൈറ്റാറ്റോകംപോലും കടന്നുള്ളിയാൽ അതു ഒരു പോരാളുയായിട്ടേണ്ണം കണക്കാക്കവാൻ. ചല്ലത്തിൽ വണ്ണക്കാവ്യം എണ്ണുന്നോ അതുപോലെയാണു ആവ്യാസപരമായ ശല്ലത്തിൽ ചെരുക്കമയും. വണ്ണക്കമാത്രപണ്ടത്തിൽ മപ്പുമായി പാലിജ്ജേണ്ണ ഇണ്ണം എക്കാഗ്രതയാ

கிள். இக்கண்ணு இற முவையின்கீல் அரசினால்தான் முடிவிக்கைப்பட்டிடுவதென்கிலும், காண்றுவதைவும் முழுள்ளிடுவதைவும் சொல்லக்கூடிய வெற்றுக்கூடிய நிலைமையாக அமைக்கப்படுவதை விரிவாக கீழே கொடுக்கப்படுகிறது.

எனுக்காரப்பிலிருஷ்ட் உவாயணம் ஏடுவது சில உவாயணம் பிரஸங்கவரை மற்றும் விரல்தினங்களை விரிவிழுப்பு செய்துகொண்டு வருகிறது.

കൈ ചെരക്കമരയക്കണ്ടിച്ചു വിത്രവകൻ ആല്ലോ അ
നേപ്പണിക്കണ്ണതു അനു എപ്പുള്ളത്രേശത്തോടുടർന്നിരംഗണ എഴു
രാഘവട്ടിട്ടുള്ളതെന്നാകന്നു. ഉദ്ദേശം കന്ന മാത്രമാണോ ഉള്ള
തു്? തു് എ;ക്കാദ്ദേശം എത്രക്കിലുമൊരു കേന്ദ്രത്തിൽ
പലവത്തായിരാറീങ്ങന്നാണോ? അതെല്ലുക്കിൽ ഓന്നാഭിന്ന
ക്കൂളായ പല ഉദ്ദേശങ്ങളിൽ സന്ദർഭങ്ങാണോ ചെരക്കമ
യിൽ കാണപ്പെടുന്നതു്? കമജ്ജി ചെട്ടുകാരത്രുടുണ്ടോ ഇ
ട്ടുയോ എപ്പുനു വിധിജ്ഞന്തിനാഡിവു ഉദ്ദേശം എക്കവും അ
നാന്നുജുതവുമാണോ അല്ലയോ എപ്പുനു തീരുമാനിജ്ഞിണിക്കി
രിജ്ഞുനു. ഉദ്ദേശവാളുള്ളം കമരയെ നാനാരസച്ചാലു
അന്നതിനപകരം വിച്ഛിനാമാക്കുന്നതായിട്ടാണു കണ്ണുവരാ
റു്. ഇതെഴുതുന്നോൾ മഹാ മഹിഷാസുരി അപുസ്തതവുരാൻ
തിരുമന്ത്രപ്പിലെ ‘കാംബവിപത്തു’ എന്ന അഭിനവ ‘പ്ര
ഹസന പ്രഹേയ’മാണു കാംഖയിൽ വരുന്നതു്. “തന്നെ
താനരിയാത്വവൻ അന്നുനേ അവികയില്ല. വീടിനു
കൊള്ളാത്വവൻ നാട്ടിനു കൊള്ളില്ല. വിന്റുകവിച്ചിട്ടല്ലോ
തെ വട്ടംവീതുവാൻ തരമില്ല. കേന്ദ്രം കന്നകിലും മു
ത്രപരിധികൾ അനേകംബുളാവാം. തു് ലഭ്യേയമാണു

സമഭാവനയുടെ പീജിം. ബുദ്ധിവല്ലപ്പേരുക്കാണ് വലി
യതാകന്ന ബുദ്ധിമുഖം നാട്യാരാധക
കൂട്ടമാരല്ല. പാശ്ചാത്യാവമാക്കന്ന രാഗദേപ്യാദിമന്ത്രാ
രോഗങ്ങൾക്കു കൈകൊടു മരിന്നു' .'" എ
നിശ്ചയ തുരക്കിട്ടു കാഞ്ഞങ്ങളാണ് ഒരു ചെറിയ പ്രഹസ
നത്തിൽ സമർപ്പിച്ചവാൻ ഗുമഡകത്താവു ഉള്ളാച്ചിട്ടിട്ടുണ്ട്.
പാക്ഷ — എന്നാലും, ഇക്കാരണത്താൽത്തന്നെ — ശ്രദ്ധ
രംഗത്തെ തത്പര്യാളിക്കു കന്നകിലും ദ്രോമായും വിശ്വാസ്യമാ
യും പ്രഹസനത്തിൽ സമർപ്പിച്ചെപ്പട്ടിപ്പിലും അവയിൽ കന്ന
ശാരതും മുക്കുട്ടിക്കുകയും ശരദിജിവ സദാംത്തിഃപരിനാ
അഭ്യാസരിച്ചുകളിച്ചവാൻ വായനക്കാക്ക വിഭ്രകോട്ടകക
യും ചെയ്തിരുവെങ്കിൽ 'പ്രഹസനപ്രശ്നയു' കരേക്കുടി
കാഞ്ഞക്കുമായിരുന്നേനെ. മുന്നംനനകാവുത്തിന്റെ സ്ഥി
രി ഇത്തരത്തിലാണെന്ന വന്നാൽ അഭിനേക്കാഡി ഇട
സ്ഥിരതയെ ചെരുക്കമായുടെ കാഞ്ഞം ചരയേണ്ടോ? പ
ക്ഷേ കമാത്രത്തിന്റെ ശന്ത്യാശ്വരിക്കിനു ശ്രേഷ്ഠംബളം പ
ലേ ഉദ്ദേശ്യമിൽ നികിത്തതിന്കു ഘറപ്പട്ടനംബണ്ണക്കിൽ അ
ദ്വേഹം എന്നാണെന്നെങ്കുറു? ഒരു ഉദ്ദേശം കൊണ്ടുമാ
ത്രം മുട്ടിപ്പുടേണമോ? വേണു, അദ്വേഹം തന്റെ ചിന്താ
സാംഘാടകങ്ങായി വെളുത്രയുണ്ട് വീഴുകൾ പാണിയില്ല
അവയെ മാറ്റിത്താമസിപ്പിക്കുന്നു. ഒരു ചെരുക്കമായിരുത്ത
നെ അവയെപ്പാം ക്രൂക്കവാൻ അമിച്ചാൽ കട്ടംപ്പുക്കിട
മെഴുംതുടിച്ചു നേരുംബാവില്ല. പ്രകൃതിയിൽനിന്നുതന്നെ
ഇതിനു ചേർണ്ണാൽമെട്ടക്കാവുന്നതാണ്. ഇതെഴുന്ന ആളി
ന്റു ഒരു സ്ഥാപിതനു ഇക്കഴിവുത്തു നിന്നുവേളക്കു കരു പ
യൻവിതക്കുണ്ടായി. ഒരു വിത്തിന്നിനു ഇതുകൂടി ചെ

ലം ഉണ്ടാവുന്നപക്ഷം റിത്തു ഇരട്ടിക്കണ്ണാരം റാലാവും ഇരട്ടിക്കുമെന്നായിരുന്നു സ്നേഹിതന്റെ മനോരാജ്യം. അതുകൊം ഒരു ക്രിയ പറ വിത്തു വിതക്കേണ്ടതായ സ്ഥലത്തു മുന്നു പറ വിത്തു വാരിയിട്ട്. ധാരാളം വളർച്ചയും ചേരുന്ന്. ഫലം എപ്പോഴുമുണ്ടായിരുന്നു വളർച്ചയും ഇലകളും ഇടതുന്നവളർത്തിവാൻ പയറിനു പകരം ഇലകൊണ്ട് തുച്ഛിപ്പേടേണ്ടിവന്നു എങ്കിലും പറഞ്ഞാൽ കൂടി കുത്തപ്പോൾ ഇപ്പോൾ തന്നെ കമാ ബീജവും ബഹുലീഭവിച്ചും ഉണ്ടാവുന്ന അനുഭവം. ഈ തിനു ഉദാഹരണങ്ങൾ വേണുമെന്നാണെങ്കിൽ നമ്മുടെ പരമാസികകളിലൂടെ കന്ന കുന്നോടിച്ചുണ്ട് മതി. അതായം കമകൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചും താഴെക്കാണ്ട് അവയും പരിശീലനം ചെയ്യാം.

ഉദ്ദേശത്തിന്റെ അഭിനാത കുമ എഴുതുവാൻ തുടങ്ങി നാറിന് ദിവസം തന്നെ വേണ്ട കാഞ്ഞമാണെല്ലാം. എഴുതി തുടർന്നിയാൽ പിന്നെ വേണ്ടതു കുമഞ്ചുടെ ധ്രൂവി ഏതുപ്പെട്ടു കുറഞ്ഞു പോലെ പാലിക്കുകയാകുന്നു. ധ്രൂവി എന്ന പദത്തിനു ആലക്കാറിക്കുമാർ പ്ലാറ്റൂപ്പയാനമായ കാവ്യം എന്നോ മറ്റൊരു കൗത്തം കല്പിച്ചിട്ടണായിരിക്കും. എപ്പോൾ കൂടാകാരന്റെ മരോഞ്ഞാവിൽനിന്നും കുമഞ്ചുടെ സ്വഭാവത്തേയോ പിഷയത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തേയോ അഭിപ്രാജ്ഞനം ചെയ്യുവാൻ ഉതകുന്നതായ ശബ്ദസരണി എത്രോ, അരതാണു ഇവിടെ ധ്രൂവി എന്ന പദങ്കൊണ്ട് വിവക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നതും. കുമയുടെ സ്ഥായിയായ ഭാവം ആളുവസാനം അഭ്യേഘമായിരിക്കും. നോവലിൽ കാണുന്നുള്ള ഭാവബെജാത്രും ചെരുക്കമയിൽ അനുവാദിച്ചു. കണ്ണേ ചെരുക്കമയിൽനിന്നു വായനക്കാരെ ചിരിപ്പിക്കുകയും കരയിക്കുകയും ചെ

ആവാൻ കുറന്നെടുത്ത് വായനക്കാർ ചിരിക്കുകയോ കുറയു കയ്യോ ചെയ്യാതെ നിന്ത്യികാരമാരായി ഇരിക്കുവാനാണു എന്തിപ്പോം. അതുപോലെതന്നെ, എത്രോ ഗൗരവമായ കാഞ്ചിംഗ പ്രതിപാദ്യവസ്തു എന്ന തോന്തികത്തെക്കവണ്ണം കമ എറ്റവും കുറയും ശാലീനായ രിതിയിൽ അവസാ നിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യാൻ, അവക്കാഞ്ചും പറഞ്ഞു പറഞ്ഞു ചെന്നക്കാഞ്ചുത്തിൽ കലാശിച്ചുരുപോലെയാണു വായനക്കാ കഷ്ടം തോന്തിക. നേരെമരിച്ചു കളിക്കുത്തു കാഞ്ചിംഗയാണും കമയുടെ ധനവിക്കി ഭാഗം സംഭവിക്കും. എങ്ങനെയെ നാം:— കോമരു കൈമരി എന്നാൽ മുളകിശക്കൻ പരിപ്പൂരകേദാരമായ പടിനേതാരം്കരയിൽ വരികയും, അവിടെ ഒരു മാനുകളുംവരത്തിൽ ഒരു ദിവസം അതിമി യായി കഴിച്ചുകൂടുകയും ചെയ്യുന്ന. രാവിലെ ഗൃഹനായക നീ “പല്ലതേപ്പാൻ കരെ ഉമിക്കരിയും ഒരു കിണി ചു ട്ടവെള്ളിവും കളിപ്പുരയിൽ വെച്ചിട്ടു കൈമലെ ഓവി ദേജ്ഞയച്ചു. ഇവ കണ്ണപ്പോൾ പടിനേതാരജടക്ക രാവിലെ തെരു കേഷണം കാപ്പിച്ചും പലഹാരവുമാണെന്നു കേട്ടി ചുഡാക്കു കാംതിരപ്പെട്ടു. ഉമിക്കരി ഒരു മാറിരി പല മാസാണെന്നും ചുട്ടവെള്ളം കാപ്പിയാണെന്നും ആ മല മുംബൻ യരിച്ചു. വളരെ പ്രധാനപല്ലെടുക്കിയും, മാനം റ കുപ്പിംഗാൾവേണി, കരെ ഉമിക്കരിയും ഇങ്ങനാഴിവെള്ളിവും ഉള്ളിലാക്കി എന്ന പാതതാൽ കഴിന്തെല്ലാ ‘എ—യ—’ എന്നാൽ എവക്കതോടുകൂടി കൈമരി’ കാപ്പിക്കി അവസാനിപ്പിച്ചു. റാത്രിയായപ്പോൾ, “കൈമലെ ത ക്ഷണാനന്തരം മേക്കടി കെട്ടി അലക്കരിച്ചിരുന്ന കട്ടിലും ഒരു മുറിയിൽ നിന്ത്തു. മുറിയിൽക്കെന്നു കതകവെന്നി

ചു. വിചിത്രംകൃതിയിൽ അലക്കരിച്ചിരുന്ന അവിടം കണ്ട മുട്ടിൽ വല്ലുതെ അന്വരുന്ന്. മേക്കട്ടിയുടെ മുകളിലുണ്ട് കീടക്കേണ്ടതെന്ന കൈമുൾ വിചാരിച്ചു. താഴ്ചത്തു, ഒരു മുച്ചപിടിച്ചു മേക്കട്ടിയിനേൻ എത്തിപ്പിടിച്ചു. മേൽ പ്ലോട്ടോൽ ചാട്ടു! തടപിടത്തിനോ! അതു പുല്ലൻ 'വീണി തഞ്ചും കിടക്കുന്ന ശരണിയിൽ ശോണിതവുമന്നിങ്കു യോ റിവഹിവ! തലപെംട്ടി. അഫോ കഷ്ടം! ബുദ്ധിപറ്റി നാനും എന്നെല്ലാം അപകടമാണു സംഭവിപ്പാരുള്ളതു!

”ഈ സംഭവം കമാക്കാൻ വന്നിൽ്ലവാൻ തുടങ്ങിയതു പരിഹാസധനിയിലാണെല്ലാ. പക്ഷേ അവ സാനും എന്നെന്നെന്നും ദോഷകു! ‘ബുദ്ധിപറ്റിനാനും അം പ്രൊന്റല്ലാം അപകടമാണു സംഭവിപ്പാരുള്ളതു’!”എന്ന സംഭാഷാരവാക്കും സൗരണ്ടിയമാണെങ്കിലും, പരിഹാസ മാറ്റു ഇത്തരം ചിത്രകൾ അനന്തരിതമാണെന്ന പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ വാക്കുംതുടെ കൂളി പെട്ടുന്ന കം തുംബി മാരുന്നു; കമന്തതിനീർധപനി പുത്രഃസ്മാനയിൽനിന്നും; താരുലം വായനക്കാരുടെ എക്കാറുപരിതിരിക്കും മംഗരു കുറയുന്നു. ഡപ്പിജും ചെപ്പുകാമ്പറവും തമിഥുള്ള സംഖ്യാത്തിനു പരാമുർ ചി. ജി. രാമകൃഷ്ണപ്പീജു അവർക്കും എഴുരീട്ടുള്ള ‘അവളുടെ പുന്നിരി’ പുന്ന കമ ഉത്തരമോദാ ഹരണമാണും. വഞ്ഞകിയായ ഒരു സ്ത്രീ ഒരു മാന്ത്രിയും വിനെ നടംതിരിക്കുന്നതാണു കമയുടെ രത്നചുരക്കും. ചേതല്ലുമാകപ്പെക്കമെങ്കിലും വിഷമയമായ അവളുടെ ചുവീരി വെത്തിപ്പുട്ടുടെ സ്പ്രിംഗ്കിപോലെ കടയിലെ ഞും പുംപിച്ചു ധന്തിരെ യമാതമമാക്കിച്ചെത്തുള്ളുണ്ട്. കമയുടെ ഇത്രഭാഗങ്ങൾിൽ നാം വിസ്തരിച്ചുക്കാം; എന്നും

ങ്ങൾ അല്ല പുണിമി എന്നെന്നില്ലോത്തവണ്ണം നമ്മുടെ ശ്രദ്ധിയിൽ
അല്ലെല്ലാം വന്നകൊണ്ടിരിക്കും. ഇപ്പുകാരമാണ് യാ-
നി എന്നുകാരുംതിനു സാഹംയുമായി വർത്തിക്കേണ്ടതു്.

ധനനിയോടൊപ്പും കമാക്കാൻ തുലിക്കേണ്ട മ
റോങ്ക് സംഗതി പരിതഃസ്ഥിതിയും സംഭവവും തമിലുള്ള
വൈക്കത്തമാകന്നു. കാമികക്കാർ പ്രക്രിയയെ രണ്ടു വിധ
അതിൽ ഒപ്പയോഗിക്കുന്നവരണ്ട്. മനസ്യജീവിതത്തോട് പ്രക്രി-
യിക്കുന്ന അതോടു അനുബന്ധവുമില്ലെന്ന വിചാരിക്കുന്ന കമാ-
ക്കുത്തുകൾ സംഭവം, പരിതഃസ്ഥിതി, എന്നിതുകൾക്കു ത
മിലുള്ള വൈക്കയ്യാവും കാൺപുംനാം ഉള്ളമിക്കുന്നതു്.
സംഭവം കൂടുതലും നാമനാശിക്കുന്നതു്. കുറത്ത് വാ-
വിലേ അല്ലെങ്കിൽ കൂടുതലും വിജന്ത്രിക്കുന്നതു്. കുറത്ത് വാ-
വിലേ അല്ലെങ്കിൽ പരിതഃസ്ഥിതി അതിനു എറാം
അനുകൂലമാണെന്നു എവക്കും തോന്നാതിരിക്കുന്നില്ല. എ-
ന്നാൽ ജനവുംലും കൂടുതലും വിശ്വാസിക്കുന്നതു്
ഈ ചേർവ്വസംഭവം നടക്കുന്നതായാൽ അതിന്റെ വീഡി-
സത ഇരട്ടിക്കുകയില്ലോ? പ്രക്രിയക്കു ലോകനാടകത്തോ-
ടു യംതോടു അനുകൂലവുമില്ലെന്നും ഇന്ത്യാഖ്യാതാഖ്യാ-
ത്കാനും വായനക്കാർ അനുമാനം ചെയ്യുന്നതു്. സംഭ
വത്തിന്റെ രേഖകത്തയാൽ അതിനുവൻ്നുനായി ആണിതു
ദേവൻ കടലിൽപ്പോയി മരയുന്നില്ല. മാത്രതന്നെ നെട്ടവീ-
പ്പിടിക്കുന്നില്ല. ഇങ്ങനെയൊരു സംഭവം കഴിഞ്ഞുതുടിയതു
തന്നെ പ്രക്രിയ അറിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നും അമധ്യവാ അറിഞ്ഞി
ടിക്കേണ്ടതന്നെ ദക്ഷവീടില്ലെന്നും വേണ്ടം വിചാ-
രിപ്പുന്ന്. ‘ഒരു അനുരാഗത്തിന്റെ അവസ്ഥയും’ എന്ന
കമയിൽ ഭന്നപ്പായനായ കൂടുതലാവും ജീവിതം വെര

ഇതു സമുദ്രത്തിൽ ചാടി ആയുംതുചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ സമുദ്രം അതിനിയന്നണണേ? ഇപ്പ്. “അടരത്തുടരെ വന്ന മരിയുന്ന തിരമാലകളെ തലോടിക്കൊണ്ടു അരങ്ങേബ്യുന്ന് സമുദ്രത്തിലെ മന്മാരകതന്ന് വീണീ”. ദ്രംഗതായ ആ ഘവംവി കൈപ്പാലെ പതിനായിരം ഘവാക്കൾ ജീവൻ വെടിഞ്ഞും തും തുടരത്തുടരെ വന്നാണിയുന്ന തിരമാലകളെ തലോടിക്കൊണ്ടു അരങ്ങേബ്യുന്ന് സമുദ്രത്തിലെ മന്മാരകതന്ന് വീണി കൊണ്ടെയിരിജ്ഞും.

പ്രകൃതിയുടെ നിജങ്ങണ്ടപാം പുംസുരിച്ചു എഴുതപ്പെട്ട കുട്ടികളുടെ കമകൾ അധികമായി തോന്നാറിപ്പു. മിക്ക ഗമകംരഹാംപുകൃതിയെ കുമ്ഭക്കുടായും സഹയന്നിനിയായി കുത്രു സ്റ്റീകരിച്ചിരിക്കുന്നതും. അവക്കെ ദേശ്തിയിൽ പ്രകൃതി മനസ്സുരോട്ടുട്ടുടർന്നും ദിവിക്കുകയും സന്ദേശാഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പുഡിയായ കൈ മാതാവാൻും. മനസ്സുപ്പുരയ അനിഃല സേപ്പാഡങ്ങളോരോന്നാം പ്രകൃതിയിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നു. നായികാനായകമാരകെ സമാഗ്രമത്തിൽ ബാഹ്യ ലോകം പുണ്ണിപ്പുവിലാവു ചൊരിയുകയും പക്ഷികൾ ദൃഢവായി കൂജലം ചെയ്യുകയും, പുഷ്പങ്ങൾ വികസിക്കുകയും, മനാനിലന്ന് അവക്കെ ആദ്യോഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മനസ്സുക്കുടെ ദിവപത്രിലാകട്ടു, ദിംബമുഖങ്ങൾ ഇരുണ്ടുവോക്കാം, വുക്കൾ വാട്ടുന്നു; കരിഞ്ഞു കാർന്നിരയാൽ ആച്ചുംബിതനാവുന്നു; പഠവകൾ കൂടുകളിൽ നിറുത്തും അളായി പത്രങ്ങുന്നു. ശ്രദ്ധകാരമുള്ള അനന്തരപച്ചി ഗ്രാങ്കൾ ടാഗോർക്കമകളിൽ സുലഭമാണും. ‘അതാം ഗും’ എന്ന ചെരുകമയിലേ ആവരണം സംഭവങ്ങളുടെ സ്വഭാവത്തെ ഏതു മേന്നാഹരണയി പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നു

എന്ന നോക്കുക! “നിരതരം ദ്രൗചമായി മത്തു ചാറുന്നണ്ട്. ഹിമപാതനതിൽ കദ്ദാട്ട മരഞ്ഞകാണന കണകൾ, ചിത്രകാരൻ തെളിവായി വരച്ചുകഴിഞ്ഞുപോൾ നേര പ്രത്യുക്കൊണ്ടു തുട്ടിപ്പോതെ മാച്ചുകളിയുവാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ഒരു ചിത്രംപോലെയിരിക്കുന്നു. . . .

പ്രക്തിയുടെ അഭ്യൂതാശത്തെ അവസ്ഥ എന്ന അബ്ലൂമി ചാന്തുപ്പിപ്പുചെയ്തി. ഇതും അവ്യക്തമായ പ്രക്തി ചിത്രത്തിൽ മനസ്സുമനസ്സിനു ഒരു രസവും തോന്നവാനില്ല. ഹിമവർഷകലമായി മേഖാവുതമായ ഈ ലോകം മനസ്സുവാസയോഗ്യം തന്നെയല്ല.” ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു സന്ദർഭവേണ്ടി അനുഭാവത്തിൽ പ്രേമദാനം ചെയ്തു ദിരി നിരദ്ധിവേണ്ടി അനുഭവിച്ചു ഒരു തങ്ങാഡിയുടെ കമ്മ മഹാകവിയുടെ സകലത്തിൽ ഉണ്ടും ചെയ്തുന്നതും. ഹാതേരാണുപ്പുനു ശ്രദ്ധകാരന്നു നോട്ടിവുക്കിൽ കാണുന്ന ഒരു കുറിപ്പും ഇവിടെ ഉണ്ടായ്ക്കുണ്ട്:— “കമാരംഗം തൈവിലുള്ളു ഒരു ദീപത്രിന്റെ ചുവട്ടിൽ സകല്പിക്കുക.. വിളക്കു കൈ ടാരാവുന്ന ഘട്ടമാണു കമാക്കാഡം. കെട്ടപോകുന്നതിനും ഒപ്പ് ദീപം ചെട്ടുന്ന ഒരുപ്പിനു സംബന്ധിച്ചതും കമ്മ യുടെ മുഖ്യമാണും. വെളിച്ചും അബായുന്നതോടെ കമ്മയും അവസാനിക്കുണ്ടും.” ഇതരരം കമകളിൽ സംശയവും സംശയചയ്യവും കൈകോത്തുപിടിച്ചു നടന്നു. ചെയ്തുന്നു.

III

ഹാതേരാണിന്റെ നോട്ടിവുക്കിൽനിന്നും ഉല്ലരിച്ചു കുറിപ്പും കമാത്രപണത്തിൽ പ്രധാനമായ വേരു ചി

ല ഉപാധനങ്ങളും വെളിച്ചുടക്കളും അവയെ 'ആദിജന്മാദി' എന്ന സാകലേന നാമകരണം ചെയ്യാം. കാലം, ദേശം, സംഭവം, പ്രക്രിയ മുന്ന് സംഗതികളിൽ പ്രതിചാലുവയ്ക്കുവും ഇതിവ്യതയും അഭ്യന്തരാന്തരം അനന്തരപ്രകാശങ്ങൾഡിജ്ഞനാമ നാണ ഈ നിർദ്ദേശത്തിന്റെ താപ്തത്തം. ഈ തന്ത്രജ്ഞൻ മഹ്യമായി പ്രയോഗിജ്ഞപ്പെട്ടിട്ടിട്ടുള്ള നാടകത്തിലും തത്തതിലാകനും. വിശീഷ്യം, അവന്നുണ്ടെങ്കും അവരെ മുത്രക്ഷം അനനകരിച്ചിട്ടിട്ടുള്ള മുഖ്യകാരാട്ടേജും തുപക്കണ ഒരിൽ ഈ ഉപാധനത്തിനു സാധ്യത്തികമായ പ്രാഥാന്ത്യം നൽകപ്പെട്ടിട്ടിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ ആദ്യകവികളിൽ സംസ്കൃത കവികളിൽ പ്രസ്തുതസന്തുദായം തീരെ അനവത്തിച്ചിട്ടില്ലോ തത്തത്രക്ഷാണ്ട്, 'ആദിജന്മാദി' എന്നുകൂടി അവനുവരുത്തി പറഞ്ഞാൽ വായനക്കാരിൽ ചിലഞ്ഞ ധാരാതരം ഗദ്യവും സാകയിപ്പുന്നവരാം. അതുകൊണ്ട് ഈ പ്രാഥാന്ത്യം സ്ഥലശായിടെക്കിലും ഇവിടെ വിവരിജ്ഞാനിനിജ്ഞനും.

ഒപ്പുറത്തെ എപ്പുക്രൂഞ്ഞളിൽ എപ്പല്ലാംകൊണ്ടും പ്രാഥാന്ത്യം അംഗവിജ്ഞനതു സംഭവവക്രമാകനും. സംഭവത്തിന്റെ ഏറ്റവും എപ്പുക്രൂഞ്ഞാം എപ്പുക്രൂഞ്ഞാം അംഗി എപ്പുംടിൽ തന്റെ 'കാബ്യാദം' തന്ത്രിൽ സവിസ്തുതം പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരു നാടകത്തിൽ പ്രധാനമായ കൈ സംഭവം മാത്രമേ പ്രതിപാലുമാക്കുകയുള്ളൂ. കമ്മിലയിക്കും സംഭവങ്ങളുടെക്കിൽ പ്രേക്ഷകമാരാട്ടെ ശ്രദ്ധ അഭ്യന്തരാ ഗ്രമാധിത്തിക്കം. പ്രതിപാലുമായ സംഭവമാക്കുക ചു സ്റ്റീവ്യമായിരിജ്ഞനും. എങ്ങനെന്നുണ്ടെന്നും സംഭവത്തിനു ചു സ്റ്റീവ്യമായിരിജ്ഞനും? ചു സ്റ്റീവ്യമായ കൈ സംഭവത്തിനു

சுற்றால், மயூர், அவசரமான எடுக்கினங்கள் மூன் வி
லோகங்களைதிரிதழைக்காமென்றான சுற்றின்டுக்கிழ் பராத
நாடு. அதனால் அதனால் அவசரமான முரசு விழுப்பிக்க
வாங்க துட்டது. யாதொல் ஸங்கதியானோ மரு யா
தொனித்தினங் உறுப்பிக்காதிரிதழைக்கிழ் பூர்ணாக வே
ரெ சில ஸங்கதிக்குடை விமிதமாகி வண்டிக்கையும்
செய்யாது, அதனால் ஏற்றால். வூஷ்வாதமாய சில
ஸங்கதிக்குடைத்தினங் உறுப்பிக்கையும் அதனால்தான் வே
நே உலவாக்கையும் செய்யா ஸனிக்க மயூர் எடுக்க வே
ர் பாயா. அத்திதஸங்கவண்ணலின்றினா புராப்புக்கையும்
மருதாதொனங் அவ்வேலையிலிதழைதெ அதிக்கதொன
கிழுங்காட்டுக்கையும் செய்யா லோகான அவசரமான்.
இல்லை மூன் அங்காணங்குத்துநிற ஸங்வே ஸமஞா
கி எடுக்கிகிரிதழைப்பூஷ்வேலை அதினா வூஸ்தாதயுள்ளக்கை
நைது அதின்டுக்கிழ் ஸாம்பிதழைநாது. இா மானங்கை
மங்களிதழ் யவகாங்கக்கைத்து பதினேசங்காந்தரங்கை
த் தெரிக்கப்பூஷ்வு முனுங்கக்கைத்து பரிணையிதழுத,
அவயித புனை கிள்குங் வூஸ்தாகி அாவாத்திக்கை
பூஷ்கிடுக்கைனா காணா. மாறுமஸ், அஞ்சூங்காங்குக்கைத்து
து ஸங்ஸ்திதாங்கக்கைத்து, இா முறங்கா, கட்டுதாகை
ஸஹலிக்வித்திக்கிணிவு வாவாங்கப்பிலைதான். எடு
லோகயிலுக்கை நாகக்காயிக்காலு, அதிலே ஸங்வேண்ண
க்க எடுதாளைத் தெவ்வுக்குப்பு உள்ளாயே மதியாவு. நா
நாஸங்கவண்ணலுக்கை குதைக்கத்திற் எடுதைக்கிடு, குதை
வேத்தின மருத்துவயை அவேக்கிதழ் புமங்கை உள்ள
கிழுங்கால் மாறுமே நாகக்கத்திற் எடுக்காருதாதயுள்ளது.

തന്മുലം എല്ലാ നടക്കങ്ങളിലും സംഭവേക്കും അമധി സംഭവേക്കുമ്പോൾ എറഞ്ഞരെ കാണബ്ലേഡ് സംഭാഷിച്ചു. യവ ദഹായുടെയും മുഖുകായുടെയും നടക്കങ്ങളിൽ ഈ ഒരു കും കരിങ്കിടി—എന്നാലു വളരെയധികം—നിജുംഗങ്ങോ, ദൗ പരിപാലിക്കല്ലേട്ടിട്ടണ്ണോയുള്ളൂ.

അരിഞ്ഞാട്ടിൽ മല്ലുംായി വിർദ്ദിശിച്ചിരിജ്ഞന്നതു സംഭവത്തിന്റെ ഒരുക്കുംാകന. രണ്ടാമത്തെ പ്രമാണ മായ കാലെലക്കും അദ്ദേഹം കരേടത്തു സുചിപ്പിക്കുകമാത്ര മേ ചെയ്തിട്ടുള്ളൂ. നാടകം അഭിനായിക്കവാൻ എത്രക്കണ്ട സഹയം വേണ്ടിവരുമോ, അതുമാത്രം സമയത്തിനുള്ളിൽ നടന്ന പ്രസ്താവനയിരിക്കണം പ്രതിപാദ്യവിധയം എന്നാൽ താണ “കാലെലക്കും” എന്ന സുതുത്താൽ വിർദ്ദിശിക്കു ല്ലേട്ടിരിജ്ഞന്നതു്. ഈ നിയമം അനുപദം നിഃ്വിക്കു ചേപ്പുടാംാമകിൽ കവിയുടെ ചേരേഖിമാരത്തിന് വലിയ പ്രതിവെന്നും നേരിട്ടനാതുകക്കാണ്ടു്, പ്രസ്താവിക്കു അല്ലെല്ലാലും തിമിലീകരിക്കല്ലേട്ടിട്ടണ്ടു്. നാടകം അഭിനായിക്കവാൻ എറിയപ്പെട്ടും രാഖാലുമന്നിഷ്ഠകു മാതുമാണ പ്രസ്താവനയും വേണ്ടിവരുന്നതു്. എന്നാൽ ഇതുപരത്തിനാലു മനിഷിറിനുള്ളിൽ നടന്ന സംഭവം ഒരു നാടകത്തിൽ പ്രതിചാലുമാണ നിത്രുപകമാർ അനുപദിച്ചിട്ടണ്ടു്. “സുഞ്ജന്നും ഒരിയത്തന്ത്തിനുള്ളിൽ” — എന്നാണ അരിഞ്ഞാട്ടിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന വാചകം. സുഞ്ജൻ തുക്കവത്തിനാലു മനിഷിൻകുംണ്ട ഭ്രമിയെ ഒരു പ്രാവ ശ്രൂം പ്രദക്ഷിണം. വെള്ളമെന്നായിങ്ങനെല്ലാ അന്നത്തെ ജ്യോതിസ്ഥാന്നുവിഡി. തന്മുലം നാടകത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കല്ലേട്ടാവുന്ന സംഭവത്തിന്റെ കാലാവധി എറിവ

നാൽ കര ദിവസം മാത്രമാണ്:നീ സിലം. യവനനാട്ടകങ്ങളിലും അരിസ്സോട്ടിലിന്റെ 'കാവ്യംദർ'ത്തിലും ഈ നിയമത്തിനു സംഭവവെക്കും എന്നതിനേരും മുധാന്തം ക്ലീക്കേപ്പട്ടിക്കിലും. മുഖ്യമാടകങ്ങളിലാണ് അതു എറി റാം നിജ്ഞഷ്ടിക്കപ്പെട്ട കാണന്നതു്. നാലോ അരതോരു മണിക്കൂറിനുള്ളിൽ സംഭവിച്ചുന്ന കാൽങ്ങൾ ശാത്രുമേ കോ സ്റ്റീൽ, റാസീൻ, ഭൂതലായ കവികളുടെ റാടക്കങ്ങളിൽ ആ തിവാദിക്കപ്പെട്ടുന്നും. വുച്ചവുതാനാർധപരിപ്പും സംഭാഷണം വഴിക്കൊ മുതവാക്യത്തിൽവിനോ അതിനു പ്രകം നിതമാവുന്നതു്. ഇംഗ്ലീഷിലും സംസ്കൃതാന്തിമമുള്ള നാടകക്രതാക്ഷേകരിട്ടു്, ഈ പ്രശ്നാം തോറു കൂട്ടാക്കീട്ടിലും. യേശ്വരിയർബിന്റെ റാടക്കത്തിൽ ഒരുദ്ധും വാഡന്നാണി ആ ത്രുക്ഷപ്പെട്ടുന്ന പാത്രം മുന്നാമക്കത്തിനു യുവാവാദ്യം അഭ്യാസത്തിൽ വുലബനായും ആവിഭിവിച്ചുന്ന വന്നേക്കാം. അപ്രകാരതനെ സംസ്കൃതവാടകത്തിലും ആള്ളും മന്മകമോഹന്യം ഗവിക്കാത്ത കന്ധക്കയാണി കാണപ്പെട്ടു നാശകാരിയെ കുറവിൽ പുതുസമേതയായിട്ടാണ് റാം ദംഖിക്കുന്നതു്.

ആരിസ്സോട്ടിൽത്തന്നെ വിർദ്ദ്ധിച്ചുതെന്ന പരക്കെ വിശപസിജ്ഞപ്പെട്ട ചുവരന്നംഞ്ചിലും, ഈ കേവലം മിച്ചാബ്യാധമാണ്. ഈ പ്രമാണത്തെക്കണ്ണിച്ചു അരിസ്സോട്ടിൽ യാതൊന്നും പറഞ്ഞിട്ടില്ല. യവനനാടകത്തിൽ ദേശങ്കും കാണപ്പെട്ടു നാശിനാളുതു ശരിതനെ. പരക്കെ ഈ ഷണിച്ചുകൂടാതെ കൈ പ്രമാണമാക്കിയതു മുഖ്യമിത്രപക്ഷാംബാം. കാരോ റാടക്കത്തിലും കാരോ റംഗം മാത്രമേ പാട്ടിള്ളു എ

നാണം ഈ നിയമത്തിന്റെ താൻപച്ചും. അല്ലെങ്കെത്ത് റംഗം ആത്മൻസ് നഗരമാണെങ്കിൽ നാടകത്തിന്റെ അനന്തരാഗണങ്ങളിലും അതുതന്നെന്നയായിരിക്കേണ്ട കമാരംഗം. ചില മ്രദുവനാടകക്കണ്ണളിൽ കാണോ മറിയിൽ വെച്ചുണ്ടാക്കി അതുപ്രതി അലിനയിക്കപ്പെടുകനും. അതു മറിയിൽ പ്രവേശിക്കവാൻ നാടകകൾക്കാവു എല്ലാ പാത്രങ്ങൾക്കും അവസരം നൽകേണ്ടതായിവരുന്നു. എന്നാൽ സംസ്കൃതത്തിലും ഇംഗ്ലീഷിലും നാടകക്കത്താക്കൾ ഈ പ്രമാണവും തുന്നവൽഗണിക്കുകയാണെ ചെയ്തിട്ടുള്ളതും. നാടകപാത്രങ്ങളെ റോമിൽനിന്നു അലബസ്റ്റാണ്ടിന്റെയായിലേക്കും ഇംഗ്ലീഷിൽനിന്നു മുൻസിലേക്കും പാത്രങ്ങൾക്കവാൻ യോക്കാൻ ചെയ്തിനും ധാരാളം മട്ടിയുമില്ല. അതുപോലെ തന്നെ കാളിദാസൻ ഭാഷ്യമന്ത്രനെ കാണപ്പെട്ടു ആളുതു തത്തിലേക്കും ഇതുപോകത്തിലേക്കും ആകാശമധ്യത്തിലേക്കും നിയ്തിശക്കം നിയോഗിക്കുന്നു.

ഈദിശാസ്ത്രങ്ങളിൽനിന്നു കാലഭേദഗതിക്രമങ്ങൾ കൂടംതെത്തന്നെ കാവ്യം രസാത്മകമാക്കാമെന്നു നാമുകളും മനസ്സിലാക്കാം. മാതൃമല്ല, വൃഞ്ചിക്കമരങ്ങൾ പ്രമാണങ്ങൾക്കു വിശയ അസ്പതാന്ത്രം കിഴുക്കുമെന്നു ആംഗുനിത്രപക്ക നാർ ആക്ഷേപവിക്ഷനാതുമണ്ണും. ഇങ്ങനെയൊക്കെ ആയിരുന്നാലും, അധികവും നിരത്തിലുള്ളെല്ലുണ്ടുമാണോ ചിത്രം വേംയുമാവുന്നതാണ്. സംഭവവക്രൂത്തി നേരി ആവശ്യകതയെക്കാറിച്ചു പക്ഷാന്തരമില്ലെല്ലാം. ആലഭേദങ്ങളിടെ വെളുക്കരുപ്പും കാല്യോസ്റ്റിഷ്ട്ടത്തിനു പഞ്ചപ്രമാണാം അല്ലെങ്കാം ഏനേന്നു ചിത്രിക്കേണ്ടതുള്ളൂ. ഒരു നാടകത്തിൽ നാനാരംഗങ്ങളിലെന്നിരിക്കുന്നു. ഇക്കാം

ഞന്നതു റംജയാനിയാണ്, അരല്ലുകിൽ ഉപവസ്താ സം, ഏനു പ്രേക്ഷകരം സകല്പിക്കേണ്ടിരിക്കുന്നു. കാരോ റംഗവും മാനസികചക്ഷം, സ്മൃതിക്കൊടു നില്ലംരണം ചെയ്യുവാൻ അല്ലോ സ്കോളിട്ടുടാരെ കഴിക്കയില്ല. റംഗങ്ങൾ വാല്പിക്കുന്നോരും, സദ്ദൈക്കുടുക്ക സകലുംകൂടി ഉപയുക്തി വരി വരിക്കുക്കുപ്പുടുന്നു. സംഭവഗതിയെ അവധാരണം ചെയ്യുന്നതിൽ എപ്പോട്ടുകൂടിക്കേണ്ടതായെ ബുദ്ധി വിവിധരംഗങ്ങളെൽ നിത്രപിശ്ചവാൻ പണിപ്പുടുന്നു. തന്നി മിത്തം പ്രേക്ഷകന്മാരുടുടർന്നും ശ്രദ്ധ കമാവിഷയത്തിൽ സമ ഗ്രമായി പത്രികകാരെ, ഒല വഴികളിലുടെ ചരിക്കുന്നു. ഇതു കാവുത്തിന്നീരുളക്കണ്ണം ചംഡികരമല്ലെങ്കാം നേരേമറിച്ചു റംഗം ആളുംമുതൽ അവസാനംവരെ കന്ന തന്നെയാണുകൊക്കുക കാണുകളിടുക ശ്രദ്ധ സംഭവഗതിയി കുൽ നിയുവമായി പതിയാതിഭിക്കയില്ല. ഇതുപോലെ തന്നെയാണു കാലത്തിന്നീരുവുകുംകൊണ്ടുള്ള അനന്തവ വും. കംബാന്തരങ്ങളെൽ റ.രണം ചെയ്യുവാൻ പ്രേക്ഷകരു രെ നിംബുന്നിച്ചും അവക്കുടുക്ക ശ്രദ്ധ ചിതറിപ്പോകാൻ എടുക്കുന്നുണ്ടുന്നുകും നാടകകത്താക്കൾ ഇതിപുത്തത്തി നീരു കാലപരിധി അഭിനാശത്തിനു അവഗ്രഹിച്ചു സമയ തെരുവു പാട്ടുള്ളടത്തോളും അടച്ചുപിക്കുവാൻ ഉള്ളമിച്ചിട്ടുള്ള തു അവിഹിതമാണോ?

നാടകനിർമ്മാണത്തപ്പങ്കളും വണ്ണക്കമാപ്രസ്ഥാനവും തമ്മിൽ എന്നാണു സംബന്ധം എന്നു സംശയിച്ചു വായ നക്കം അക്കമരായിട്ടുണ്ടായിരിക്കുണ്ടും. എന്നാൽ നാടക ആപ്പുത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുപ്പുടുന്ന ത്രിവിധ്യാപാദങ്ങൾ ആപ്പുത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുപ്പുടുന്ന അംഗീകാരമായതുകൊണ്ടുണ്ടും അവക്കു

കരിച്ച ഇവിടെ ഇതുവും പ്രസാദവിജ്ഞാനതായിവന്നത്. “എത്തു? ഈ നിയമങ്ങളെല്ലാം ചെരക്കമറിയും അന്ന സരിയുണ്ടെനോ? അവ കമാകാരൻറെ കൈകാലുകളി ഒരു ചാരലവവജ്ഞകയല്ലോ ചെയ്യുന്നതു്?”, എന്ന പ ലക്ഷം ഭൗതികം. എന്നാൽ ഈ പ്രമാണങ്ങളെല്ലാം അ വദ്ദും അന്നസരിയേ കഴിയു എന്ന ആരും ശരിയുന്നില്ല. നിയമങ്ങളൊന്നും കൂട്ടാക്കാതെ കന്നാന്തരം കമ എഴുതു വാൻ സാമർപ്പിച്ചുവരു അപ്രകാരം ചെയ്യുകൊള്ളെടു. എ നാലും മേൽ വിവരിച്ച നിശ്ചിതങ്ങൾ കമയുടെ കാലുളു ബാതെന്ന വദ്ദിപ്പിക്കുമ്പോൾ കാണിക്കുവാൻ പ്രധാനമില്ല. ദിനപാലായ സ്ഥലകളാണെങ്കിൽ പരിചയപ്പെടുത്തുവാൻ തു നിജുന്നതിനു പകരം പ്രതിപാദ്യസംഖ്യം മുമ്പായികും ത നയപ്പെടുത്തുവാൻ കമാകാരൻ ഉള്ളമിജ്ഞനതായാൽ കമാ സാരത്തിനു മാറുകൂട്ടുമെന്നതു തക്കമററ സംശയിച്ചാണ്. പുതുത്, സ്ഥലങ്ങളും കാലഗരിയും മരം വന്നിച്ചു തു പ്രാംഘ്യം മുമ്പാക്കിയാൽ കാമ്പികൾ മനസ്സിലുള്ള കമാ ബീജം ബീജമായിത്തന്നെ കിടന്നവെന്ന വരം. സംഭവം, കാലം, ദേശം, എന്നിതുകളിൽ പരിപ്പുണ്ടായ ഏക തപം നിലനിൽക്കി കമാരചന ചെയ്തിട്ടുള്ള അന്ധകാരം രാണി വണ്ണക്കമാലോകത്തിൽ അനുഗ്രഹാരായി ശബ്ദി ക്കുപ്പെന്നത്. സ്ത്രീവന്നസബിന്റെ ‘മാർക്കങ്ങിം’ എന്ന ചെരക്കമ ലോകോത്തരമായ കനാഞ്ഞനു എല്ലാവകം സ മതിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ കമയുടെ ഘടന പരിശോധിച്ചും മേൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ള തിവിയമായ എക്കതപ്പും ആരതിൽ പുലത്തിനിട്ടുണ്ടെന്നു കാണാം. കൈ പാതകവൻറെ മാന സാന്തരീക്കരണമാണു കമാവിഷയം. കമനടക്കമന്നതു കൈ

ഷാപ്പിൽവെച്ചുണ്ട്. ‘മാർക്കേറിം’ എന്ന കമ വായി പൂൻ എക്കലേം അരരമണിക്കൂർ വേണ്ടിവരുമായിരിക്കും. കമയിൽ വിവരിക്കപ്പെട്ടുന്ന വസ്തുവും അരരണിക്കൂർ ഒരിൽ സംഖ്യിച്ചതാണ്. ഇന്നുവിലുന്നതായ ഒരു ആവാസം സോപാനമാദ്ദേശം തട്ടിൻമുകളിൽ കയറി ഷാപ്പിക്കാരൻറീ വക സാഹാന്മാർക്ക് പരിശേഖിക്കുവാൻ തുടങ്ങുന്നു. എന്നാൽ വധം കഴിത്തു ശേഷം ലാതകന്റെ പ്രദയത്തിലുഭിക്കുന്ന പദ്ധതാവം അടക്കിയുള്ള വല്ലിച്ചുകാണ്ടിരിക്കുന്നു. ആയാളിടെ നിശ്ചിത രക്കമ്പത്തിന്റെ മലമായിട്ടുന്ന തോന്തിക്കുമാരു, ഭീകരവിചാരങ്ങൾ ആയാളിടെ മനസ്സിനെ ക്ഷമപ്പുമാക്കുന്നു. കനാക്കണ്ടം ആയാർക്കു പുഷ്ടാന്തിരുണ്ടാകന്നില്ല. കുട്ടിൽ, തന്റെ കുറക്കുറ്റും മരാളവെച്ചു തപോരാ പാപസങ്കലം ശായ സപജിവിതം ഇനിയും ദീർഘപ്പിക്കുന്നതിനേക്കാൾ മരണം കൈവരിക്കുകയാണു നല്കുതെന്ന കൗത്തി, ആയാർക്കിടക്കം സമതിച്ചു തന്നെത്തന്നെ പോലിസ്സുകാരുടെ കൈയിൽ എല്ലിക്കുന്നു. കമഞ്ചുടെ അസ്ഥിവാരം ഇതുമാത്രമേ ഉള്ളത്. എക്കിലും സ്ഥലക്കാലങ്ങൾ പരിപ്പിന്മാക്കി ഏടക്കം കൂടാനും ചെയ്യുതുകൊണ്ട് സ്ഥിവന്നുസന്നിഹി അടിപ്പിത്തിയമായ ഒരു കമ സ്പശ്ചിക്കുവാൻ കഴിത്തു. ഇംഗ്ലീഷ് ഓഫൈലുള്ളു, സ്പ്രാക്ചർമേഖ മരാറാൽ ചെരുകമ ഹാർഡിയുടെ ‘രുന്ന അപരിചിതമാർ’ എന്നതാണ്. ഈ കമയിലും രംഗം കനമാത്രമേ ഉള്ളത്. വിജനസ്ഥലത്തിലുള്ള ഒരു അട്ടിക്കയൻറെ കട്ടിലിൽവെച്ചുണ്ട് കമ നടക്കുന്നത്. കാലെക്കുവും എതാണ്ട് പുന്നമായിട്ടുണ്ടെന്നു പറയാം. ഇതുപോലെ വേരുപല ദിവസിന്ത്യാളം തോന്നു

നാശകിലും വിസ്തരിച്ചെത്താൽ അവ ഇവിടെ ഉല്ലഭി ജീവിപ്പ്.

കമാത്രവണാത്തിൽ മഹുഖായി ശ്രദ്ധിപ്പിക്കുന്നതു എ കാര്യത ഏറ്റന സംഗമിയാണെന്നും ഇതു ഇന്നും നില നിത്തനാതിനു കാലങ്ങോടികളുടെ പൊതുത്തം മുതലായ ഉപാധികൾ സമവാംപ്രക്രിയകൾക്കും ഇതിനകം വിശദമായിട്ടാണ് വിചാരിപ്പിന്നു.

IV

കമാസപത്രവം സ്വാഖിക്ഷന്നതിൽ പാരിപ്പോകാരളുള്ള ചില പോരായ്ക്കളെക്കുറിച്ചാണ് ഈനി കിരണ്ടൊന്നു ചി നടപ്പിലായിരുത്തു. ലൂനാതകരിൽ ചുണ്ടിക്കാണിപ്പുന്നതു ഒരു സാധാരണ ക്രിയാഭ്യർഥിക്കാനും ഇതെഴുതുന്നയാർക്കു തോന്നിട്ടില്ല. കൈപ്പുള്ളി ക്രിയാഭ്യർഥിക്കാനും അഞ്ചവിപ്പു മാണം ദോഷവിമർശനം. പക്ഷേ ക്രിയാഭ്യർഥിക്കാനും തന്നെ അതു ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ ആവശ്യവുമാണെന്നു വന്നേ കാണാം.

നമ്മുടെ ചെരുകമകളിൽ സംഘാത്യായി കണ്ടുവരുന്ന നൃന്തര വംച്ചുപ്രസ്വാവങ്ങളുടെ ജബാളില്ലാക്കന്നു. തോവൻ, ചെരുകമ, ഏറ്റനിവഞ്ചുടെ പ്രതിപാദനരീതി കൂടിക്കു തയ്യിൽ ധാതരാക്ക വൃത്താസവുമില്ലെന്നാണ് ചില സ്ത്രീകൾക്കുള്ളേതെന്നു തോന്നുന്നു. “കന്ന ചെറിയ തന്നും മററതു വലിയതനുമല്ലാതെ അവജ്ഞ തയ്യിൽ ചുറ്റുന്ന വൃത്താസം?!” എന്ന അവർ ചോദിപ്പിക്കായിരിപ്പോം. എന്നാൽ കമാശലേഖ്യത്തിന്റെ തോന്നുസരിച്ചു തന്നെ പ്രതിപാദനരീതിയിലും ചില വൃത്താസങ്ങൾ ആ

വന്നും സംഭവിച്ചുമെന്ന നാം കാക്കണ്ണഭതാൻം. എല്ലാ കംപ്പുഞ്ഞളും ജീവൻ വ്യാഗ്രമാണെങ്കിലും, നോവലിൽ പലേ സംഗതികൾ സവിശുരം പ്രതിചുണ്ണിഞ്ഞെന്തായി വന്ന കൂട്ടൻണ്ട്. മഹാനായ ചന്ദ്രമേനവൻ ശാരഭക്ഷ ഷൈവനോദയം ഉണ്ണാവുന്നതുവരു കാത്തിരിപ്പാൻ കൈക്ക മനായി ചത്രണ്ണവയല്ലൂമാത്രം പ്രായമുള്ളതു എന്തു ബാധിക്കു എ അംഗലാവന്നും വള്ളിച്ചിരിക്കുന്നതു വായിക്കുന്നും നമ്മക്ക അപ്പും മകിച്ചും നീരംസൗഖ്യവന്നോഃ ഇനി, കയെ ചെരുകമയിൽനിന്നു കൈ വാന്നീന് എടുക്കാം. ‘അം നാം എന്നും പാത്തില്ലോ?’എന്നാണു കമാറുടെ തലക്കെട്ട്. കമാറുടെനിന്റെ ചേരു എടുത്തു കാണിക്കുന്നില്ല. നാംയി കമാറുടെ ചേരു മീനാശ്ശി; കാമനപ്പേരു ‘മീനാ’. “പരിനേഴു വയല്ലും കവിയാത്ത കയെ യുവരി. കളിച്ചിട്ടു ഇംഗ്ലീഷ് മുടി തലപ്പിൽ കയെ കൈട്ടിട്ടു പിന്നിൽ തുണ്ടുനാഡിനന് മുടി വരെതെ കന്നവെട്ടി—പിന്നിൽത്തനെ ത്രുക്കിയപ്പോൾ കാറിന്റെ ഉള്ളിൽവിന്നു ചുറ്റേതജ്ഞ വന്ന ചാന്ദ്രമിംബും പോലെ രാഹംവുണ്ടു് ആ മുഖാശത ഉദ്ദേശിച്ചായിരിക്കും തന്നി,

പേരിമതിവിംബും മുഖസമമിയതേ—

പണിക്കുയുംയുംകൂടുകളിതേ—

വന്ദേ ദസ്ഥിതനാം വിധിനുനം—

മതിയാക്കി വെത ശില്പവിധാനം—

എന്ന പാടിരുത്ത്. നിറം സ്വന്നവാന്നും. കോയിഞ്ഞുരാ നീറു തുലികയേണ്ണടി അതിന്റെയിക്കുന്ന വിധിജുടെ ‘ഗില്ല പിധാനം’ അതികേമംതനെ. പരിപ്പൂരത്തിനുന്നും കയെ ജാക്കരും കയെ മഞ്ഞളും മാത്രം മീനു ധരിച്ചിരുന്നു

ഈ. ഉടൻവികന്നതു സാധാരണ കനാറ തന്നെയാണ്” — ഇത്യാദി. ഈ വള്ളരാ വായിച്ചും കമാനായക്കോക്കും ഇല്ലികും, കർമ്മക്കത്താവാണ് മുന്നവിൽ ഭ്രിച്ചിൽക്കൊതെ നീ തോന്നം. ഗഭ്രത്തിൽ പറ്റേതിട്ട് തുപ്പിവാംതെ കമാക്കാരൻ ഒരു ‘പദവും ക്ഷത്തിച്ചുപ്പുണ്ടാതിയിരിക്കുന്നു. ഈ വള്ളനാഹാക്കേ എന്തിനാണോ? അതിനുള്ള ആവശ്യ മെന്തു? ഏടുമെവിടെ? സാക്ഷിത്വായ ഒരു വാചകത്തിൽ കമാക്കുത്തു നായികയുടെ തുപ്പവലാവഞ്ചും വ്യജിപ്പിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ, കമാക്കുടെ കാജല്ലും എത്തും വല്ലിക്കും തന്നെ! തുത്തം വള്ളനകൾ വായിപ്പാൻ ഒരു നോവൽ വായനക്കാരൻ കുമാരിഖാഡേയെന്ന വന്നേക്കാം. ഏന്നാൽ ചെരുക്കമ വായിക്കുന്ന ആർക്കു സരവ അരതുപ്പിക്കരുമാകും ഒരു വഴിയുള്ളത്.

ആകൃതിവള്ളനകളിലെന്നപോലെതന്നെ വികാരങ്ങൾ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നും മുഴുമായ സംഗതികൾ എടുത്തു പറയുന്നതു അഞ്ചാശാസ്യമാണ്. മേലുല്ലരിച്ചു കമാക്കുന്നതിനു തന്നെ മരാരാജ ദ്രഘ്ചാന്തം എടുക്കും. നായികയിൽ ഒരു നരകതാഡായിത്തിന്നിരിക്കുന്ന കട്ടിക്കുള്ളുമേനോൻ അഥവാ ഒരു വെറാത്തിൽ ഒരു ദുരിയിൽ എക്കാക്കിയായി ഇരിക്കുന്നും. “മേനോൻ ദുരിശില്പഖായിയുണ്ടോ കാരോ സാധന തേത്യും പരിശോധിക്കുവാൻ തുട്ടുണ്ടി. ഇങ്ങുട്ടത്തിൽ ചുമരിൽ തുങ്കനു മുന്നവിന്നും ചോട്ടും കണ്ടു. അതിനെ എടുത്തു കസാലയിരിത്തുവന്നു വന്നിരുന്നു. അതിന്നും കാമനമുഖത്തിൽ കന്ന ചുംബിച്ചു. ഹാ! മനസ്സുന്നും വിധിപരം ദേഹം. ഒരുചേതവന്നു ചേതനമാണു നൂ ദുഷ്മായി വിശ്രസിച്ചു അതിനേണ്ട അഞ്ചിത്തെപ്പെട്ട

ମାରଗନ୍ତି” ମୋହେଂଜୋଡ଼ା ଜାହେତନା ବାଣୀକାଳୀନଙ୍କ ଚେତନା
ମାଳୀଙ୍କା ବିଶ୍ଵାସିତ୍ତିକାଳୀନ ମେନୋଗୁ ଅରତ୍ତ ଧୃବିତ୍ତ
ତେଣାଂ ଲୁହ ପ୍ରୟୁଷତି ଯିବୁଁ ଯିତରମାଳୀଙ୍କାଂ ପ୍ରିଲ୍ଲୋଦ
କ୍ଷଣ ଆରାଧୁଏ. ଅରତ୍ତ କର୍ମକାଳୀନ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ପରିଷତରି
ଯିଜ୍ଞାନ ଅଭ୍ୟାସମ୍ବନ୍ଧୀୟ. ଯାଇକଣକାଠ ଅରତ୍ତଙ୍କ ଯିବୁଁ ଯି
କ୍ଷାତ୍ରାବୋଗୁହା?

മെരുക്കമയിൽ വാച്ചുപ്പുസ്ഥാവങ്ങൾ പോലും നിലച്ചി
ഉമ്മംഗാക്കിപ്പ് പുനരുക്കതി കറിക്കലും ആരാസ്യമാജൊന
വരികയിപ്പുണ്ട്. അതും പറഞ്ഞേ ആവശ്യം നോവലിൽ
നാളിടി ശ്രദ്ധത്തിച്ചു പാശ്ചാം ആവശ്യം നോവലിൽ
ചിലപ്പോൾ നേരിട്ടുക്കാം. എന്നാൽ ചെരുക്കമയിൽ
ഈംഗ്ലീഷേന ഒരു ആവശ്യം നേരിട്ടുകയാജൊക്കിപ്പ് കമ്പന
സമ്പദാധനത്തിൽ എന്നാക്കിയും ബൈക്കും വന്നിട്ടുണ്ട്
നീ ഇംഗ്ലീഷുകൊള്ളിക്കയേ വേണ്ട. “മുൻ പാശ്ചാത്യതു
പോലെ കജാക്കരമേഡോൺ അവളുടെ വംഡും പ്രതി
ക്കിച്ചു അവിടു തുരിക്കുകയാക്കിഞ്ഞു”; “രാഹൻഡേഡോൺ
കല്യാശിക്കുയോടു കലബഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സംഗതി
വായനക്കാർ കാക്കുന്നണ്ടായിരിക്കുമ്പോൾ” — ഇതുംപി ആ
സ്ഥാവങ്ങൾ ഒരു ചെരുക്കമയിപ്പ് കണ്ണാൻ കാമാലുടക്കയും
ഒരു കൂട്ടിക്കാക്കിയതു പാതിംഡായിട്ടില്ലെന്ന റാഞ്ചമാന്റുകൾ
നാതിൽ അവലുഭവിപ്പ്. ഇംഗ്ലീഷുയു പുനരുക്കതിയുടെ ആ
വശ്യം ചെരുക്കമയിൽ ഉണ്ടാവാൻ പാടില്ല.

எறுபுகாம்புவை எறுபுத்தமாய வண் கமயின்
கடவுள்காதிரிபூங் அதுவுறாதாவு புதேகு ருவலிகே
ஷதாக்கம். மனவுறைக்கதை வொயிக்கொ ஸகல ரோ
ரண்டிடையும் மேறு ‘ஸ்ரூபதாம்’ நெழிடக ஸங்கியூஹ

ஸാന്നതു 'കൂദാശ' ചികിത്സക്കാർ സമർപ്പിക്കുന്നത്. ഈ സിലംഗം ശരിയാക്കെട്ട് തെററാക്കെട്ട്, കമാരീരത്തെ സംബന്ധിച്ചുടക്കേണ്ടം അതു എറാറം വാസ്തവമാക്കുന്നു. അപൂർത്തമായ സംഗതികൾ കൂടിയിൽ പ്രവേശിച്ചുകഴി ഞ്ഞാൻ, ആപൂര്യതാവിന കൈ ഘനങ്ങേക്കു പിടിപെട്ടു പോലെയായി. അവയുടെ ഘൃത്യാവരണ്യം കാജാഖിക്കുവാൻ ഒരു ദാഹം നിർബന്ധിതനായിത്തീരുന്നു. തന്നിമിത്തം പ്രധാനസംഭവത്തിനു കോട്ടുവരംതെ തരമില്ല. ഈ 'അ നൃപദാത്മം' പാലോ റോഗങ്ങളിടെ കാരണമായിത്തീരുക്കും കമയേ ആസക്തം വിലക്കുന്നാക്കുയും ചെയ്യുന്നു. 'എം. അർ. കെ. സി.'യുടെ ചരിത്രക്രമകളിൽ ഈ ഒരു ഗത വേണ്ടവേശളും ദൃഷ്ടാന്തികരിക്കപ്പെട്ടുനണ്ട്. 'കിറ്റാ ടിസ്യൂക്കേറ്' മുതലായ ക്രമങ്ങളിൽ റൂഡാരസംഭവത്തിനു പുറമെ ലീംഗംായ ചരിത്രമില്ലനങ്ങളും ഘൃത്യകമാപ്പണം ഗണങ്ങളും ചേക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട്, ഈ ക്രമകളിടെ രസാന്തരക്രത്പത്തിനു മാറ്റകരണത്തുപോയിരിക്കുന്നു. അപൂർക്കാരംതന്നെ മിസ്റ്റർ ഈ. വി. കൂട്ടുപിള്ളയുടെ 'ആരു ഹത്യയോ?' എന്ന കമലിൽ കൈ ഉള്ളിത്താനെയും കൂടാനായകനായ കരപ്പിനെയും പരസ്യം ഘടിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു സൗകര്യം കുറയ്ക്കുന്നതുപോലെ ചുംപുംട്ട്. "ഉള്ളിത്താൽ കരെ വയ്ക്കുമ്പോൾ ക്രമങ്ങു കരപ്പിന്നീറ കൈ സ്ക്രൂപിതനായിരുന്നു എങ്കിലും ഇതുവരും അംഗീകരിച്ച ജീവിതസംബന്ധികളിടെ പ്രഖ്യാപനം ചെവുപരിത്യാക്കുന്നു ആ സ്ക്രൂപം സാധാരണപരിചയമായി കരയുകയാണുണ്ടായതു്. ലേംകാച്ചാർക്കുശലന്നായ ഉള്ളിത്താനു വെരും ഫ്രോക്കുമ്പോൾ എഴുതി ഘൃത്യീകസ്പത്തി നെ നിമിഷംപുതി കുചുക്കുണ്ടിരുന്നു കരപ്പിനെപ്പുറി

അപ്പും ഒരു തിന്റെം മനസ്സിൽ ഉളിച്ചിങ്ങന്നരേഖിൽ
അതിന്റെ കുറം ആദ്ദേഹം എപ്പിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല
പ്പോ” — ഈ വാക്കുങ്ങൾ വായിച്ചാൽ ഉണ്ടിത്താനേക്കൊ
ണ്ട കമ്മയിൽ എതാതൊന്നുംവായ ഒരു കാഞ്ചം സാധി
ജ്ഞാനത്തോടെന്നും തോന്നും. പക്ഷേ കമ്മാവന്നേഷ്ടത്തിൽ
മന്ത്രാഖിക്ക യാതൊങ്ക ന്യാനവുംപ്രീപ്പുന്നതനൊയ്ക്ക്, അതു
യാഥെ എങ്കിനെയാണു കമ്മയിൽനിന്നു നിഷ്ടാസറം ചെ
ജ്ഞാനത്തോടെന്നാരിയാതെ ആപ്പോതാവു കഴിയുന്നരണ്ടും
കംബാവുന്നതാണ്.

അപ്പകൂത്തമാണോന്നു തോന്നിക്കുന്ന വേരെ ചില സം
ഗതികളുണ്ട്. ചില കമ്മകാരന്മാർ പാത്രങ്ങളിടെ ആത്മ
ഗതം ദിംളംബാലി വർണ്ണിക്കുന്നതിൽ തങ്ക്കപരമാരായി കാ
ണപ്പെടുന്നു. ആത്മഗതങ്ങൾ എപ്പോലും അപ്പോലും അംഗത്വം
കണ്ണമെന്നില്ല. കമ്മാപാത്രങ്ങളിടെ മണ്ണാഗതത്തിൽനിന്നി
നായിരിക്കാം അനന്തരാവലങ്ങൾ ഉള്ളവാക്കുന്നതും. പാ
ത്രസ്പഭാവമാം പ്രകാശിപ്പിക്കാവാൻ റംടകകൾത്താക്കൽ
ഈ ഉപാധം പ്രയോഗിക്കാരണപ്പോ. എന്നാൽ കമ്മ
യോട് പുത്രാപാദംവാസിപ്പാതെ ഭിന്നിച്ചു നില്ക്കുന്ന
ചില ആത്മഗതങ്ങളുണ്ട്. അവരുടെ തിരിച്ചറിയുന്നതിനു
ഒരു ലക്ഷണം എന്തെന്നാൽ: — “താഴെ കാണുന്നപ്രകാരം
വിചാരിച്ചു” എന്നാൽ മുഖവുംയോടുകൂടിയാണു അവയു
ടെ ചുറ്പാട്. ഈ വാക്കുകൾ കണ്ണാൽ ആത്മഗതം അര
യാവശ്യമാണോന്നു തീരുമാവിച്ചുകൊള്ളുകയും വേണ്ടും. വ
ലിയ അബ്ദിലും ഉണ്ടാകയില്ല. ‘താഴെ കാണുന്ന’ വി
ചാരം മികവോരം കമ്മയെ പുംബാസ്തുലമംക്കവാനെ ഉപ
കരിക്കുകയുള്ളൂ. ‘കമ്മാക്കൗളി’യുടെ കണ്ണാം പുന്നുക്കത്തി

ൽ ‘വിജയൻ’ എന്നാൽ കമായേട്. പീഠംഖായ കൈ അതു സ്ഥലത്തേതാടെയാണ കമ തുടങ്ങുന്നത്. (“ശ്രൂപകാര മായികന്ന വിജയരാഘവൻറെ ആലോചന.”) ഈ ഒരു തമഗതത്തിൽ കൈ പദാപോലും കമായേട അനന്തരാതി കൈ അവയ്ക്കുള്ളിൽക്കൂട്ടാണ്. നല്ല കട്ടാകാരമാർ ശ്രൂ ഉച്ചാ യം ബാലിനമൊബാച്ചു രജിഷ്കയാണ ചെയ്തിട്ടുള്ളത്.

പക്ഷേ ലാസ്റ്റ് കട്ടാകാരമാർക്കുപാലും വേരാങ്ക നി സ്കൂൾസംഗതിൽ വേണ്ടെടുത്താണും ഒന്നസ്കൂൾത്തുനാണ്ടോ എന്ന സംശയിക്കേണ്ടിഉംഭിക്കേണ്ടും. സംഭവം ദിവ്യനാണം കാഡറതിയും കട്ടാകാരൻറെ ശ്രദ്ധക്കു വിഷയിട്ടിട്ടുണ്ടാണ്. ചില കമകളുടെ കാലവ്യാപ്തി വ ഇരു വിസ്തൃതമാണെന്നവരാം. അതുരം കമകളിൽ സംഭവാറിയേയും കമാമുഖ്യനേതരാം മുൻവിർദ്ദിശ ആദ്ധ്യാത്മക താവു സബെയ്യും കാലാത്ത തരണം ചെയ്യുകയാണ വേണ്ടതും. എന്നാൽ അപ്രകാരം ചെയ്യുന്നതിനപകരം ചി ദാർ * * * എന്നാൽ അന്തരാളമിട്ട് കാലഗ്രാഹി ചൂണ്ടി കാണിക്കുവാൻ കൗദ്യവുമുണ്ടു്.—

“* * * * *

വാദിക്കുന്ന രണ്ടുക്കഴിവുണ്ടു്.”

വാദിക്കുന്ന രണ്ടുണ്ടാ ദുന്നോ കഴിവുതുക്കാളിക്കുട്ട്. കട്ടാവ സ്കൂളിന മാറ്റമൊന്നം വനിടിപ്പുകിൽ എത്ര കൊല്ലുക്കും കഴിഞ്ഞാലും വേണ്ടതില്ല. മണ്ണ കീറിപ്പോയെങ്കിൽ അതു കന്ന എത്തുകെട്ടി, (അപ്പും മുച്ചിക്കുന്നകൊള്ളുട്ട്; സാരനില്ല) കഴിയുന്നോടേതാളും കേട്ട തീക്ഷ്ണവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതിന പകരം, “എന്നറെ മണ്ണ ശ്രദ്ധ കീറിയിരിഞ്ഞുണ്ടു്. എല്ലാ വരും കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കും!” എന്ന വല്ലവക്കം പാതെന്തു നടക്കാ

രണ്ടോ? മേൽക്കാണിച്ചു അടയാളമിട്ടുന്നതു കമാലുടനും ഒരു രഹസ്യമില്ലാം വിളിച്ചുപറയുന്നതിനു തുല്യം ആണ്. കാഗ്രാർ മുതലായ കമാകാരരേഖയും ദൈഷ്ടസമേരം വഞ്ഞങ്ങൾ പിന്നിട്ടു ക്കാവണ്ണു തുടന്റെക്കണ്ണഭോക്യാണു ചെയ്യുന്നതു്. അവക്കുടെ ഗതി കാണിയ്ക്കുവാൻ ഇത്തരം മെംക്കണ്ണരികൾ അവൻ നാട്ടാറില്ല. എന്നാൽ വേരു ചില മഹാജാർ ഇം ബാലിനുത്തിജ്ജി ശാരുക കാണിച്ചു തുടുലം, കമാക്കുത്തുകൾം ഇത്തന്നെ തരഞ്ഞെന്നവെച്ചു. യാതൊരു എത്തും പിടിച്ചുവിപ്പുംതെ കമാവണ്ണു അവിടവിടെ കുടഞ്ഞനിർത്തി, മെംക്കണ്ണരികൾ എംട്ടി രക്ഷപ്പെട്ടവാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. കമാഗതി അരുളിയ്ക്കുമാണെങ്കിൽ ഇം അടയാളം കരിയ്ക്കും ആവശ്യംായി വന്നുകൂടുന്നതല്ല.

ദോഷപ്രഖ്യാപനം തണ്ക്കാലം ഇതുമരി.



അയ്യായം. ③.

കമാറുപണം—(തടച്ച്.)

ഒള്ളേറ്റണ്ണർ.

I

ചെരുക്കമ എന്നെന്നയാണ തുടങ്ങണ്ടെന്ന അനുഭം കൂൾപ്പുമായി വിർദ്ദ്ധിച്ചിട്ടില്ല; വിർദ്ദ്ധിക്കുവാൻ സം ധിക്കന്നതുമല്ല. നാടകത്തിലെ മുഖസന്ധിയെ സൗക്ഷ്മായി വിശകലനാചു പുതുപ്പുണ്ട് അവാന്തരവിഭാഗ സ്ഥാ കല്പിച്ച സംസ്കൃതാലക്ഷാരിക്കുംവോലും സീജാ വാപം ചെയ്യേണ്ടുന്ന സമ്പ്രദായങ്ങളും കന്നാഴിയാ തെ എഴുതുകാണിച്ചിട്ടുണ്ടോ പറയുവാൻ വിശ്വാഹമി സ്ഫൂതിരിക്കു, നൂതനവും സ്വന്തത്രുവമായ കൈ സംഹിത്രു വിഭാഗത്തിന്റെ പ്രതിപാദാരിതി എന്നുകാരായിരിക്കു ണ്ണമെന്ന അവഗ്രാന്തജോധ്യമായ കൈ ഏയമം കല്പിക്കുന്ന തെണ്ണെന്നും കൈ സംഗതി പ്രഭേദകും പ്രസ്താ വാഹിമാണ്. ദിംബമായ കൈ കമഴുടെ തുരുംം അപ്പും പരഞ്ഞലാണൊക്കിൽത്തന്നെയും, ഒരു സൃഷ്ട അവന്നതരം യുായങ്ങളിൽ പരിഹരിക്കപ്പെടുന്നതാണ്. കാമി കാഞ്ഞുസഹനായ സ്ത്രീക്കിന്റെ കമകൾ അനുഭംഗിക്കുന്നതു എത്താണ്ടു ഇഴയുന്ന സമ്പ്രദായത്തിലഭരു. വായനക്കാർ അക്ഷമരംധി പുസ്തകം വലിച്ചെപ്പറിയുന്നവർക്കിൽ അതിൽ അനുയുംപ്പെടുത്താനുന്നമില്ല. പക്ഷേ അപ്പും കുമരോ ടെ കന്നംരണ്ടും അയ്യായങ്ങൾ വായിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽവിന്ന കുട്ടിലത്തെ വാഴവരെ വായിക്കാതെ പുസ്തകം കൈക്കു * 11

ടക്കില്ലെന്ന അനന്തരജനങ്ങൾ പറയും. എന്നാൽ ചെക്കടമഞ്ചെട ആരംഭത്തിൽ വള്ള ദോഷക്കരവും വന്നാശോ യാൽ അതു പരിഹരിക്കാൻ പിന്നെ ധാരാളം നിവൃത്തിയുണ്ട്. കൂടുതലും കമ്മൈ ആസകലം രസങ്ങളും മാക്കി ചൂഡുന്നു. ശരത്കുണ്ട ഇടക്കത്തിൽത്തന്നെ കമ്മാക്കുള്ള ഏതുമാത്രം ജാഗരത്തുകനായിരിക്കണാമെന്നു പാര്ഷ്ണവർദ്ധിപ്പുമെല്ലാം.

ആരംഭം ഏതുകണ്ട പരിമിതമാണോ അതുകൂടി നന്നാം. ചണ്ട്, എന്നവെച്ചും ചെരുകമ ആവിഭവിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയ കുലത്തും, തീർഖായ മുഖപ്രസംഗാംഭാരം അബ്ദാധാരാനമ്പൂട്ടിയുന്നു. ചാത്രതാണിന്റെ മിക്ക കുടകളും തീർഖായ മുഖവും യോന്തുകയാണ് സ്വീരംഭിക്കുന്നതു്. ഈ സന്ദേശം പലപ്പോഴും രസവെച്ചുള്ളിട്ടിനു ഫേയു വായിൽനിന്നിന്നിനാൽ പിൻകുണ്ടതുള്ള കമാക്കാരാനാർ പ്രസ്താവനയെന്നാം മുട്ടാതെ നേരിട്ട് കമയിൽ പ്രവേണിക്കുന്നതായി കാണപ്പെട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ നമ്മുടെ വണ്ണക്കമാക്കുള്ളക്കുറി ദേഹം പ്രസ്താവനകളിൽ അന്തരാചിത്രം ഇവിഞ്ചം മറയ്ക്കിലാക്കിട്ടിപ്പുന്നാണ് വിചാരിക്കേണ്ടതു്. അവർ കമ ആരംഭിക്കുന്നതു കണ്ണാടം ഒരു നോവലേഴ്ത്തു വാനാണാം ഭാവം എന്ന രേഖയാം. റായക്കുന്നു ഉംഞം പേരും, തരവാട്ടിലേ ധനസ്ഥിരിയും, കുടംബംംഗണ്ഠാളിയും, ആകുതിയും പ്രകൃതിയും വുംബരിത്രവും അവർ വണ്ണിക്കും തെ വിടാറിപ്പ്. കൂടുതലും മാത്രമേ ചെരുകമയിൽ പ്രവാദിക്കപ്പെടുന്നതായിട്ടുള്ളൂ. അതിനു ഇതു തീർഖായ മുഖവും അവസ്ഥാഭോഗാം? “പബ്രൂതം ഗംം ധനിച്ചും; അസവിച്ചുതു കൂടുതലിനെയായിരുന്നു” എന്നു ഇംഗ്ലീഷിൽ

കൈ ചൊല്ലണ്ട്. നമ്മുടെ ചെരുക്കമകളുടെ പ്രവർദ്ധണം നാനാമുഖവ്യഥയും പുരുഷാട്ടം കമാറുടെ പരിമിതിയും ആ ശോചിക്കുന്നേം ഈ അപ്പാവാക്യം ഇന്നാട്ടിലെ ചെരുക്ക മകളെ ഉദ്ദേശിച്ചു ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടതാണോ എന്ന തോന്നം. ‘എം. ആർ. കേ. സി.’ ആട ചാറിത്രകമകളിൽ ഈ തിനു അനേകം പ്രധാനങ്ങളാണ് കാണാനാണ്. ‘കടിപുക’ എന്ന കമയിൽ, തിങ്ങനാവായെവച്ചു തച്ചുപ്പേരോസവം റാത്തിയള്ളും, വരകികളുടെ ആധിപത്യം ക്ഷയിച്ചവന്നും, ധച്ചകാരുടെ ചുറ്റപ്പറ്റം മുഖ്യവ്യതിജീവനിയതും, ഇംഗ്ലീഷ്കാർ അനുവുതെങ്കു മിതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ പാണ്ടിക്കരാലകൾ കെട്ടിയതും, സാമൂതിരിപ്പൂട്ടിലേക്കു ലഭിക്കാൻ ചേരുവായ വിട്ടകൊടുത്തതും കമാമമ്മതെത ഗാഡിയിൽ സ്ഥാനിക്കാത്ത മറ്റു പാലേ സംഗതികളും സവിശും പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അക്കാദമൈ രാജ്യ സ്ഥിതി മനസ്സിലാക്കാനും ഈ ചെറ്റനകൾ നേരവന്നുമായിരിക്കാം. പക്ഷേ കന്താവിന്റെ ഉദ്ദേശം കൈ ചരിത്ര മെഴുത്വാന്വേഷണം. അമവാ കൈ നോവലിലാണെങ്കിൽ ഇതുരം ചെറ്റന തുല്യാനതിന്റെ ഘൃതത്തിക്കാം. പാത്ര ഒഴുക്കുടെ സംഹചരണങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുന്നതിനും പ്രഞ്ചാജനകരമായിതീരുമെന്നു സംശയിച്ചുകൊള്ളുന്നു. പക്ഷേ കൈ ചെരുക്കമയിൽ ഈ പുൽക്കമാപ്രസംഗം ഭസ്തുജ്ഞമല്ല. ഭസ്തുജ്ഞമല്ലാത്തതെന്നും സ്പീകാച്ചുവുമല്ല.

ഒരപ്രസംഗം കൂടാതെ കഴിക്കവാൻവേണ്ടി ചിലർ സംഭാഷണംകുണ്ട് കമ ആരംഭിക്കാറണ്ട്. ഇതു ന ബ്ലോക്കു ഉപായമാണ്. പക്ഷേ നാടകനിമ്മാനത്തിലെ കൈ സ്വന്തായമാണു ഇതു എന്നുള്ള സംഗതി നാം വിശ്വ

സംഭാഷണംകൊണ്ട് ആരംഭിക്കുന്നതു നല്ലോടു വിള്ളു
യാണോന്നു നമ്മുടെ ചില കമാക്കുത്തുക്കളും യർച്ചവെ
ച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ ഈ ഉപാധം പ്രയോഗിക്കുന്നതിന്റെ
ഉദ്ദേശം എന്നാണോന്നു അവർ മനസ്സിലാക്കിട്ടുണ്ടോ എല്ലാ
നാ സംശയിക്കണമെന്നിൽക്കുന്നു. സഹയമാരായ കാമി
ക്കാർ സംഭാഷണത്തോടെ ആവ്യാസം ആരംഭിക്കുന്നതു
വുമ്പുവുതാനീതിയെല്ലക്കറിച്ചുള്ള മിവയുരക്കാതെ കഴിക്കു
വാനാണ്. എന്നാൽ നമ്മുടെ കമാക്കാരന്മാർ ചെയ്യുന്നതു
അപ്പുകാരമല്ല. ആല്ലെങ്കിൽനും അവർ കൈ സംഭാഷണ
വുക്കൊണ്ട് വുംതുട്ടുടിം. അനന്തരം സംഭാഷണം ഇട
ക്കണ്ടിരിത്തിപ്പക്കാണ്ട് തീർഘ്മായ കൈ പ്രസംഗം ആരംഭി
ക്കും. ഈ മിവപ്രസംഗം സംഭാഷണത്തിന്റെ കൈ വ്യാ
പ്രാന്തായിട്ടാണു കലാഖിക്കുക. സംഭാഷണം ആർക്കി
ഡിൽ, എപ്പോൾ, എന്തിന്നായിട്ട്, എപ്പുള്ളകാരന്മാരുണ്ട്,
നടന്നാവെന്നു കാണിക്കുന്നതിനായിട്ടാണു വുമ്പുകമാല
സംഗം എഴുതിച്ചുക്കുന്നത്. അല്ലെങ്കിൽ കാമാഗതിയെ
സഹായിക്കുവാനല്ല. ഇത്തീയിക്കും സംഭാഷണം കമയെ
കുലപത്മാക്കവാൻ മാത്രമേ ഉതകുന്നല്ല. ‘കമാരകഞ്ഞി’

യിൽക്കിന കു പ്രശ്നാരം എടുക്കാം. ‘അമ്മയപ്പുകൾ’ എന്നാണ കമ്മ്യൂട്ട് തലക്കെട്ട്. കമ സംഘാന്തം ന നായിട്ടണ്ട്. പക്ഷേ അതിന്റെ ആരംഭം എങ്ങനെ യാണെന്ന നോക്കാം—

“രാമകൃഷ്ണവിള്ളൽ: ‘അണേ! കണ്ണതിരാൻ നേരായിപ്പേ? എറാം ദാപ്പത്തുപോലെ വിശകരിനാ?’

വല്ലുള്ള: ‘മക്കളേ! താനെന്തുവേണം? അംഗങ്ങലെ കണ്ണതി യട്ടക്കണ്ണനിന്ന കെഞ്ചി ഇരുന്നാഴി അരി അട്ടപ്പിൽ കൊണ്ടിട്ടിട്ടണ്ട്. കന്ന തിളച്ചും പക്കാതരം?’

ഈക്കു: ‘അംഗു കട്ടിപ്പട്ടിവേണം. സൗഖ്യം ആദ്യീസിലേക്ക പോകാൻ. അവിടെ കു കൂക്കിനെ അവയ്ക്കുമാണെ നീ ആരോ പായുന്നതു കേട്ട്.’

വല്ലുള്ള: ‘മക്കളേ, ഇന്നം ചാട്ടമാനം എങ്ങനും കിട്ടി ലോ? കൂട്ടകാരിക്കുവാനും വല്ലവരുടെ അട്ടക്കണ്ണനിന്നാകില്ല. കാരം ചക്രം കൊണ്ടവരാതിജനാൽ താനെന്തുകു ചെ ആമെനേ—’

രാമകൃഷ്ണ: ‘ക്ഷമിക്കണാം, അംഗുചീ! എപ്പോം ഇംഗ്രേസ് നട തുടും... ’

ഈദൈവയാണ തുടക്കം. ദിവാളിയാം. ഇതു വായിപ്പു നോർ ഇനി മുപ്പുസംഗമാനം കൂടാതെ നേരെ കമ്മ്യൂ ലേക്കു പ്രവേശിപ്പാമല്ലോ എന്ന വായനക്കാർസഹാപനി മുക്കാം. പക്ഷേ അനുഭവം മറിച്ചുണ്ട്. വായനക്കാരെ വെരുതെ വിട്ടവാൻ കമാകാൻ കുതിയിട്ടിപ്പു. സംഭാ ഹണം കഴിഞ്ഞതുടങ്കെ, അതാ തുടങ്ങന്ന പ്രസംഗം:— “പരിപ്പാരസ്യമുംനീരു കിരണകുദ്ദിഞ്ഞാം പ്രതിഫലിച്ചിട്ടു പോഡുമില്ലാത്ത ഉംനാട്ടകളിടെ കൂട്ടത്തിൽ കട്ടം അപ്രധാ

നമ്മുത്ത കൂടും സ്ഥലമായിരുന്ന മീനച്ചിൽ താഴുക്കിൻ
ഉംഗപ്പുട് പാലാ എന്ന പ്രദേശം. വിള്ളാള്ളാസസംഖ്യ
മായി ഇപ്പോൾ പല വ്യത്രാസങ്ങളും ആയിട്ടുള്ളിൽ ഉണ്ടാ
യിട്ടുണ്ടുണ്ടാണു, അസ്തു തക്കമാക്കാലത്തു ഭോഗമീനമാ
രായി എന്നിനു. സന്നദ്ധരായി നില്ക്കുന്ന മട്ടാളംര
ക്കാണ്ട് ആ പ്രദേശം പോലീസ്സുണ്ടാക്കിപോലും ദേശ
നക്കമായിത്തീർന്നിരുന്നു. അവലുംരായ കൂസ്ത്രാനികൾ
ധാരാളം ഉണ്ടായിരുന്ന എങ്കിലും “ ഈ പ്രസം
ഗം മുഴവനും പക്കത്തിയാൽ വാങ്ങനക്കാർ എന്നേയും റവി
ച്ചത്തുണ്ടും. ചുജക്കിപ്പുറയാം. രാമകൃഷ്ണപ്പിള്ള എത്തു നാട്ടു
കാരനാബന്നും ആയാളുടെ ഗവാട്ടിൽ ആരൈപ്പും ഉ
ണ്ടുണ്ടും കാരണവരോടു കലഹിച്ച തെത്താവിനെ അനു
ഗമിച്ച ആനകിയമ്പും എന്നെല്ലാം ദരുദ്ധിജം സഹി
ഞ്ഞണ്ടിവാനു എന്നും രാമകൃഷ്ണപ്പിള്ള തിരുവനന്തപുരത്തു
വരാന്നൊയ കാരണമെന്നും മറ്റും കമകാരൻ ദീപ്തി
മായി ഉപഹാരിക്കുന്നു. ലടക്കിട താലുക്കെത്ത സംഭാഷി
ണും വായനക്കാരെ അനുസ്ഥിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്.
“നിത്യവത്തിക്ക മാർഗ്ഗമുണ്ടാതെ കുളപ്പുട്ടനുവനും റാത്രി
കാലേവനന്തോടക്കുട്ടി ‘സാദർ’ ആപ്പീസിലേക്കു പോയ
വനും ആയ മിസ്റ്റർ രാമകൃഷ്ണപ്പിള്ളയെ വായനക്കാർ കാ
ക്കണ്ണാണായിരിക്കുമ്പോൾ.” പുനരുക്കി തീടാതെ കഴിക്കുവാ
ന്നു കമാക്കാനു നിന്ത്യാഹമില്ല. നേരവഴി വിട്ടു കാട്ടകയ
റിയാലുണ്ടാവുന്ന അപകടമാണു അതും. പ്രധാനമായി
രണ്ട് ആക്കുപ്പങ്ങളാണു ഇതിനുകൂടിച്ചു ചുപ്പുട്ടവിക്കു
വാനുള്ളതും. ഇതു ദീപ്തിയായ വുംകമാപ്രസംഗം കമക്കു
അത്യാവശ്യമാണോ? നാൽക്കുടെ മനസ്സിലുള്ളവായ ആ

ഈയും ഒരു പുച്ചക്കിളിയുടെ ചന്ദ്രത്തിലുള്ള പിള്ളപ്പുക്കറി മാർഗ്ഗമായി ദായകന്നുറാ മനസ്സിലേക്കേ പകർത്താണെ കമാസാരം. ഇതിനും ദായകന്നുറാ അമു കാരണവരോടു കലഹിച്ചതിനും തമിലുള്ള സംബന്ധം എത്ര ദുരാധീതം! അമവാ ഈ പ്രസ്താവന ആവശ്യമാണെന്നതെന്ന ഇരിജ്ഞെട്ട്. അരങ്ങൾനെയാണൊക്കിൽ, “പരിജ്ഞാരസൂത്രന്നു കിരണകൾക്കുള്ള പ്രവേഗിച്ചിട്ടുപോലുമാണുത്” എന്ന തട്ടേന്ന വാക്കും കൊണ്ടു കമനം. ആരംഭിക്കാം യിരുന്നില്ലോ? വല്ലമുഖം രാമകൃഷ്ണപ്പിള്ളയും തമിലുള്ള സംഭാഷണം ആളുതുനേന്ന ഉല്ലരിച്ചതു എന്നിനു? ദായകക്കാരുടെ ‘കണ്ണി’ രം ചൊടിയിട്ടുവാഴുന്നു?

സംഭാഷണക്കാണ്ടു കമരമാരംഭിക്കുകയും തന്മാറ്റേണ്ട ഓ കമാഖീജം നിബാപനം ചെയ്യുകയും ചുവർവ്വത്താൽ അപേണ വെളിപ്പേട്ടുള്ളതുകളും ചെയ്യുന്ന ഉൽക്കുഞ്ചുവണ്ണുകമകളിലെഡാനാണു സ്ഥീവൻസണിന്നുറാ ‘മാർക്കേറ്റി’. അതുതട്ടേന്നതെങ്ങെന്നയെന്നാൽ: —

‘കചുവടക്കാരൻ: “അരതേ! തെങ്ങളിടെ ലാഡു പലേ തു തിലാണും. വാങ്ങവാൻ വരുന്നവരിൽ ചിലർ കന്നാം അരിയാത്ത മരമണ്ണമാണും. അപ്പോൾ എന്നുറാ ഉപരിജ്ഞാനത്തിന എന്നിക്കേ എന്നതകിലും ആഭായം ഉണ്ടുകണാം. ചിലർ കളിമാരാണും.”’ (എന്ന പരംതുംകൊണ്ടു, ആഗതന്നും മുഖത്തു മെഴുകതിരിക്കുന്ന വെളിച്ചു. പരിക്കെത്തക്കവണ്ണം കചുവടക്കാരൻ അതു ഉയർത്തിപ്പിച്ചു.) . “അരങ്ങെന്നയെങ്കിൽ എന്നും മഞ്ഞാലക്കാരനും സൊന്നള്ള കാരണാത്താൽ എന്നിക്കേ എന്നതകിലും ലാഡുകിട്ടുണ്ടോ.”

‘വെളിച്ചുംനിരക്കു തെങ്ങവുകളിൽനാണ് മാർക്കേ
റിം അല്ലോ ഒരു പ്രവേശിച്ചുപറ്റുകയുണ്ട്. അതു ചൊല്ലിലെ
ഈക്കും വെളിച്ചുവും തന്മീച്ചുള്ള കളിച്ചുകളി അലയാളംടെ
ക്ലീക്കർകൾക്കു ശുനിയും പരിചിതമായിരുന്നാലും. കച്ചുവട
ക്കാരൻറെ സാളിത്തമായ വാഴകൾക്കു കേരിഞ്ഞെങ്കയും തിരിയു
ടെ വെളിച്ചും മുഖ്യത്തു തട്ടുകയുംചെയ്യേംാൽ, മാർക്കേറിം
കു പ്രഹരിച്ചെറാതു പോലെ ക്ലീക്കർമുകയും, കച്ചുവടക്കാ
രൻറെ മുഖ്യത്തു നോക്കാതെ ക്ലീക്കർമുകയും അന്ത്യതു വ്യാപരി
പ്രിക്കുകയും ചെയ്യും.

‘ചൊല്ലിപ്പടമന്മയൻ കു പൊള്ളുപ്പുരി ചിരിച്ചു. അലയാ
രം തുടന്നു:—“ഇന്ന കുറിസ്തുമസ്തുമ ലാളാണ്. ഇന്ന നോ
ൻ പീടികയുടെ കതകകൾ ബാധിച്ചു തെച്ചിൽമുടക്കി എഡി
ക്കാക്കിയായി ഇരിക്കുന്ന ദിവസമാണെന്നു നിങ്ങൾക്കരിയു
ണ്ട്. എന്നിട്ടും നിങ്ങൾ എൻ്റെ അട്ടക്കൽ ഇന്ന വന്നി
രിക്കുന്നു. കൊള്ളാം! അതിനു നിങ്ങൾ എന്നിക്കു എഴും
താഴും. എൻ്റെ കണക്കുകൾ അരിപ്പുട്ടുന്തണ്ടെന്നു
സമയത്താണു നിങ്ങൾ കയറിവനിരിക്കുന്നതു്. എൻ്റെ
സമയനേരുത്തിനും നിങ്ങൾ പരിഹാരംചെയ്യുന്നും. കൂടം
തെ, നിങ്ങളിടെ മുഖ്യത്തു ഇന്ന അസാധാരണമായ കു
ംവദ്ദേശം കാണുന്നാണു; അതിനും എന്നിക്കു എൻ്റെക്കി
ലും കിട്ടിയേ കഴിയു. അവിവേകം എന്നതു നോന്നറിഞ്ഞു
ചീപ്പു. അന്നാവന്നുമാണു ചോദ്യംനാഡിം നോൻ ചോദിക്കുന്നു
പ്പു. പക്ഷേ എൻ്റെ ചൊല്ലിൽ പണയപ്പുട്ടുകൊണ്ടുവ
ണ്ണവനു ദൈംജനമേതം എൻ്റെ മുഖ്യത്തു നോക്കവാൻ
സാധിക്കുകയില്ലെങ്കിൽ, അതിനു എന്നിക്കു പ്രതിഫലം
കിട്ടംതെ കഴികയില്ല’—കച്ചുവടക്കാരൻ കു പൊള്ളുപ്പു

രിക്കി ചിരിച്ചു. അന്നേന്നും താഴെയുള്ള സ്വരം സാധാരണ കേൾക്കുമാറുള്ള വാസനിജ്യസ്വരഥാഡി ത്രാവാന്നരഹ്യം. എന്നാലും മാസ്യത്തിന്റെ ലഘുഭാഗമായ ഒരു ധനാദി ആ സ്വരത്തിൽ ലഭിച്ചിരുന്നു. ആഡാർഡി വിശ്വാസ്യം പരത്തു: — “പണങ്ങവേക്കിവാൻ കൈണ്ടവനിരിക്കുന്ന സാധനം എവിടെന്നിന്നാണ് കിട്ടിയതെന്നു പതിവുംപോലെ പറയുവാൻ കഴിയുംബാധിരിഞ്ഞും; അഡ്സേ? അമ്മാവൻറെ പെട്ടിയിൽനിന്നു തന്നെ; സംശയമില്ല അഡ്സേ? അമ്മാവൻറെ പെട്ടി! ആശ്വഞ്ഞകരംതന്നെ! എത്രയെത്ര സാധന അഉംണ്ണു ആഡാർഡി ആ അക്കാധാരാത്രിൽ സംഭരിച്ച വെച്ചിട്ടില്ലോ?”

ഈ സംഭാഷണം കഴിത്തെത്തിന്നണ്ണേയും കൂടു മറക്കാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. കമാനായകനായ മാർക്കേറ്റി മിന്റെ മുത്തുജീവിയുടെ സംബന്ധക്കാരൻ ആരായിരുന്നു എന്നും ശാരം ഇതിൽനിന്നു വെള്ളിപ്പുറുന്നില്ല; ദഹിതനും. പക്ഷേ കൂടുതലും അവരുടുള്ള സംബന്ധികളില്ലും വിശദമായിക്കണ്ടിരിക്കുന്നു. ഈവി ഒരു ഘുഖ്യകമാപ്രസംഗം ആശ്വഞ്ഞമില്ല. നോറ കമയിൽ പ്രവേശിച്ചുകൊള്ളുകയേ വേണ്ട. കൊല ചെയ്യുവാനാണ് മാർക്കേറ്റിയിം ചൊല്ലുന്ന പ്രവേശിച്ചിരിക്കുന്നതോ. നാഡാളിടെ മുപ്പത്തു കാണാപ്പെട്ടു നാ ഭാവങ്ങേത്തിന്റെ കാരണം അതാണ്. ഭംഗനായ ആ ഘുഖ്യവും പലപ്പോഴും നോഷണം ചെയ്യിട്ടിണ്ടുനും അമ്മാവൻറെ പെട്ടി വെരും കെട്ടുകമയാനുന്നും ഈ ചൗപ്പിംഗാം മോഷണം ചെയ്യും സാധനങ്ങൾഡി പണം വെണ്ണുവരുള്ളതെന്നും, ഈ നേരവെയുംകൊണ്ടു ആഡാർഡികിലും ആഡാർഡിക്കു മനസ്സാക്കി നിന്നേയും നാഡിച്ചിട്ടിപ്പെടുന്നും ഈ സം

ഭാഷണത്തിൽ സുചിത്മായിരിക്കുന്നു. ഇതുമാത്രമേ കമക്കു അഭ്യശ്യമുണ്ട്. കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ അസംഖ്യയായിരിക്കും. ഉചിതജ്ഞരായ കമാകാരരംഗം ഇപ്പുകാരമാണ് സംഭാഷണം വിനിയോഗിക്കുന്നതു്.

‘നേരേ വാ, ഭോഗേ പോ’ എന്ന് പ്രതിഭൂതിക്കു മരു ചിലകമാർത്തുകൾ കമയുടെ ‘ഉള്ളടക്കളും’ ദൃശ്യമാണ് ആല്ലെങ്കിലും വായനക്കാരെ ധരിപ്പിച്ച പ്രതിപാദ്യവിഷയത്തിലേക്കുകൊക്കുന്നു. “ഈ കമ എഴുതിയിരിക്കുന്നതു പാതിപ്രത്യുതികൾക്കും മാധംന്ത്രം വെളിച്ചേട്ടുള്ളവാണു്”, ഈ ഉദ്ദേശം മുൻപിൽത്തിങ്കൊണ്ടാക്കുന്ന പാതുക്കളെ സ്വീകൃതിച്ചുള്ളതു്” — എതാണ്ടു ഇത്തരത്തിലാണ് അവക്കുടെ പുറപ്പെട്ടു്. അപ്പുക്കിൽ, “മല്ലപാനംഗരീരത്തെ ശോഷിപ്പിക്കുകയും മനസ്സിനെ ക്ഷീണിപ്പിക്കുകയും കൂടംവരത്തിൽ അസ്ഥാപിക്കുകയും കുലഹാവും വല്ലിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും. ഈ തത്പരതാഴെ ചരയുന്ന കമയിൽനിന്നു വിശദമാവുന്നതാണു്” — എന്നി സാമ്പ്രദായത്തിലും ചില കമകൾ ആരംഭിക്കുന്നുണ്ട്. അസ്സുവന്നനായി ഇംഗ്ലീഷിൽ ഇപ്പോഴം ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന കിപ്പ് ലിങ്ക് ഈ റീതിയിലാണ് കമകൾ തുടങ്ങുന്നതിൽ. കിപ്പ് ലിങ്കിനെപ്പോലെയുള്ള മഹാനാക്ഷയങ്ങളുടെ അനവർത്തനവുമായിരിക്കാം. എന്നാൽ സാധാരണാമാക്കി ഇതു എറാം അപകടമുണ്ടുകൂടാണു്. കമയുടെ മന്മഹിലാം ആല്ലെന്തനെ പരസ്യമായിക്കഴിഞ്ഞാൽ വായനക്കാരുടെ ജീവനാസ അവസാനംവരെ പാലിക്കവാൻ കമാകാരൻ തന്നെ പണിക്കുടേണ്ടിവരും. മാത്രമല്ല, അക്കുളും ഉപദേശവിഥിവന്നരായ വായനക്കാക്കുക

മയുടെ പൂർണ്ണ കാണ്ഡവോടുനിന്ന നീറിസം തേരുന്ന
വാനിടയുണ്ടതാണ്.

തന്ത്രപാചകലാംകുംഞ്ചു തുടങ്ങുന്ന കൂട്ടുകൾ മുഹൂര്ത്തം
ഭാഷയിൽ അബിക്ഷിപ്പ്. വള്ളനവരമായ ആരംഭമാണ
നയുടെ കാട്ടിക്കുംഞ്ചു എറ്റവും പത്രമായിക്കണാല്ലെല്ലു
നന്ത്. പക്ഷേ വള്ളപ്രവസ്തു കമാപോധണത്തിനു ഏതു
മാത്രം ഉച്ചയുക്തമാണെന്നുള്ള സംഗതി അഡിക്കപ്പേരം
ആലോച്ചിക്കാറില്ല. ശ്രീമാൻ ജി. ശക്രക്ഷരപ്പിന്റെ 'മ
രണകാരണം' എന്ന ചേരകമാണുള്ളതു ഇപ്രകാ
രാണ്:— “അനന്ന ബേംട്ട് വൈക്കാനു വരവാൻ പതി
വിൽ വള്ളരെയായികും താമസിച്ചു. കായലിലെ അലവകളിൽ
ടെ ശ്രമവുകേട്ട ബോട്ടുവരികയാണെന്ന വിചാരിച്ചു ഇട
ജീടക്ക അക്കമരായ വായനക്കും തെക്കേട്ട നോക്കി
ക്കാണിക്കുന്നു. ഇതനിക്കുന്ന മുഖിന്ത്യത്രം ദിവസപ്പോൾ
ഞാൻ സ്നേഹിതനായ കെ. പി. നായരാക്കമിച്ചു കായലി
ശേഖ്യ നീട്ടിക്കൊട്ടിയിക്കുന്ന പാലത്തിൽ ലാളുവാനാരംഭി
ച്ചു. കായലിന്റെകാഴ്ച അതിമനോഹരമായിരുന്നു. ഭൂമി
ദേവിജീടെ ഒരു നീലജംകരിന്റെ തൈനികളിൽ ചാറുന്ന
ഗീതളുമായ കരണ്ണളാംതടവി ആനന്ദരംഭം നിശ്ചലനാ
യിനിന്നു. മനുകാശവില്ലാലുംത്തിനു നക്കത്രവില്ലാത്തിനു
ഈ അധ്യാത്മം ചെയ്തിരുന്ന കലേജാധ്യംപക്കും സമ
യംകഴിയാറായി—.” അനന്തരം ശ്രദ്ധാതാവും സ്നേഹിത
നു മിസ്റ്റർ നായരാക്കമിൽ ഉത്തരാംചവരിത്തിന്റെ
സ്ഥായീഭാവത്തെക്കാറിച്ചു നടത്തിയ വാദപ്രതിഭാദാങ്കളും,
“ബേംട്ട്, ബേംട്ട് എന്ന ധാതുക്കുടെ ശബ്ദമാക്കുന്ന പാ
ഷാണാരകലം” അവരുടെ “പുഡയവയലിൽനിന്നുണ്ട് സം

வித்ருவாகேஷ்வரகமாகன கிழியை பரடிடிடு" து மரமாளை கூடாக்காரன் பரவுவான் துடങ்கனது. குடாவியை குமாக்கெடு இதொன்றமலூ; இதினோடு விழுறமாய கை ஸ் வென்யவெகிலும் உழல்தலூ. விதாஸயனாய கை மயுவய ஸ்குன் சுறுதுவதற்குப் பயிற்சாளை குமாஸாரா. இதினால் அதுறைத்திலுமில் வள்ளுக்கண்ணும் தமிழ் எழுது பொதுதமான ஸ் உழல்தெளை பரவுவான் பள்ளி. பூரைகிலும் கூற வள்ளிடுகெங்கே கும துடங்காமென்னாலுதெ வள்ளுக்கு எட கூடித்து ஏற்றுதெலுமிழுவெள்ளன ஆலோசிஜ்கு ஒத்துக்கீர்ப் பறிவிலூ.

വുമാസ്തുലമായ വന്നീര ശാലിവാട്ടുടിയായിരുന്നാൽ പിന്നെത്തെ കമ പറയേണ്ടതില്ലെല്ലാം. പഴയ ആധാര ദാളിൽ കാണുന്നതുപോലെയുള്ള വിഷയം വിഭാഗവും വാചകരിതിയുമാണ് ചില കമകളിൽ കാണുന്നതു്. ‘കൊമ്മറിജ്ജു കിട്ടിയ കമ’ ഇങ്ങനെ തുടങ്ങുന്നു:—“മുകൾപ്പറം താലുക്കിൽ കോടിയാട്ട് അധികംരത്തിൽ കോന്താനിന്തുക്കു രഹിന്ന കമ്പഴപ്പുള്ളിവിട്ട് എന്നുള്ളടക്കി പേരുള്ള മംസ്തകത്തു ചെരുപ്പുതാൻവീട്ടിൽ കൂട്ടി അന്തിമത്തിനാലു വരയ്ക്കുള്ള രാമൻ നീലകളും ടിയാൻ എന്നജൻ നാലുത്തിയാലു വരയ്ക്കുള്ള രാമൻ ഒക്കരും സുവര്മായി താമസിച്ചുവരുന്ന താക്കനു. ഈ വീട്ടിലേക്കു കൊട്ടുർക്കുണ്ട് എലുംയിൽ ഷണ്ഠുവംപിള്ള നീലത്തിനും വടക്കു ഉള്ളപ്പുള്ളി മാവക നീലത്തിനും മേക്കു കണ്ണം താക്കരികു രാമൻതന്റിവക നീലത്തിനും കിഴക്കു പെണ്ണേക്കീപ്പു അഞ്ചുന്തവക നീലത്തിനും തെക്കു, തുവ നട്ടവിൽ, ലക്ഷം തിട്ടമില്ല, സർവ്വേ നൂദ്ധരം

—ൽ വും തടി 20 പരയും ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതാണെന്ന്. ടി. റാ മൻ നീലകളും ശ്രമകാൽഡിക്കർ അരങ്ങേപ്പിച്ചു കാഞ്ഞ യും കരവാരും നടത്തി കരക്കം കോവിലിനും രോട്ടത്തു പുരശേച്ചില്ല. മിച്ചവാരവുംകഴിച്ചു നടന്നവയെന്നതായും അക്കാൻഡതിൽ താവാട്ടിൽ അല്ലെല്ലം അഴിവുമില്ലാതിരിക്കു കയും വരവിന്റോ വിവരത്തിലാല്ലും പേരുകാൽഡനേപ്പേജും തിരികുവാകയും കൊച്ചുംകാം കൊച്ചുട്ടിക്കണ്ണെയുമായി ഇം കുമ തുടങ്ങുന്നകാലത്തു സമരിക്കുന്നുകയും, ചെയ്തിരി കണ്ണും. ഇങ്ങിനെയിരിക്കുമെല്ലു കൊല്ലും ടുന്റുംമാണ്ടു കക്കെക്കമാസം മുട്ടാണും ഉദ്ദേശം മാനാഴിക പുലന്ന് പ്രോം കുന്പശ്ശപ്പുള്ളി വീട്ടിൽവെച്ചു, കാരണം പുതാതന റിവില്ല, കുത്രും കണ്ണിട്ടില്ല, കൈ വഴക്കണാവുകയും ടി. റാ മൻ നീലകളും മൺവെട്ടിയുംായി ചെന്നിട്ടുള്ളതാക്കുന്ന. . . .”— ഇങ്ങനെ തുടങ്ങുന്ന കുമകൾ വായനക്കാർ കണ്ണിട്ടേണോ? ഇല്ലായിരിക്കും. എന്നാലും ഇതിൽ കാണുന്നതുപോലെയുള്ള കാഞ്ഞവിവരാണുള്ളം പാത്രങ്ങളിടെ തന്നെ വാട്ടിലെ ധനമീതി, പുരയിടത്തിന്റെ ചുറവംട്ട്, മുതലായവയെക്കാഞ്ഞിലുള്ള കാരാവാലുവും ശാഖിനവുംായ വാംഗകളിൽ നമ്മുടെ ചെരക്കുമകളിൽ അപ്പുംപ്പും.

മറ്റ ഏറ്റവുംകുറവും കുമാരംഭം ഉണ്ടാസിനമല്ലാതിരിക്കുന്നാൽ മതി. നേരേമരിച്ചു, ഏറ്റവും കുറവും കുമാണുണ്ടായിരിക്കുന്നാലും ആ കുമ നൃത്യങ്ങളുണ്ടും കിൽ കുമ ആസക്കലം അവതാളിലാവും. കുമ വാഡിക്കുവാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾനെന്ന വായനക്കാരെ മുഹിപ്പിക്കേതു്. അന്നത്തെനും ഏതുതന്നുണ്ടും അഞ്ചുംഭം അഞ്ചുംഭം അഞ്ചുംഭം അഞ്ചുംഭം അഞ്ചുംഭം വായനക്കാരുടെ

ജീജ്ഞാസ അസുമിച്ചവോകന. Well begun is half done (ആരംഭം നന്നായിരുന്നാൽ പക്ഷതിജ്ഞാലി അവസാനിച്ച) എന്നാൽ പഴമൊഴി എറുതും ആത്മവത്താകന.

II

“തിന്റെഹണം എന്നവെച്ചാൽ പെട്ടെം സംശയങ്ങളും ദേശം നിവാരണവും ആപ്രാന്തത്തിന്റെ സ്ഥാപനവും വക്താവും അനവാചകനം തമിലുള്ള വ്യാധത്തിന്റെ വിച്ഛേദനവുംകന്നു” എന്ന കൈ ആംഗലനിത്രവകൾ പരഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. നാടകം, നോവൽ, ചെരുക്കമ, മുതലായി കമാത്തുകമായ എല്ലാ സംഘിത്രാഖകളിലും കൈ നിന്റെ ഹണസന്ധി ഒഴിച്ചുള്ളടക്കാതാകന. കാൽന്തരും ഫലാഗ്രവുംബല്ലാം ലാടകനിന്റെഹണത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടു നാതും. നോവലിലുകെട്ട്, കമാറുംഖനത്തിലുള്ള ചില ഭർഘടസംഗതികൾ വെളിപ്പെട്ടുനേരണ്ടതായ ആവശ്യം നേരിട്ടേക്കാം. ‘മാർത്താസ്യവൻ’യിലേ ഒരുവിശ്വരത അല്ലെങ്കിലും കമ്മറിലേ ചില ഭർഘമഭാഗങ്ങളെ വിശദമാക്കിവാരുമെന്നും ഗുഹകാരൻ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതും. നോവലിൽ നിന്റെഹണകൊണ്ട് വേരോങ്ക കാൽന്തരും ടി സാധിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ദണ്ഡുങ്കം സമാനാർക്കമായ ഉപയോഗങ്ങളെ കാരോ നിലയിലാക്കി അവയുടെ അഭ്യന്തരജീവിതത്തെപ്പറ്റി രണ്ടുവാഴ്ച പറയാതെ നോവൽ പുസ്തകങ്ങളിലും.

എന്നാൽ നാടകത്തിലേയും നോവലിലേയും നിന്റെ ഹണത്തിനം ചെരുക്കമുറിലേ നിന്റെഹണത്തിനുംതമ്മിൽ സപ്ലുമായ ചില വ്യത്യസ്ഥങ്ങളുണ്ട്. ചെരുക്കമയിൽ കൂലിൽന്നുവും പരിശാമവും അടഞ്ഞതെട്ടു വരുന്നാതയിട്ടുണ്ട്.

കാണ്ടപ്പുട്ടന്തു്. വിശൻസസ്യിജുടെ തുവയ്ക്കുട ചെ
രകമയിൽ സാഡാരണമായി ഉണ്ടാകാറില്ല. മുഖ്യവും
മലാഗമവും എക്സിഗേം എക്സക്കാലത്തു സംഭവിച്ച എക്ക
ത പ്രതിപാദിജ്ഞപ്പുട്ടന്തായിട്ടാണ് കണ്ണുവരാറു്. ഈ
സന്ദർഭത്തിന്റെ കാപിത്ര്യം അല്പമാലോചിച്ചാൽ പി
രദമാവും. കമ്മുടെ ജീവാൻ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു മുഖ്യ
സ്വത്തിലാണു്. ഈ ഘട്ടം വായനക്കാരന്റെ മനസ്സിൽ
പതിനേരാൽ മാത്രമേ കമാക്കാരന്റെ ഉദ്ദേശം സഹായക
ജീഴ്ത്ത്. മുഖ്യത്തിന്റെ പ്രതിതി തേണ്ടുമാണ്ടുപോകാ
തിരിപ്പുണ്ട് വേണ്ടിയാണ് കാമ്പികൾ ഉടൻതന്നെ തുപ്പം
നം അവസാനിച്ചിപ്പിജ്ഞുന്നതു്.

നിംവും സംക്ഷിപ്തവും പരിമിതവുമഘൈക്കിൽ ക
മ്മുടെ കാജല്ലു ക്ഷയിച്ചപോകും. മഹാനംരായ കമാ
കാരനാർ ഇക്കാൽത്തതിൽ എത്രമാത്രം ശ്രദ്ധാലൂക്കളാണെന്ന
നാ നോക്കുക! ടാഗോറിന്റെ മാതൃക മറ്റൊരു സംഗതികളിൽ
ബലന്തുപോലെ ഇതില്ലോ. അനന്തരാനീയമാണു്. മുക
യായ ‘സുഖ’യെ മാത്രാപിതാക്കന്മാർ തന്ത്രം പ്രയോഗിച്ചു
കരാതെക്കാണ്ടു വേളി കഴിപ്പിച്ചുണ്ടോ, അവളുടെ ഒ
ത്താവു അധികം മുകയാണെന്നാണു സംഗതി മനസ്സിലാക്കു
നു. സുഖ എറെത്താമസിയാതെ ആത്മഹത്യ ചെയ്യുന്നു.
എന്നിട്ട് എന്തു സംഭവിച്ചു? “സുഖഭടക തെത്താവു പുനർ
വിവാഹം ചെയ്യു. ഇത്തവന്നുണ്ടായ പരീക്ഷയിൽ ത
ന്റെ കണ്ണനാഴപാല ആയാൾ കാത്തം ഉപയോഗി
ചു.” കമ്മും അവസാനിച്ചു. പുനർവിവാഹത്തിന്റെ
ചട്ടുകളും പ്രിയൈപത്രിപരിശോഭകളും പുതാന്തരങ്ങ
ളും യാതോന്നംതന്നെ വന്നിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല.

അവ അവളുമുണ്ട്. ‘റിയി’ എന കമലിൽ, മുത്തു ജ്ഞാനം കെ ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിൽ പറയപ്പെട്ടിട്ടുള്ള റിക്ഷി പ്ലാറ്റ്‌യോർ കണ്ണഭൂതവാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. അതുകൊരണ്ടില്ലോ യ പലേ അനന്തവാസിക്കണം എന്നുത്തിലുള്ള അന്തരാളി എ ആരു ശ്വസാതാരാവുന്നു. ആപ്പോൾ അന്തരാളി എന്നുത്തു ചെയ്യുന്നു? “മുത്തുജ്ഞാനം ആ ഗ്രന്ഥത്തെ തുണ്ട്രുണ്ടായിക്കും റി ആ കിണാറിലേക്കു എറിതെങ്കളെതു?” അരതുമാത്രം. അന്തരാളി പിന്നീട് കാലക്കേഷപം ചെയ്തു പുണ്ണേന്നു നേന്നോ അന്തരാളി സ്പരശജ്ഞനേതക്കു മടങ്ങിപ്പോയോ ഡോ റിപ്പയോ എന്നോ ടാഗോർ നണ്ണാട് പറയുന്നില്ല; ‘ആ യാദിത്തം’ എന ടാഗോർക്കമയിൽ, റീമയിൽനിന്നു റി റിച്ചേത്തിയ അനന്തമബന്ധവിനെ വീണ്ടും ജാതിയിൽ ചേർക്കിവാനാളുള്ള ചടങ്ങുകൾ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അന ഏന്നാന്നും അവസാനിക്കാരായപ്പോൾ അനന്തമബന്ധ ഇംഗ്ലണ്ടിൽവെച്ചു വിവാഹംചെയ്യു മാറ്റുമെ ആ സഭയിൽ പോട്ടനന്നവേ ആവിഞ്ചിക്കുന്നു. “ആ ആഴ്ചയ ആ വതി ക്രതിച്ചുചെന്ന അവനെ ഗാധമായി അനുഭൂഷി ആ താംഖുലചുപ്പിണ്ടതാൽ ചൊക്കു നിശ്ചിത്വ കവിൽ തടക്കത്തിൽ കന്ന മുത്തമിട്ട്.” എന്നിടും? “അന്ന പ്രായ അനിത്തത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള സ്നാത്വവിച്ഛാം പിന്നീട് ആ സഭാമണ്ഡലപത്തിൽ ഉണ്ടായില്ല.” ഈ വാക്കുത്തോന്തരം കുമ അവസാനിക്കുന്നു. അനന്തമബന്ധവിന്റെ ഉത്തമപത്തിയായ പിസ്യാവംസിനി അനന്തരം എന്നു ചെയ്യുവെന്നോ അനന്തമബന്ധവിന്റെ ആയുദ്ധങ്ങൾ എ ഒരേ നയിക്കപ്പെട്ടുവെന്നോ കമാക്കരൻ സുചിപ്പിക്കുക ചോലും ചെയ്യുന്നില്ല. മാറ്റുമാരുടെ വരച്ചു ചുംബനവുമാ

ഓ ടാഗോർ നമ്മുടെ മനസ്സിൽ പുതിയിക്കേംവാൻ ഉദ്ദേശിച്ചു സംഗതി. അതു കഴിഞ്ഞയുടെനെ അദ്ദേഹം തന്റെ പൂംഗം സമാപിക്കുന്നു.

ഈ മാതൃക നമ്മുടെ ചെരുക്കമ്പയുള്ളതുകാർ ആന്ന വര്ത്തിച്ചു കാണാനില്ല. “കുഞ്ഞാകരമേനോന്നും സാരോജത്തിന്നേരയും സംഖ്യയും പൊടിപ്പുരുഷയി നടന്നു” എന്നും “കുഞ്ഞും കഴിചുന്നതിനുംപു സരോജും രണ്ടു തകക്കടങ്ങളെ തെന്നുവിനു സമപ്പിച്ചു” എന്നും പറഞ്ഞീ ലൈഖിൽ നമ്മുടെ കപാസ്റ്റുള്ളതുകൾക്കു ധാരതാജീ സൗഖ്യവുമില്ല. പരമാസികനായ കുടവിൽ കുത്തിച്ചുണ്ടാക്കുന്ന വൻപോലും ഇക്കാൽത്തിൽ ദേവാന്തരത്തോളം റോഷ്ട് ചുമാച്ചിട്ടില്ല. നില്വുമണം ചലപ്പോഴം അദ്ദേഹം അന്നാവയ്യുംയി വലിച്ചിച്ചിട്ടുണ്ട്. ‘സര്പം തെളിതെന്തു’ എന്ന കുമയിൽ, കോൺഡാട്ട ചുണ്ണംകുട്ടും എന്നയാർക്കു ഇ കുപത്തിംണ്ടു കൊണ്ണുണ്ണാർക്കുന്നു കു തൊടാലുഡാരാനും തു തന്നു ഉപേക്ഷിച്ചു ഭോക്തൃയും മക്കാഡാം മെമ്പുരിൽ വെച്ചു യദ്ദും കണ്ണെത്തുന്നു. ഈ പുന്നല്ലുംഗംം എ ത്രായം സന്ദേശജനകമാണുന്ന പരഞ്ഞേണ്ടതില്ലപ്പേണ്ടുണ്ട്. ഒ ത്രായായ അനുക്ഷട്ടിച്ചുടെ രക്കാലും തീന്ന്, അവർക്കു തു ത്രാവിനോട്ടു കുമാപാനം ചെങ്കുന്നു; വീണ്ടും ഭാവത്രുജ്ജീ പിതത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നു. ഇതുമാത്രം പരഞ്ഞേണ്ടതുള്ളതും. എന്നാൽ കമാകാരനു അപ്പെന്നെന്നും തോന്നിത്തു്. ‘മഹാരാജാവിന്നേര നിന്നുംപുണ്ണയത്താൽ കുറയ്ക്കു തന്നേരും സ്ഥിരവാസം മെമ്പുരിലാക്കി. അമുക്കട്ടിഅാമുക്കു മുപ്പു തെന്നാവയ്ക്കു വയസ്സു ആയം ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ കുറയ്ക്കു നേരും വാസല്പ്പുകടന്തതിനു പാത്രങ്ങളായും, നിന്ത്തി

வெறிடிழுக் கரு உக்கங் ருவச்சு அவகாசிகளையும் ரண்டு
வெள்கட்டில்தும் கரைகூக்கிழுக்குட்கி உள்ளதில் பூர்ணாஜிது
புஷ்வரையோற்றுவால்லூ.” நோவ்சிலுவனாகின் மு
ஸூவரையோற்றாயிக்கொன. செருகமலையில் இது அனந
பேச்சிதமான்.

നോവലിൽ അന്വാദത്തും ചെരക്കമയിൽ നിഷി ലഭ്യമായ മരാജ് സംഗതിയശം വ്യാപ്പാനവരും അവസാനം. പരിശോചനയ്ക്കിയാണ് അത്തത്ത്വം ലഭ്യമായി കമ എഴുതിയെടുത്തണിയശേഷം, കൃവിൽ ദിവ്യമണം കഴി ഞിട്ടും മഹാഖാഡിന സംഗതികൾ ഭൂമിയിൽ ദാഖലം നോവലിലുള്ളതാരനു പ്രകാശിപ്പിക്കാവാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെന്നാവരും. അപ്പോൾ സന്ദർഭപ്പിൽ, ‘ബാർത്താസാധനമ്മ’യുടെ കൃവിലെത്തെ അന്വാദത്തിൽ കാണാനുള്ള പോലെയുള്ള വ്യാപ്പം അനുചരിതമല്ല. ഏന്നാൽ ചെരക്കമയിൽ ഇത്തരം വ്യാപ്പാനങ്ങളുടെ ആവശ്യകത വന്നതുടക്കിപ്പാൻ കാമി കൂട് ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാക്കുന്നു. കമാഡന കൂപ്പുമാക്കേണ്ട ശാശ വ്യാപ്പാനങ്ങളിൽ ആവശ്യകതപാം നേരിട്ടുന്നതും. ഭൂമിക്കുള്ളാം കമാഗതിയിൽത്തന്നെ റിവാരണം ചെയ്യുന്നതും. കമാസ്ത്രത്തും കൈകുറഞ്ഞയാതിരിപ്പാൻ ആളുള്ളതും, കിട്ടുമണസസ്യിയിൽ വിനെ ഒരു വ്യാപ്പാനം വേണ്ടിവരികയില്ല. മിസ് റിക് ഇം. വി. കൂപ്പുവിള്ളുടെ ‘ആരു കാണാത്തയാൾ’ എന്ന കമയിൽ, മരിച്ചുപോയി എന്ന കൈതല്പ്പട്ടിക്കുന്ന ഡാക്ടർ ബന്ധനമന്നായി തിരിച്ചുവരുന്നതോടെ കമ മുൻ്നു തതിലെത്തുന്നു. അനുഭവം ‘കേള്ളിക്കുന്ന ഗതി എന്നിന പരിഷുന്നു? ഉച്ചവിള്ളുതേടു?’ എന്ന രണ്ടു ചെറിയവാ

குணமிகொள்க விழ்வைவு எடுதான்க ஸாலுப்பாலுமாக கான்தி பக்ஷி கும ஹவிடெ அவசாநிஜ்ஞங்களோ? குமதிலே சில, விஷமாலட்டங்கள் ஹநியு விரைவாயிடிலூ. ராஷ்டிரம் “எடுக்கென்றாலே இது ஸாரே முறை ரெ:ந சுத் கிழிப்புகளேதுக்கோ.” எடுப்ப முவரு ஒரைந் காமாக்கு யூ வீஷ்வதாநங்கேலூக்குதித்து கூ வுப்பாறு:ந எடுத்திமேடுக்கு ந. அபுராக்காய ஹு வூப்பு:ந காவுதுருபுத்தின ஹாகிகரமான். “கேஸ்டின்ர ரதி எடுத்தின பாலு நா? உங்கிழ்துதே?” எடுப்ப மோதுதேநாக சடம அவசாநிஜேங்கள்தான். கூ வுப்பாறு:ந அதுவந்துகூயில் வ நாதுடியது கமாலடங் விரைவாயதுகொள்ளோயர்களா மஹ்மி அதிகக்கந்தபோதுகொள்ள நாளென்றாவே நா விசாரிஜ்ஞவான். நேரேகித்து, மில்லுக் ஹு. வி. கி ஜ்ஞபிதித்தான தஜ்ஜைப்புடித்து ஸ்தாபேவிதுட ‘காஸ மஸங்கஶ’ எடுப்ப கும அவசாநிக்கங்கு எடுக்கென யெறு நோக்கக! நாலிக்காய ரதைக்கு துபுரேந்த கா அது காஸங்கங்கேங்கள்து தடங்கவான் ரங்கவிரை பல கூரி துவித்திடு பராஜித்தாயதே உத்து. கந்துபிலத்து தவண கார்யாம் ஸங்காவாகக்கென வெய்யடாத்திடா க்கி. எடுக்கிடு ராஜகாமாரியுடை மாநியரக்கட்டத்துத்து வு கூலிவுக்கு கொங்காரின் கடினது மனியரக்காத்திற் யூ ஆண்டு விதரி ஸங்கை விழ்வித்து. ஹு யூடுநாளை கு மாழுல்லந்து. அதான்ற, “இத்திலுக்காய ஈவெய்கி வி எடுதோ கூ அதிமியுடை வரவிகை அரியிஜ்ஞக்குது அதுரமக்வர்கள்து அதேஷத்திக்கூர புவேந்திடினா ணி விசாரித்துவுக்குது செய்து” எடுப்ப வங்குத்தோ

காரோ படிக்கான கமதில் பீய்மாலை புதியபிழைப்பு கிரிக்கைது⁵. அது அரங்மாயங்களையெல்லாம் கமாஸாரம்.

இந் பூர்வத்திடுத்து கமக்குலையாசிகை மரைப்பூக்கை மக்குவும் வூவுப்பாமங்கமாகம்பதின்றி விசுதிகர என்— வரிவஜ்ஞமறு.

தட்புறையாயங்கெழுவான் உழுமிக்கை நித்தி மளைவும் அபைக்கமுத்து இருான்⁶. “இநு கமதில்கினங் கால் ருக்கிழைக்கைது தாதாந்தெழுகை கம்பதிகைர் மலம் தாதாந் அரங்கவிக்கைமாக்கன். ஸுலோசுநை எட ஈங்விவைக்காய புவுத்தி பூர்வங்கை வஷ்வஸாநித்து ஏற்கன நோக்கக்!”— இப்புகாரம் அவசைக்கை கமக்கரை ஒற்பூதால்ல. காரோார், மானேதான், இதலாய மஹா ஸாந்தோஷாலும் இநு ஸுப்பு தாநம் அரங்கவத்திடுக்காலங்களைக்கி. ‘தவாந்மாஸ்துர்’ பூர்வாக கமதுவெட அவசைக்காத்தில், மன ஷுங்கர் மாஷாநோவார்ணக்கை அவசைநாசிப்பு, எடுக்கினா என காரோார் வாய்ந்கூர நேரிடுப்பதெல்லைக்கை. எடுக்கிடுக் கமக்கை யாத்தாந சிரபாரஸ்யுவும் உஜ்ஜிதாநி கந்துக்கை அரங்கவெழுப்புக்காப்பு; கெரித்தை. பகை காரோரி நேபோலெழுத்து மஹாநார் கத கதைங்குத்தில் கணை ரகேநா மாதுமே உள்ளாகங்குத்து எடுக்கன கால் காக்கேங்குத்தான்⁷. அமேத்தின்றி. ரூபாக்காலதபங்களைக் குதிமானிலிக்கை வாய்ந்கூர் உபக்கரைவும் கள்ளிடத்து ஸபீக்கிடுவையை வரை. பகை ஸாயார்ணாநாக்கை இது அரங்கத்தவுமாய ஸுப்புபாயால்ல. கம எடுத்துக்காவங்காவாயிக்கையை கமயான ரும்மாளை. உவதேரை கமக்கவேள்ளியல்லாதை கம இப்பதேத்தினங்கை விடுதையாகிக்கைது அவுமிகி

തമാണ്. കമ അവസാനിപ്പിക്കുന്നതോടെ ഒരു ഉപദേശം വായനക്കാരുടെ ഭൂപരത്തിനും മുന്നിന്ത്യാൽ, എന്ന രീതാർ കമമും വഹിച്ചുവരുന്ന് ഇടയണ്ണനു കുമാന്തുള്ളക്കും ധരിച്ചിരിക്കുന്നു.

മേൻവിവരിച്ച സംഗതികളിൽനിന്നും നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതു കൂടയും സമാപനം ആവ്യാനവസ്തുതയെ നേരായിരിക്കണമെന്നും, വ്യാപ്യാനം, ഘണ്ടന, സഹാ ദ്രോചദേശം, മുതലായവകൊണ്ട് അവസാനിക്കുന്നതു മും ഫേണ അസ്പാരസ്യത്തിനു കാരണമാക്കിമെന്നാണെന്ന്. ആ വ്യാനവസ്തുതയെ ആയിരിക്കണമെന്നാവച്ചും, ഹരോ വാക്കുത്തിലും കമ ദിനോടു ഗമിക്കണമെന്നും, അല്ലാതെ കഴിഞ്ഞതിനെക്കുറിച്ചു സൂരിക്കുകയോ നിലവിലുള്ളതിനെ സുതിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതെന്നാണെന്ന് വിവക്ഷ.

ഉത്തമമായ നിപ്പമാണും പാത്രങ്ങളുടെ സ്വഭാവത്തിനോ ബാഹ്യസ്ഥിതികൾക്കോ കൈ അവസ്ഥമാന്തരം വന്നിട്ടുണ്ടെന്നു സൂചിപ്പിക്കുന്ന വിധത്തിലായിരിക്കും. പാത്രങ്ങളുടെ സ്വഭാവമോ ബാഹ്യസ്ഥിതിയോ ആരംഭത്തിൽ കാണപ്പെടുന്നതിൽനിന്നും മിക്കവാറും വ്യത്യസ്തമായിട്ടുണ്ടോ പഞ്ചവസാനിക്കേണ്ടതും. ‘നിജങ്ങളുടെ ഭാന’ എന്ന കമ അവസാനിക്കുന്നതു ഇല്ലകാരമാണു്:— “മിസ്റ്റർ നായർ ആയുംഡിതനായി അതിൽ നോക്കി. ‘മധുരയില്ലെങ്കിൽ തന്റെരോതാവിന്റെ വെപ്പുംടിയും ഇംഗ്രേഷ് ദേ അറബ്യസ്റ്റ് ചെയ്യുന്നമായ ഭാനമതി’ എന്നും ആ ചിത്രത്തിന്റെ കീഴിലാണെന്നും എഴുതിയിരുന്നതു മിസ്റ്റർ നായർ വായിച്ചു കൊ ഭീമംമായി നിഃപ്പണിച്ചു.” ഭാനമതി സുഖിലാണും നിജുള്ളക്കയുമാണെന്നായിരുന്നു നായർ ആല്ലോ.

വിന്ദപരിച്ചിരുത്തുന്നത്. പരമാത്മം അറിയുന്നതു കമയുടെ കഴക്കത്തിലാണ്. ഈ കമയിൽ ഭാസമതിയോടുള്ള റായങ്ങൾ മനോഭാവത്തിലാണ് അവസ്ഥാന്തരം വന്നിട്ടുള്ളതെന്നാണ്. ‘ക്രിസ്തീയമാരുത്തു ക്രിസ്തു’ എന്ന കൂടം പാത്രസ്ഥാവത്തിൽ സാഖ്യവിക്ഷമാരുള്ള വ്യത്യംസത്തെ ഉള്ളാശികരിക്കുന്നു: — “ഈ സംഭവത്തിന്റെഹേഠം ഒക്ടോബർ ആ പ്രദേശത്തെങ്കിലും കണ്ടിട്ടില്ല. വള്ളിയമുണ്ടുന്നായതെ ഓമ്പുംയികും സ്റ്റേപ്പിച്ചുവോന്നു എന്നു പറയേണ്ടതില്ലപ്പോ. ഇതു പെട്ടെന്നണ്ണായ ഈ മാറിത്തിനു എന്നായിരിക്കും സംഗതി എന്നു അടുന്നുന്നയക്ക് അറിവാശു കഴിഞ്ഞിപ്പുകളിലും ഉദ്ദിഷ്ടമലപ്പാട്ടിയിൽ അദ്ദേഹം സംതൃപ്തനായി.’’ ഈ സാറു അവസാനിക്കുന്നതു വള്ളിയ മായുടെ സപാനവന്തിൽ സാഖ്യവിച്ചിട്ടുള്ള മാറം സൂചിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ്. ഈ പ്രകാരംതന്നെ ലക്ഷ്യണായുക്തമായ എത്ര കൂടുതൽ സപാനവന്തിലേം അന്വേഷ്യന്നുള്ള മനോഭാവത്തിലേം പെജമാറിത്തിലേം അവയുടെ അഭിപ്രായങ്ങളിലേം ചു തുവ്യാപാരങ്ങളിലേം, ഇവരുടെനാമല്ലുകൾ, വോഹ്ര സ്ഥിതിയിലേം സാഹചര്യത്തിലേം ഗണ്യമായ ക്രിസ്തുവ്യത്യം ക്രമാന്വിഷ്യപ്പണംതൊടു സംഭവിക്കുന്നതായി കാണാം. ഈ വ്യത്യംസം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു വുജ്ജികളുകൊണ്ടു ചെയ്യുക എന്നതാണു റിസ്റ്റ്രേഷൻസാത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം.

എന്നാൽ വ്യത്യംസം ഉണ്ടായിരുന്നാൽ മാത്രം ചോറാം. അതു യുക്തിചുക്തവും യായിരിക്കുന്നു. “ഈ കൂടും ഒക്ടോബർ അവസാനിക്കുവാനേ നിമ്പാരുള്ളും” എന്നു അ

തു വായിക്കുന്ന എല്ലാവർഷം തോന്നുണ്ട്. നമ്മുടെ ദേശരംഗികക്കമകളിൽ സ്ഥിരമായി അഭ്യന്തരിക്കുമായ നിർമ്മാണം തത്തിനു പലേ ദ്രശ്യാന്തരങ്ങൾ കാണാം. ശ്രോക്കപ്പറ്റിവ സാധിയാണു ഇപ്പോഴേക്കു പരിപ്പാരകളുണ്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ട്, അതുകൊണ്ടോ പരം അംഗമോ ആയ ധാരതാര കാരണവും തൃടാതെ കമാപാത്രങ്ങളെ എല്ലാബന്ധങ്ങളിലും കുണ്ടിൽ മാടിക്കു കയോ ആത്മഹത്യ ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ അണായാരക്കു ഡോ ചെയ്യുവാൻ കമാക്കാനും ഉൽസൂകരായി കാണുന്നു. “ജഗച്ചുന്നഞ്ചു വിവാഹത്തിന്റെയും ദക്ഷിണാധികാരം നിരാശയോടെ ജീവിപ്പാൻ മേമനളിനി കു സാധിച്ചില്ല” എന്ന വാക്കുതോന്തരങ്ങാണ് ‘പ്രണ ധാന്തുതി’ എന്ന കമ അവസാനിക്കുന്നത്. എന്നാൽ മേമനളിനിയുടെ ദിനം കഴിച്ചുകൂടാതെതാണെന്നു വായി നാക്കാൻ തോന്നുണ്ടോ? ജഗച്ചുന്നഞ്ചു വിവാഹത്തിനും സ്ത്രീരത്നിനും എല്ലാം കു തോന്നുണ്ടോ? ആക്കമുകൾ ചങ്കവത്തി പ്രത്യേകം നിംബുസിച്ചിട്ടും ഒരു മാസം തൃടാക്കുന്നില്ല. പക്ഷേ ഇം ദ്രശ്യമുതൽത്തിനു വിത്രാശുമായ വല്ല കാരണവുമാണോ? കമ എല്ലാബന്ധങ്ങളിലും ദിവവപ്പറ്റവസായി ആക്കം നാമെന്നു തൽകർത്താവു ആളുമേ നിയോചിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കണാം. ഇതല്ലാതെ മേമനളിനിയുടെ അക്കാലമുത്തുവിക്കണാം. ഒവരു കാരണമെന്നും കാണുന്നില്ല. ഇത്തരം കൈ ലപാതകം ചെയ്യുന്ന, ‘കണ്ണിൽ ചോരയില്ലാത്ത’ കമാർഖി തുക്കാളെ ‘പ്രാസിക്കുട്’ ചെയ്യുവാൻ നമ്മുടെ റീക്ഷാവ

ക്രൂസ് കു പ്രത്യുകവക്സ്ട്ട് ഇല്ലാത്തതു മഹാ കിഴ്ചം തന്നെ.

എന്നാൽ യുക്തിവിളംബായി കമ അവസാനിപ്പിക്കുന്നതു കൊണ്ട് കാരണം ചെയ്യേണ്ട കമാലക്രമങ്ങളും കൊണ്ട് കാരണം ലൈറ്റേറാർഡിക്കണം അതുകൊടുത്ത്. ചുക്ക കഴഞ്ചിച്ചിട്ടും മാവു മുളപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതുമാ ശ്രമേ ധരിക്കേണ്ടതുള്ളൂ. വിശ്വമണാത്മിൽ വായനക്കാരു ദേ സംശയങ്ങൾ കണ്ണാഴിയാതെ നിവാരണം ചെയ്യുമ്പോൾ ട്രാൻസേൻസില്ല. ഇതാണ ചെരുകമാക്കി നോവലിനാം ത നിലപാതയും വൃത്താസങ്കളിലെണ്ണം. പ്രധാനസംഭവത്തി നീറ മലം സുചിപ്പിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ, ചെരുകമാക്കാൻ തത്ക്കണം വിരുദ്ധിക്കുന്നു. ‘ഗിരിബാല’ എന്ന ടാഗോർ കമയിലേ നായകനായ ഗോപിനാമൻ കൈ നടക്കിയിൽ അ മിച്ച, ഭാംഗ്യായ ഗിരിബാലയെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നു. ഗിരിബാല ആകട്ടെ ഭാംഗിവിനാ ഇത്താരും വനീകരിച്ച നാട്ടുവിലു അല്ലെങ്കിലും കൈനാൽ നാടകക്കാലയിൽ അഭിനയിക്കുന്നു. പ്രേക്ഷകസംഘത്തിൽ ഗോപിനാമനും ഉണ്ട്. ഗോപിനാ മൻ അവളിടെ അഭിനയചാടവം കണ്ടപ്പോൾ, കണ്ണം വാ യും കൂപ്പും തുന്നു അതേപേരി നിലകൊള്ളുന്നു. തന്നെ മുമ്പു വിദ്വിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടാ നടി കേവലം ‘ചംഡാതേചു’ ആ മരപ്പുവിയാണെന്നും തോന്തിപ്പുകുന്നു. ശ്രൂ ചുതിയ നടി തന്നീര ഭാംഗ്യാണെന്നും ഗോപിനാമൻ ചൊംട്ടുനന്ന വെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ സംഗതിയാവുന്നു. പരമാത്മം അഭിജ്ഞത്തപ്പോൾ, ആയും ‘ഗിരിബാല!?’ എന്ന ഗജ്ജിച്ചു കൊണ്ടു അരഞ്ഞത്തു ചാടിവീഴുന്നു; പ്രേക്ഷകരും അത്യാ

കൈ പിടിച്ചു ഘോകോട്ടു തള്ളുന്നു. കമയും അവസാനിച്ചു. ഗോവിന്ദാമൻ അനന്തരം ഏതു ചെയ്യുന്നവെന്ന ടാംഗാർ നഞ്ചൊട്ട പഠിയുന്നില്ല. റിറിബാലയെ ആര്യാധികാരി സ്വീകരിക്കുമോ? റിറിബാല ഇന്തി ആര്യാധികാരി ഭാഷ്യത്താൽ ജീവിക്കുമോ? ആക്കറിയാം? ‘കൈയിൽ കുട്ടിയെ കുനക്കുവേക്കിച്ചു ഇഴയ്യാകും’ എന്ന താന്ത്രിക ചെയ്യതെന്ന ഗോവിന്ദാമൻ മനസ്സിലായിക്കൊണ്ടു. വായനക്കാരം അന്തുതന്നെ ധരിച്ചാൽ മതിയെന്നായിരിക്കാം കമാക്കാരന്നു നിയും. വായനക്കാർട്ട അസ്ഥാന തിലുഞ്ഞ ജിജ്ഞാസ തുണവൽഗണിച്ചു കുമ അവസാനിച്ചുവീഴ്ചിക്കുന്നതിൽ ടാംഗാർ പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട് കൗച്ചിത്രവോയം മഹന്നീയംതെന്ന!



ଓয়াবু. ন.

അത്വാനരീതികൾ.

ആപ്പുംനാം ചെയ്യേപ്പുട്ടന സംഭവപരമ്യരഹിതം
ല്ലോ ചെരകമായുടെ അസ്ഥിക്കൂട്ടം. സംഭവങ്ങളെ താരിഖത്വം
നാം ചെയ്യേണ്ടതു എന്നുണ്ടെന്നാണെന്നും യക്ഷിക്കമകൾ തു
ടക്കിയ പ്രാക്തനവ്യാനത്തിനും നോവൽതുടങ്ങിയ പരിജ്ഞ
താപ്പുന്നത്തിനും രമ്മിലുള്ള — അമവാ കമജ്ജിം ഇതിപ്പു
തന്നത്തിനും തമ്മിലുള്ള — പ്രത്യാസമെന്നാണെന്നും വ്യക്ത
ശാക്ഷവാൻ ‘നോവൽസംഗ്രഹിത്രു’ എന്ന വിമർശനഗുഹ
ത്തിൽ ഞാൻ ധമാനക്കി ഉല്ലുമിച്ചിട്ടുണ്ട്. നോവലിലേ
ആപ്പുംനസ്ത്രാധനങ്ങൾറീച്ചു പറഞ്ഞിട്ടുള്ള മിക്കതുപ
ണ്ഡങ്ങിം ചെരകമായേയും പരാമർശിക്കുന്നവേണ്ടും വിശദമാ
ഭാബ്യും. ഇതിപ്പുത്തത്തിൽ രണ്ടുവിധത്തിലാണു സംഭവ
നിർബന്ധിച്ചുനിൽക്കുന്നതു: — (1) കാലപൊഴിവുംപരും; (2) കാ
ഞ്ഞകാരണപൊഴിവുംപരും. കാലപൊഴിവുംചാഞ്ഞത്തിനു, ‘‘രാമ
ൻ കോട്ടയത്തുപോയി; ഓന്നരും കൂട്ടുന്നും കോട്ടയത്തു
പോയി’’ എന്ന സംഭവപ്രദം ദേഹിതമായി എടുക്കാം. ഇതു
മുഴുവൻതന്ത്രിൽ, രാമൻ കോട്ടയത്തുപോയതിനുശേഷം
മാണു കൂട്ടുന്നും കോട്ടയത്തുപോയതു എന്നുള്ളതല്ലാതെ മറ്റു
യാതൊരു വ്യാധിം പ്രസ്തുതസംഭവങ്ങൾക്കുത്തമിൽ കു
ലിക്കാവുന്നതല്ല. കാലപൊഴിവുംപരും മാത്രമാണു അവയ്ക്കു
തന്മിലുള്ള വ്യാധിം. എതാണ്ടു ഇത്തരത്തിലാണു യാത്രി
കമകളിം പുരാണങ്ങളിം മറ്റും ആവ്യാനം ചെയ്യേപ്പുട്ടനാം
തും. വിനുമാദിത്രും ഒരു കാട്ടിന്നുചെന്നുപോംഡും ഒരു ചുട്ടു

പിരൈകാണന്ന; മരറാൽക്കാട്ടിൽ ചെന്നപ്പോൾ ഒരു ദേവാംഗനയെ കാണാൻ; മുന്നാമത്താൽ കാട്ടിൽപ്പോയപ്പോൾ ഒരു ശാന്തവാംഗനയെ കാണാനും കാഴ്കളേംരോന്നും ആക്സൈക്കമാണ്. വിഞ്ഞമാറിത്രുന്നുവെങ്കിൽ ജീവിതത്തിൽ സംഭവിച്ച വ്യത്രംസംഗരികളുണ്ടോ അവ, ഏന്നമുന്നോടെ വിചാരിക്കേണ്ടതുള്ളൂ. അവജ്ഞതമിൽ പ്രത്യേകമോ പറോക്കുമോ ആയ ധാരതാൽ ഉപവത്തിയുമില്ല. നേരേമരിച്ചു, പരിഷ്കൃതാംപ്പുന്നത്തിൽ — അമവാ തുടരിപ്പുത്തത്തിൽ — ഇപ്രകാരമല്ല സംഭവണ്ണം പരസ്യരാ ഘട്ടിക്കുപ്പുട്ടന്നു. കൊലപോവുവ്വാവും മാത്രമേ ഉള്ളബേക്കിൽ ഇതിലുതം സ്വയ്യമാകയില്ല. കാഡപോവുവ്വാവും വുംനത്തോടൊന്നിച്ചുതന്നെ കാഞ്ഞകാരണപോവുവ്വാവും മാത്രമേ ഇതിരുത്തം സാത്മകമാകയുള്ള “രാമൻ എക്കുടയാളുപോയതു പ്രാണത്തിനാണെന്നു അനേപാറിപ്പാൻ ദീഖ്യം കൊടുക്കുന്നതുപോയി” എന്നുള്ള പ്രസ്താവം * ഇതിലുത്തതിനു ദീഖ്യാനത്താണ്. ഈ ദീഖ്യംനാൽത്തിൽ കന്ന മരും നിന്നുന്ന അഭാന്തരാക്ഷാന്താണെന്നു മാത്രമല്ല, കന്ന മരും നിന്നുന്ന ഷേത്രവുമാകന്നു. വാച്ചുംഘാട്ടംശരി, വാച്ചും മല്ലുക്കില്ലാശരി, കാരംനാ തുടിയേക്കഴിയു. ഇപ്രകാരമാണെ

* ‘നോവൽസംഹിത്യം’ എന്ന പുസ്തകത്തിൽ, ‘‘രാജാവു മരിച്ചു സന്നദ്ധം രാജത്തിയുടെ ശരീരം ശോകിച്ചില്ലവെന്നും’’ എന്നും ‘‘രാജാവു മരിച്ചുതുകുംണ്ടുള്ള വ്യസനം നിമിത്തം രാജത്തിയുടെ ശരീരം ശോകിച്ചില്ലവെന്നും’’ എന്നും ഉള്ള ദീഖ്യാനങ്ങളും പ്രയോഗിച്ചിരിയുന്നതു. പക്ഷേ ഈ ദീഖ്യാനങ്ങളും മാർക്ക തമിലുള്ള വ്യത്രംസന്നദ്ധ കൂടിച്ചു ഒരു തെരംപിലംഗണയുണ്ടെന്നു അറിയാൻ ഇടയായതുകൊണ്ടുള്ള ഇവിടെ മരംം ദീഖ്യാനം പ്രയോഗിച്ചു കൊള്ളുന്നു.

வரிசீதித்தமாய கமாராறு ஸ்டில்லேபூட்டுன்று. ஹெ
கமாயுடை வகர நோவலின்றிதினைக்காரி பரிசு
ஷ் புஸ்தரவு ஸ்ஸ் திதவுமாயதுகொள்ள, காட்டுகார
ஸ்பெஷல்பஷ்டவு செருகமடியிற பரிசுகண் அவரில்
தூஜுமாஸ். கை வுறுதுாஸ் மாறுமே உலக். நோவலில்
க் கூட வைய வலபூஷ் வாழுமாஸ். வுறுதுபுயா
மாய செருகமடிலாகக்கூட அது வலபூஷ் வுறு
துமாய்தி ஸ்மிதிசெழுங்க.

வென்யாற்றியும் ஸாயித்துக்கிணறாக செருக்கமாக ரை அழுவூரைப்பாட்டுத் துறையும் யாராலேன்னே. ஹ்லாவிய த்தித் மாதும் அழுவூரை சென்றுவே ஏடுகள் யாதொக்கி குமவுமிகு. கும அழுவூரைப்புயானமாயிரிழைகள், அது வூரைத்தின் வென்யாற்றியும் உண்ணியிரிழைகள்— அதே ஆக்கிர.

(1) അമ്പുംനർത്തികളിൽവെച്ചു എറം സുലഭമായ തു കമാകാരന്തന്നെ ധാരനക്കാരോട് നേരിട്ട് കമ വറ യുകയെന്ന സ്ഥലായമാണ്. “പുളിഞ്ചൊട്ടിൽ കട്ടികു ഷ്ടീംലാഡുവര അറിയാണവരായി അ പ്രദേശത്തിൽ ഒരു കെട്ടണയിരുന്നില്ല. ആയുള്ളടക്ക ഭാഗിനേയി പത്താവൽ സ്ഥലം ഇംഗ്ലീഷ് സ്കൂളിൽ കമതാഴ്ചാസ്റ്റിൽ പറിച്ചവരി കയാണ” ഇതുാണി. തരക്കേടില്ല. ഇതിൽ പലി യ. അപകടബന്ധമില്ല. കമാകാരൻ തനിക്കു പറവാനുള്ള തെല്ലാം ധാരനക്കാരെ നേരിട്ട് ധരിപ്പിക്കുന്നു. ആയാൾ കഴ എവിടെയും യംഗോം സബ്ബരിങ്കാം, ആരെയെക്കില്ലും കമാരംഗത്തിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കാം; കരേസമയത്തു ദണ്ഡാ

ஒரே ஸமலங்களில் ஸ்தாபித்தாவா; அதிலெட நட சுற்று ஸஂவேஷம் பூக்குமாக்கியே போலே வள்ளுக்கா... தரகேடில்ல.

இல்ல ஸம்பாதம் அங்கீகரிக்குவதற்கு கணாரண்டுக்கா ஒன்றைக்குத்தியாற் மதி. கணாமதாயி, அவர் ஸ்த்ரையராஸாந் தகிழ்க்குத். கமாவாருங்கேழுது கு மாஸங்கேதையுங்கரிசு மரத்துவக்குத்துரிச்சுக்காம் கு சுத்தற் அரிய கமாகாரான் உழைதென ஸ்தாபி பரமாத்மதென. அஶ்வகின் அதைப் புமபாயுவா என் பூபூதுக்குப்பூலூ. ஏனின்காலு, அதைப் புக்கு ஸ்த்ரையு. அரியாமெந்து நாடு அதைப் புக்குத்தினினா ஸ்த்ரைக்குப்பக்கு வாய்க்காலை அங்காவு நாடு மாயிலேபூகு. “நினைக்கு கணம் அரியாந்வது. நினைக்கு வியீஸிக்குமான். ஒது ஸஂவேந்தின்கு தரபு அரியாமைக்கின் ஏனோந் சோனித்து. தாங் பு நியா” — ஏன்து ஹவு கமாத்தின் ஸ்த்ரைக்குத். வாய்க்கால் தென்போலேதென வூலிமாநாராஸா நூ கமாகார்க் கிசாரிக்கேள்கொதாக்கா. சில கமாத்து துக்கம் பாருங்குதெட உத்தின் புதித்துக்குரி அவருடை அதைக்குத் வெஜிபூதுத்துநூது காஸாவூம், “தாங் இதைக்கை ஏன்னை மத்திலாக்கி?” ஏன் வாய்க்கால் காங் சோனித்துபோகு. தாங் வியீஸியாஸாகிலு ரி, தாங் வியீஸியாஸாந் வாய்க்காரான் தோன்க யில்ல. அதைக்கிடாந் அதைப் புக்குமான். தாங்குலம் ஸ்த்ரையீரிங் ஸ்தாபி அதைப் புக்குமான் கமாகார கை அதைப் புக்குமான் கண்டது கவிக்குதென்கைப்பழு. மி. இல்

എടു. പണി അച്ചൻറു ‘കത്തിന്റെ വിത്ത്’ എന്ന കമ
യിൽ രണ്ട് ആത്മഗതങ്ങൾ വഴിക്കവഴി കാണുന്നു:— “കേ
രവമേഖലാം വിചാരമായി: നിശ്ചായിയായ എന്നു ക
രപ്പ് ഭേദംചെയ്യുമോ? കളിത്തെളിവു വിശ്വിച്ചു എന്നു
തുകിക്കൊള്ളുവാൻ വിധിപ്പിക്കുമോ?...” (അനാറ്റ
രം) “കോപ്പുണ്ണിനായക്ക് വിചാരംതുടങ്കി: ഗോവിന്ദമേ
നോനോട് അധികാരം രജിസ്ട്രാക്ഷവാൻ സമ്മതിക്കുന്നത
ല്ലെന്ന പാഠത്തും രജിസ്ട്രാറിന്റെ തലേദിവസം മേരോ
നെ കൊന്നതും കത്തുനോക്കുന്നും ഞാൻതന്നെന്നയാണു
ഈ കറിനക്കമ്മം ചെയ്യുതെന്ന ആര്യം വിശ്വസിക്കും. അതു
ല്ലെന്ന പാഠത്താൽ തുകം വിശ്വസിക്കിപ്പുതാണു....”
ഈ ആത്മഗതങ്ങളിൽനിന്നു നാം മഹാസ്ഥിലാക്ഷണിക്കു കേ
രവമേനോനും കോപ്പുണ്ണിനായക്കും നിശ്ചായരാണെന്നും
ണാണു. പക്ഷേ കടാകാരൻ അതു എന്തെന്ന അടി
ന്തരു? കമയിലെ ‘ധിരാക്കടിവർ’ രാമക്കരപ്പുംപോലും
ഈ ഘട്ടത്തിൽ പരമാത്മം അറിഞ്ഞിട്ടില്ല. അതിനുമുമ്പു
കടാകാരനു എന്തെന്ന അറിവുകൾക്കിട്ടി? കമ സ്വപ്നപോലു
കല്പിത്തമായതുകാണോ? ഇമ്മാതിരി പ്രസ്താവം വായന
കാരന്റെ മനസ്സിൽ ഉടിച്ചും അസ്പാരസ്യം മലം.
ഈ വക സംശയങ്ങളിൽനിന്നു വായനകാരര നിവർത്തി
പ്പിക്കവാൻ, ബുദ്ധിമാനരായ കടാകാരനാർ ചെയ്യുന്നതു
എന്തെന്നാൽ—അവർ കൈ പ്രധാനപാതയിൽനിന്നു വീ
ക്കണസ്ഥാനത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ട് സംഭവങ്ങൾ അവഹോ
കനുചെയ്യുന്നു. ചിലപ്പോൾ അന്ത്യത്ര പോകേണ്ടിവന്നു
ലും, തരംകിട്ടുന്നോക്കേ അവർ പ്രസ്താവംതന്ത്രി
ന്നുസ്ഥാനത്തു തിരിച്ചെത്തുത്തുന്നു. ആ കമംപാത്രതിന്റെ

അതുനഭവങ്ങളിൽപ്പെട്ടുന്ന സംഗതികൾ മാത്രമേ അവർ വിവരിക്കേണ്ടതല്ല. ജൈവിൻ കാസ്റ്റൽ എപ്പോനു കമാകർത്തി ഇം സബ്രഹ്മാൻ അംഗീകരിക്കേണ്ടതു്. കമാ ചരിയു തു ജൈവിൻ കാസ്റ്റൽതന്നെ; കമാപാത്രമല്ല. എന്നിലിജ്ഞി ദും കമാപാത്രത്തിന്റെ അനഭവസ്ഥിതിൽപ്പെട്ട സംഗതികൾമാത്രമേ കമാകർത്തി പ്രസ്വാദിച്ചുന്നതല്ല. സംഭവ ഒഴിവുടെ യാമാത്രം കുടുംബം വെളിപ്പെട്ടുന്നു. ആത്മഹതം മുതലായ കുടുംബവഴികളും സംസ്ക്രികതപരവും കമാകർത്തി അവലംബിക്കുന്നില്ല. തന്റെ അപ്രൂവനരംഭിന്റെ വിശ്വാസത്തിലൂപ്ത പ്രിയാഖിവിക്കുന്നു.

കത്തുപ്രോക്തമായ കമയിൽ കമാകാരൻ ദിജിവ ലൈംഗിക മരാഡ സംഗതിക്രമിയുണ്ട്. കമാകാരൻ വല്ല സംഗതിയും താൽക്കാലം ഗോപനം ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു അംഗു അരയാളിടെ താൽക്കാലികമായ അഭിനന്ധനക്കും അനുഭവക്കും അംഗു വായനക്കും തസ്മയും തോന്നുന്നും. അഭിനന്ധനക്കും, ജിജ്ഞാസുവയ പ്രോട്ടോക്രാവുകളും അരയാൾ അപകാരം ചെയ്യുന്നതെന്നു എല്ലാവക്കും അറിയാം. പരിശീലനിക്കുന്ന പരമാത്മം അപകാരിയാം ജീവനും വായനക്കാരും ഗ്രാഫിക്കാരും. കമാവാരായാണുമെയ്യു, “പ്രയോജിനീസി സംഗതിയുടെ ധാമാത്രം അറിയാമെന്നു മനസ്സിലാണെല്ലോ. പിരീഡ ഏറ്റവും ഇരും അഞ്ചു പൊതിഭ്രത കെട്ടിവെക്കുന്നതു്?” എന്നൊരു സംശയം വായനക്കാരും തോന്നിട്ടുംയാൽ താൽക്കാലാം നീരം സമുദ്രവാക്കം. മി. ഇ. എം. പണ്ഡി അരച്ചുന്നും അപവാ ഫ്രാക്മകൾ വായിക്കുന്നും ഇം നീരും പലപ്പോൾ കുഞ്ഞും മുന്നോട്ടുവരുന്നും പരയാതെ തരമില്ല.

ഡോറിൽ 'ഹെർബേക്സ് ഫോർസിന' എന്നും ഏഴുതി യിട്ടിള്ള കമകളാണ് ദി. പദ്മി അച്ചുൻ അനന്തരിച്ചിട്ടുള്ളതു്. വകുപ്പ് കോന്റ് ഡോറിൽ 'ഹെർബേക്സ് ഫോർസിന' ഫോർസിനോടുള്ള ഒരു പുണ്ണിയും സംഗതിയും ഉണ്ട്. പദ്മി അച്ചുൻ മംസംപോ തിരിക്കുമോ? ഡോർഫുകൾ വാട്ട് സംഗതി സൗഖ്യിച്ചിരിക്കുന്നതു പ്രസ്തരനിരസം അവകരിക്കവാനാണ്. കമാമമ്മം അല്ലെങ്കണ്ണ വെളിപ്പുട്ടതാരിക്കുന്നതു കമാകാരന്നു തെരിപ്പുന്നും ഡോർഫുകൾ വാട്ട് സംഗതി കമാമമ്മം അല്ലെങ്കണ്ണ കുട്ടിലംയതുകൊണ്ടുണ്ട്. അതു കുട്ടക്ക തതിൽമാത്രം പ്രകാശിപ്പിക്കപ്പെട്ടതുന്നതുനാം വായനക്കാക്കം സമാധാനിക്കവാൻ അവകാശമുണ്ട്. എന്നാൽ ദി. പദ്മി അച്ചുന്നു വായനക്കാക്കം അന്നുവെന്നെങ്കിൽ സമാധാനിപ്പാതതുകൊണ്ട്, ധായനക്കാർ അദ്ദേഹത്തിനു മാറ്റു കൈഞ്ചകയില്ല.

(2) മുകളിൽ പ്രസ്താവിച്ച ഭാഖ്യങ്ങൾ പരിഹരിപ്പാൻ കമാകാരനും കുട്ടക്ക തതിൽമാത്രം പ്രയോഗിക്കാരണമുണ്ട്. അതുനാം വാത്രുപ്പേരുകുതമായ കമി. “‘ഞാൻ രാമവമ്പൻപുര തു പ്രാക്ടീസ് തൃജപിയിട്ടു നാലമുകുപ്പും കഴിഞ്ഞു. മറ്റു വകീലമന്നരോടൊപ്പും തോന്നം വി. എ. കോട്ട്, കാല്പാ, മുതലായവ യരിച്ചു കോടതിയിൽ ഇരിക്കാവണ്ണ കുംഭം, പ്രമസ്യിച്ചിരിൽ ഞാൻ എന്നൊരാൾ ഉണ്ടെന്നുള്ള കമതനും ജനങ്ങൾ വിസ്തരിച്ചുവെന്ന തോന്നനു....’’ ഇതുാണി. ഇവിടെ ആപ്രാനരീതിക്കമ്മം നില്പിക്കിക്കുന്നതു കമാകാരന്നും, അതു, കമയിലേ കുംഭം പാത്രമാക്കുന്നു.

இநு ரிதியுடைய புதோஜனங் ஸ்ரூப்புமாணவீஸ்பு. கமா
யுடைய விடபாஸுத வல்பிக்ஷமென்றாஜ்தாஸை இவுறுத்தும்.
கமாக்கற்றாவு புதிருத்தென ஸமத்தாண்டைக்கிலு. ஒன்
நாபீ கை அறங்காஸை. கமாவாடுக்கேள்ளு, வாய்க்
கொக்காஜ்தினேக்கைபை தூஞ்சுதலாய அநஷ்டு ரூதயங்கிஸ்பு.
நோரை மரிசு கமாவாடுத்தென ஸபாங்வெ வெலிவா
க்கெபோபை அறதினெந்த நையத்தை இரட்டிக்ஷன். ஸபாங்
வெ விவரிசுவாங் கமாவாடுத்தினாஜ்தினேக்கைபை
ஏற்கிங் அங்காரம் மார்க்காஸூஷ்டது? விஶேஷி ஆஃ,
மனோபூஃபாரண்ஜ்ஜெட் விரலீக்கரளாத்தின கூட ஸங்பா
யம் கற்றுபோக்கமாய கமாயேக்கைபை காற்றுயிசு வஞ்சல்
மாஸை. “கல்யாணியமு ஹபுகாரம் விசாரிசு” என்ற நீ
வவுதெயாஷ்குடி கமாக்கற்றாவு வெலிபெடுக்குத்தை சூத்தம்
கடதேத்கைபை அாயிகங் விடபாஸுமாயது, கஸ்ராணிய
மத்தென “எடுக்கோ மனஸ்திலூடை பலே விசாரணைப் பை
ரிதாமநம் செசு” என்ற பரவைத் துடங்கா குத்தேமாபா
பூங்கமாஸை. ஞுதியும் அங்காவெவும் தமிழ்ந் எடுத்துக்
ண்டு வுருங்காஸுதேலோ, அந்துகளை வுருங்காஸ் கற்றுபோ
க்கிதவும் பாடுபோக்கதவுமாய கடக்கலைக்கை தமிழுமள்ளு.
மாதுஷ்பு, கமாயுடைய எடுக்காரத பாலிக்ஷவாங் புதூத்தை
பூதையம் எடுராம் உபஞ்சதவுமாஸை. எடுதக்கிசும் கை பா
டுத்தினெந்த பேஷ்ட்டங்வெண்ணெலின்பெடுக்கை வஞ்சுத்தக்கை மா
துமே இங்காக்மகத்தில் விவரிக்கெலிபெடுக்கைஷு. பாடு
த்தினெந்த வீக்ஷங்கோஸை புதிசாடுவஞ்சுவி
கை எடுக்காரமாக்கீழுஞ்சும். கமாகாராங்காக்கெடு, க
ங்குதும் கேட்டுவீரகை யல்லிசுவாரி எடுஷுவாரி எடுஷுவாரி எடு

നേകം പാതുകളെ സ്ഥിക്കുന്നതിനും നുംനാസംഖ്യക ദി സകലിക്കുന്നതിനും എക്കാലത്തു അംഗങ്ങക്കു സനിഹിതനായി പലേ രംഗങ്ങൾിൽ വർഗ്ഗിക്കുന്നതിനും സപാതയ്ക്കുമുള്ളതുകൊണ്ട്, ഈ സപാതയ്ക്കും ഭാഗ്യപ്രഭ്യാഗിക്കവാനും എള്ളപ്പുമുണ്ട്. തന്മുലം എക്കാലത ജോക്കിക്കു പ്ലേടുന്നതിനും എള്ളപ്പുമുണ്ട്. എന്നാൽ വക്കവായ ക്രിശ്ചാറ്റുക്കാരുടുകൊണ്ടു അംഗങ്ങുകളും സപാതയ്ക്കു അംഗങ്ങും ഭാഗ്യപ്രഭ്യാഗിക്കവാനുള്ളതു അവരുടുകൊണ്ടു ഇല്ലാത്തതിനാൽ, ഈ സങ്കച്ചിതത്പരമായ എലുകാല പ്രത്യേക്കും ബന്ധപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടാണ്. കൈ അനുഗ്രഹമാണെന്നാവേണ്ടം കുറുവാൻ.

പക്ഷേ ഒരു മുഖ്യത്തിനു ഒരു ദോഷം മുട്ടാതെ കഴികയില്ലോ. സപാതയ്ക്കും അധികമാബുന്നതും ദോഷം; അതു ഇല്ലാത്തതും ദോഷം. പാതയ്ക്കുക്കമായ കമയി നും സപാതയ്ക്കും നന്നേ കിട്ടുംബന്നതുമേ ഉള്ളൂ. ഒരു പാതയ്ക്കിനു തന്നെ ചുഡിലും നടക്കുന്ന സംഗതികളും താൻ അന്വുറിക്കിന്നു കേടുവിളുന്ന വൃത്താന്തങ്ങളും മാത്രമേ ഒരുംബന്നും ചെയ്യാൻ നിവൃംഘമാണുള്ളൂ. ഒരു സംഗതി റാനോക്കാണ്ടിരിക്കുന്നതെന്നു, മരീറാറേതത്തു റസകരമായ മരീറാഡ സംഗതി നടക്കുന്നണ്ണായിരിക്കും. പക്ഷേ വക്കാവായ കമാപാതയ്ക്കിനു അതു പിന്നീട് കേടുവിയുവാൻ മാത്രമേ യോഗമുള്ളൂ; കമാക്കാരനുള്ളതുപോലെ തത്സമയം കണ്ണറിവാൻ യോഗമില്ല. കമാപാതയ്ക്കിനു വേരുചില അസപാധിനതകളുമുണ്ട്. കൂൺഡിയിൽ നോക്കുമ്പോഴില്ലെതെന്നും സപാതം മുഖഭാവം എങ്ങനെന്നാണെന്നറിയാവേണ്ടി വാൻ കമാപാതയ്ക്കിനു നിവൃംഘമില്ല. “എന്തു യേക്കരസത്പ

തെരു കണ്ണപ്പോർ ഞാൻ പരിശേഷകാണ്ടം ഭീതികൊണ്ടം അലിലപോലെ വിരുച്ച്. എൻ്റെ മുഖം റക്തമുള്ളതുമായി. എൻ്റെ ദാസിക ഗ്രസിച്ച്. കണ്ണറണ്ടം തുറിച്ച്” എന്നിങ്ങനെ ഒരു കമാപാത്രം വണ്ണിക്കുന്ന പക്ഷം, “കുട്ടിയിൽ പരിശേഷതാക്കേ താൻ എന്നുണ്ടെന്നു കണ്ടോ? യൈക്കരസത്പരതെരു കണ്ണപ്പോർ കണ്ണാടിയിൽ നേരക്കുവാ നായിങ്ങനോ തനിക്കു തിട്ടക്കംഡി?” എന്ന ചോദിക്കുവാൻ വായനക്കാരൻ അവകാശമുണ്ടോ. എന്നാൽ കമാക്കരവാണു കമപാചുനാതകിൽ, “ആ യൈക്കരസത്പരതെരു കണ്ണപ്പോർ അവന്റെ മുഖം രക്തമുള്ളതുമായി. അവന്റെ ദാസിക ഗ്രസിച്ച് തുറിച്ച്” എന്നിപ്പകാരം വണ്ണിക്കുവാൻ എന്നാണു വിശ്വാസം? വേരെ ഒരു ലഭ്യം പരിശോധിക്കുക. വക്കാവാഴ കമാപാത്രരിനു താൻക്കാലികമായ ഒരു ധിതപ്രജ്ഞതപം സംഭവിക്കുന്നവനിരിജ്ജീട്ട്. “ഹലക്ക അടികൊണ്ണാതുമായി ഞാൻ വോയരഹിതനായി നിലം പതിച്ചു. അഴികൾ ചൂറിയുള്ളടക്കി എന്നു വീണിത്തടംപി. കരാർ കുറെ വൈജ്ഞാനിക്കാണ്ട് വരവാൻ മണി. രണ്ട് നീ മിഷ്യറ്റിനിള്ളിൽ വൈഴ്ത്തും കൊണ്ടുവന്നു. അവൻ അരതു എൻ്റെ അക്കത്താക്കി; സ്ഥാനഗ്രം തളിച്ചു. ഞാൻ കണ്ണ തുംനു്” — ഈഞ്ഞെന്നു ഒരു കമാപാത്രരിനു വണ്ണിക്കുവാൻ വാച്ചുണ്ടോ? വോപരഹിതനായ ആർഹ തും സംഗ്രഹ തിക്കളില്ലോ കണ്ണത്തെങ്ങനെ? ഇതിനേക്കാൽ ദർശകമായ മരറാതു സംഗ്രഹത്തി മരണവണ്ണനയാണോ. “ഞാൻ ഒരു ദിനം ദിനം മരിച്ചുവരുമെന്നുണ്ടോ. മരിച്ചുവരുമെന്നുണ്ടോ. കുട്ടിയിൽ ഞാൻ മരിച്ചു. എൻ്റെ വാസ്തവിത്തും അർത്ഥനാം തുപ്പോഴം എൻ്റെ കാതിൽ

മാററംലിക്കുംബുന്ന. മരണത്തിന്റെ പിറവനംഡ എ നൊ ശ്രദ്ധാന്വേഷിയിലേക്കെ ചിലർക്കുടി പ്രക്രമ്മക്കുംബുന്ന പോയി ” ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു പിമ്പിന്നും വായ നക്കാർ കണ്ടിട്ടുണ്ടോ? ഒരു കാൽം തിരുപ്പയാണ്. കമ പായുന്നതു കമാപുരജയരണ്ണക്കിൽ ആ കമാപുരജയൻ മരിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ അതുനും ദിവസിലും ഭാഗമാക്കുന്നതു. അവിടെനിന്നും എങ്ങനെയെങ്കിലും രക്ഷപ്രക്രമനും വായനക്കാർക്ക് സമാപ്പണി കാം. തന്റെ അവകാട ഉദ്ദേശത്തിനും ജിജന്മാം ദണം മാറരക്കായുന്ന. രോമിൻ.സഞ്ച കുണ്ണേ തവിക്കു നേരിട്ട് പലേ അപകടക്കുള്ളം തന്മയതപ്രതോടെ വൻ്ന് കണ്ണണ്ട്. പക്കു ന്രയാം മരിഞ്ഞിപ്പുന്ന വായര കാർ കാലേക്കുടി തിരുപ്പ് പ്രക്രമ്മക്കുംതിട്ടിട്ടില്ലതിനുംകും നുംകും അവകാശമേ ഇല്ല.

സംഭാഷണം ഇല്ലരിക്കുന്നതിലാണ പാത്രപ്രോക്ത രായ കമയുടെ മരാര കൂർട്ടം കാണുന്നതു്. സംഭാഷണത്തിലും ചലിതേക്കിയിലും കമാപുരജയൻ സമത്വ നാണ്ണക്കിന്ത്യതന്നും, ആയാം സ്പര്ശം സംഭാഷണം ഉല്ലരിക്കുന്നപക്ഷം കൗദ്യത്രം എന്ന ഭോഷ്ഠത്തിനും ആയം ഒരു പാത്രമായിത്തും. “രാമൻമേരോം എന്നോട് ചെ യു ചോദ്യാഖണ്ഡക്കു നോന്ന് സമുച്ചിതമായ മഹവടി നൽകി. എന്നോ മഹവടിയിൽ പ്രദർശിപ്പിക്കുപ്പുട കൂർമ്മവുലിതപും ആയാശേ മുക്കന്നക്കിരുച്ചു്” എന്ന കമാപുരജയൻ പറയുന്നപക്ഷം, വായനക്കാർ, “ഇയ്യാം എന്തു പട്ടവക നോണോ്” എന്ന പറയും. സംഗതി വാസ്തവമായിരിക്കോ. പക്ഷും ആയാളുടെ കൗദ്യത്രം വായനക്കാർക്കും ഇംഗ്ലീഷ് ഉ

ഇവാഴം. നേരേ മരിച്ച്, വക്താവിൻ്റെ സംഭാഷണം ബുദ്ധിവിഹീനമോ അസൗത്രമോ ആശാക്കിൽ, വായ്പാ കാർ ആധാളിടെ സംഭാഷണം ശ്രദ്ധിക്കേന്നതിൽ ഉണ്ടാ സീറാരായിത്തീരും. “ഇള്ളാഡി എന്തു വിധിയാണ്!” എന്നായിരിക്കും അവർ പറയുക. വലിയ ദംശകടം തന്നെ!

(3) മേൽക്കണണിച്ച വിഷയതകൾ പരിചരിപ്പാൻ കമാക്കാമെന്നാർ മുന്നാമതൊഴി ആപ്പുംനാനിൽ അവലുംവി കാരണം. ഈ രീതിയേ ‘കമ്മയിൽ കമ’ എന്നോ ‘ആ വുതകമ’ എന്നോ രാമകരണം ചെയ്യാം. ചീനക്കാരെ പെട്ടിക്കിപ്പോലെ ഒരു കമക്കളിൽ മററാൽ കമ നിങ്ങേപ്പിക്കപ്പെട്ടുട്ടിരിക്കുന്നു. കരാം (കന്നകിൽ കമാക്കാൻ അബ്ലൈക്കിൽ കമാവാതും) കമനം തുടങ്ങുന്നു. ഈ കമനം സാക്ഷാത്തായ കമഞ്ചെട ആവരണം മാത്രമേ ആ വുന്നാളി. വക്താവു ആപ്പുംനമയ്യു മററാരാജൈ കി ചൊത്തുന്നു. ഇയ്യാളാണ് പ്രതിചാലന്മായ കമ പറയുന്നതും. ടാഗോറിൻ്റെ ‘ഇരുശാംഗം’, ‘അരബ്സരംഗം’ മുതലായ കമകൾ ഇതിനു പ്രധാനം പ്രാഥകാലത്തിൽ മുടക്കംമണ്ണിലും സവാരിചെയ്യേണ്ടി, യേവന്നുകയ്യായ ഒരു സ്ഥിരയെ അദ്ധ്യാഥ്യാ കണ്ണടിച്ചുന്നു. സ്ഥിരാവളിടെ ചരിത്രം പറഞ്ഞു തുടങ്ങുന്നു. ഈ ചരിത്രമാണ് വാസ്തവത്തിലുള്ള കമ. സംഖ്യാ മുടക്കംഞ്ഞും മറം കമയുടെ അന്തരീക്ഷം സ്ഥാപിക്കമാത്രമാണ് ചെയ്യുന്നതും. ഹാതോണ്ടി എന്ന കമാക്കാരിനും ഈ സംഗ്രഹായം വളരെ പരമ്പരാബന്നു കാണാം. ഈ സംഗ്രഹായത്തിനു മററാൽ പ്രകാരഭേദം തുടി

யுள்ளது. கரார்ப் பீரவூக்கையை விசாரித்துக்கொண்டு கி
க்காலோபீ, பெட்டுள கம இடம்போக்காயி. கம அற
வஸாவித்து கஷியுவேங்காசைக்க ஏற்றாலே அதுரைகிலிடு தக்கி
நூலான்துண; அறபூக்கிழல் ஏற்றால் செத்தியுள்ளாகன. அற
போஷாளை முந்பாலை வடித்தையெல்லாம் குற ஸபவ்னாட
நமாள்ளான ஏற்றால்கை மன்றிலியக்கானது. இா ரீதிக
நழைகெட நாட்டிடு ஸுலமோயி புரோஹித்துவங்களை. இதின,
வேணுயித் தெற்றுவாமன் நாய்காஞ்செ ‘பா
ரக’ எடுப்ப கம புரைஷுவு. அங்கிநாட்டியவுமாய குற
போஜ்ஜாதமாள். எடுப்பால் இா ரீதி அங்கவர்த்திக்கான
வந் குற காஷ்துவிதல் திருவு பதிகேள்ளதென்று. அதுவந்
ளை அறயிகங் வீண்டுபோக்குறது. அலைக்கிழல் குற கம
க்கவுக்கரங் ரண்டு கமக்கூட்டுக் குற வித்துதோயாமாளை ஸங்க
விக்கை. மாதுமஸு, அதுவரளை முழுங்காயி புரோஹிக்க
போதுமைத்து அதுரங்கெனிலாள்ளதான். புரோகமம் அற
வஸாவித்துக்குப்பின்தான், வினை கணோ ரணோ வாக்க
கொண்டு அதுவரளை ஸுபிப்பித்து கம அதுவஸாவிப்பிக்க
ளை. அறபூக்கிழல் புரோகமமூடுக் குற அய்யாறு அறங்கு
மிதமாயிப்போகு. ‘‘ஹேயீ! எதிறு உரகமாளினு!—
எடுப்ப ஸவூங் கேட்ட எதான் உள்ளங்பூஷங்கை குடித்து
போய ஸங்஗திக்கலைப்பூம் குற ஸபவ்னமாள்ளா எடுப்பி
க்க மன்றிலாறது’’— இதுமாதுமே பரயேங்குத்திட்டு. குற
வாக்கூட்டுக் குற வரயுக்கை ஸபவ்னதை வுங்புங்கிக்கொ
ன் புரைப்புக்கையை செய்து கமங்கூட்டுக் காஜ்ஸு க்கூயித்து
போகு. ‘‘ஹேயீ பிரை’’— அறபூக்கிழல் ‘‘இாஹ்ரு’’—
எடுப்பாலூம் பரயேங்கை அதுவற்றுமிலு. கொஞ்சக்கூட்டுக்

(ബോക്കേതിന്റെ) തോലിന കട്ടി തുടിയശൽ സ്പംച കിറ ആരപ്പും.

ഇതേവരെ പ്രതിപാദിച്ചു മുന്ന് അപ്രധാനരീതികൾ കാണാം സാധ്യത്തിനുകൂടി കമാ ചുമ്പിപ്പും തുരന്ത കണ്ണരണ്ട് രീതികൾക്കുടി എഴുത്തുകാണിച്ചു പ്രക്രിയം സമാപിച്ചും.

(4) ചുഡകം ചീല കമകൾ എഴുത്തുകളിൽ തുവ തുണി അപ്രധാനം ചെയ്തുപെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഒരു കമാപ്പുരുഷൻ്റെ മററാരംഭക്കി സ്പംഗാഡവജ്ഞലൈക്കരിച്ചു കത്തുകൾ അംഗം കുറഞ്ഞു. എഴുത്തുകൾ എല്ലാം കത്തുചേരണവോമിക്കുമ്പോൾ കമയും ചുണ്ടുമാകുന്ന ഈ സഹ്യദായത്തിന്റെ സ്പാനുചം എ താണ്ടെ താഴെ കാണാപ്പുകാരമാണ്:—

ഭിക്ഷ,

1104 കക്കടക്കം 22_ഓം

എന്റെ എത്രയും പ്രിയ രാഡേ,

രാധയുടെ എഴുത്തു ഇന്നലെങ്ങാണ കിട്ടിയതു്. മ വിരാശിയിൽനിന്നു കൊച്ചേട്ടുന്നു എഴുത്തും ഇന്ന ലെത്തെന്ന കിട്ടി. കൊച്ചേട്ടുന്ന കാണാത്തിന്റെ ഒരു വധിക്ക ഇങ്ങോട്ടു താമസിയാതെ ചൂപ്പെട്ടുമെന്നും തുടെ ഒരു സ്നേഹിതൻ ഉണ്ണാക്കുമെന്നാണും എഴുത്തി ന്റെ താല്പര്യം. ഈ സ്നേഹിതൻ ആരംഭാവോ. കൂടുതാകരൻ നായർ എന്നാണും പേരെന്നും കൊച്ചേട്ടു ന്റെ എഴുത്തിലുണ്ട്. ആർഹ വലിയ പരിഞ്ഞാരിയാ നാതു. തൈപ്പലേപ്പോലെയുള്ള നാടൻ പെണ്ണുണ്ണ കൈ ആയംഭക്ക തീരെ ഇഷ്ടമില്ലെന്നാണും കൊച്ചേട്ടു ന്റെ പരിയന്നതു്. ആരംഭിക്കുന്ന ഇ ഷ്ടമില്ലെന്നും തൈപ്പി

കൊന്താം? ആയാൾക്ക് മറിരാഗിയിലെങ്ങാണോ താമസിക്കുന്നതോ? ഇന്ത്യാട്ട് പുരപ്പുട്ടന്നതെന്നിനാ?

രാധ എങ്ങനെയിരിക്കുന്നവെന്നു കൊച്ചേട്ടുണ്ട് എഴുത്തിൽ ചോദിച്ചിട്ടുണ്ട്. നമ്മൾനിച്ചു പഠിച്ചിരുന്ന കംലം രാധ കാക്കുന്നതോ? എന്നും പാക്കശ സ്ഥാവക്ഷം സുഖംതന്നെ. രാധയുടെ അമ്മാമൻറെ പനിമാറിയോ? ശേഷം വഴിയേ.

എന്ന സ്വന്തം ജാനകി (കുപ്പ്)

P. S. കമലാക്കിയുടെ സംബന്ധം കഴിഞ്ഞുവെന്നു കേളു. രാധക്കു ക്ഷണാട്ടണായിരുന്നോ?

മുളകൾ,

1104 ചിങ്ങം 25-ാം ദ

എൻറെ ഏതുയും പ്രിയ രാധേ,

ഉത്രം ത്രഞ്ഞാമാർ കൊച്ചേട്ടുകും നാ അങ്ങം ഇവിടെ എത്തി. കൊച്ചേട്ടുണ്ട് പ്രത്യീക്ഷ രണ്ടു പാർസാരി വാങ്ങിച്ചു കൊണ്ടുവെന്നിട്ടുണ്ട്. മറിരാഗിയിലെ പരിജ്ഞാം അഭ്യന്തരൈയാണതു! കുറഞ്ഞാക്കരിക്കുന്ന നായർ വലിയ ഗൗരവമുള്ള ആളുണ്ട്. ഉംഗംട്ടിലെ വായു സ്വപ്നിക്കുവാൻപോലും ആയാൾക്കു വലിയ വൈഷ്ണവമായിട്ടാണു തോന്നുന്നതു്. എന്നോട്ട് ചേരുമ്പോം പറയുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നും, എന്നു ഗൗരവം വിടാതെ മുഹമ്മദി പറയുന്നുണ്ട്. ആർക്കിണിയുണ്ട്.

രാധയോട്ട് കുറ സ്വപ്നാര്ഥം പായട്ട്. ആരോട്ടും പറയുതു്. കുറഞ്ഞാക്കരിക്കുന്ന നായർ എന്ന ചില പ്രേംഡി ഉറരുന്നാക്കുന്നതു എന്നു കണികിട്ടുണ്ട്. എന്ന

നീ അതു കണ്ണികാവംതരനു നടക്കാറില്ല. എന്നെന്ന പരിഹാസിക്കാനാണോ അരുളാം അഭ്യന്തരനു ദനാക്കി നാലുകിൽ — —

രാധയുടെ വത്തമാനം കൊച്ചേട്ടുകൂട്ട് എന്നോടു കൂടുതലിട്ടുകൂട്ട് ചോദിക്കാറണ്ട്. രാധക്കു സുഖം തന്നെയല്ലയോടി.

എന്ന സ്വന്തം ജാനകി (കല്ല്)

P. S. കരണാകരൻ ഗായരക്ഷകരില്ല താൻ പാഠത്തു ആരോച്ചം മിണ്ടിപ്പോക്കരത്തു് രാധാക്കു സ്റ്റോമുണ്ടുകിൽ ആരോച്ചം മിണ്ടിപ്പോതെ. . . . സ്വ. ജാ.

◆

◆

◆

മുളകൾ,

1104 ചിങ്ങ പി_ഡി_ഒൻ

എന്നീര എത്തുയും പ്രിയരായെ,

രാധക്കു ആയിരം ചുംബകം. ഏന്നു് എന്നാണു എഴുതേണ്ടതു? ഇക്കഴിഞ്ഞെതിരെ ദിവസങ്ങളിലേ സംഖ്യ ഓസ്സുമൊരിം എന്നിക്കു ലജ്ജയും സന്ദേശം വും വിസ്താരവുമെല്ലാക്കു തേരണമാണ്. ഇതു വലിയ അലിം എന്നോടു. തെന്നു ആല്ലുംഥത്തിക്കു പറയാം.

കഴിഞ്ഞെതിരെ ചൊല്ലാഴു രാവിലേ താൻ കിഴക്കുവരാം തുള്ളു മാനേംപ്പിൽ നടക്കുകയായിരുന്നു. ‘ജാനകി! എന്നോരു മുദ്രസ്തരം കേട്ട താൻ തിരിഞ്ഞുനോക്കി. കരണാകരൻയായർ എന്ന അനുഗ്രഹമിക്കാതാണു താൻ കണ്ണതു്. അംഗീരം അട്ടാത്തവനു, “എന്നു ജാനകി! തനിയേ പുരപ്പെട്ടു?” എന്ന ചോദിച്ചു.

“ഈവിടെ നടക്കാൻ എന്നിക്കു അരകുട്ടി വേണ്ടോ?” എന്ന തോൻ കൂസാതെ മഹവടിപറമ്പതു. അദ്ദേഹം കുറെ നേരത്തേക്കു കുറം മിണ്ണിയില്ല. അനന്തരം “ജാനകിക്കു എന്നോടു പരിഭ്രാന്തശോ?” എന്ന അരദ്ദേഹം ശാന്തസ്ഥരത്തിൽ മോബിച്ച്. അസ്പർത്തിൽ എത്രാണുകു വിഷാദവും ശ്രൂടകലഗ്നി തന്നെവന്ന എന്നിക്കു തോനി. “അരതിമിക്കളോടു പരിഭ്രാന്തശോ” എന്ന തോൻ പാതെ.

എൻ്റെ രാധേ! തോൻ ഇങ്ങനെ മഹവടി പറഞ്ഞതകിലും, എൻ്റെ ചുദയത്തിന്റെ തുടില്ല എന്നിക്കു കേൾക്കാമായിരുന്നു. കുറെ നേരം നീങ്ങൾ മൊന്നുനം അവലുംവിച്ചു നിലകൊണ്ടു. അനന്തരം എൻ്റെ കണ്ണാഞ്ഞലിൽ പീഡ്യശം പൊഴിച്ചു ചില വാക്കുകൾ അദ്ദേഹത്തിനിന്നു പുറപ്പെട്ടു. അവരുടെ തോൻ രാധയോടുപോലും പറയുകയില്ല.

എത്രയാലും തോൻ തൻക്കാലം കൈ കൂട് പറയുവാൻ തുനിയുന്നില്ല. മേഖാണിച്ചുപകാരമാണ് പത്രലോം കത്തായ കൂട്ടുകളുടെ ഘടന എന്ന മാത്രമേ ഈവിടെ സുചിപ്പിക്കേണ്ടതുള്ളി. ഈ പിണ്ണാന്തത്തിൽ, എഴുതുകളും കരാർത്തനെന്നയാണ് എഴുതുന്നതു്; കരാർക്കുതനെന്നയാണ് അവ എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. ഇതിനപകരം, കരാർ പലക്കു എഴുതുന്നവയോ പലർക്കുടി കരാർക്കു എഴു

തുനവയോ പലങ്ങം മാറപലക്ഷ എഴുതുനവയോ എത്തു കൂത്തുകൾ വഴിക്കും കമാലടനം സാധിക്കുംവന്നരാണ്. ഈ റീതിയുടെ വിശദേഷജ്ഞനം മനോവ്യാപാരങ്ങളെ മുടിപ്പിക്കുവാനാണ് സൗകര്യമാണ്. വായനക്കാർ കേ വലം അനുരോദാണ്. കമാപുരജ്ഞൻ അവവോടു സമ്പൂരം ശരികളിം തുനവപായുന്നതെങ്ങനെ ഏന്നാൽ ആത്മ മിത്രങ്ങൾ അരന്നോട്ടും അഡയ്ക്കുന്ന എഴുത്തുകളിലും യാ തൊന്നും ഗോചനം ചെയ്യാൻപിണ്ടില്ലോ. രാധയോടു വന്ന മന സംഗതികൾ മുഴവന്നും ജാനകി നമ്മോടു പാശുകയി പി. ഈതാണു എഴുത്തുകൾ കൊണ്ടുള്ള ദിവ്യപ്രയോജനം. പക്ഷേ ഈ പ്രയോജനത്തിനപകരം അപ്പോതു കൈ തോ ഷവും ഉണ്ട്. അപുരുത്തെങ്ങളായ പലേം പുതാരത്തെങ്ങളിൽ എഴുത്തിൽ കടന്നുള്ളടാരിമിക്കുകയില്ലോ. എഴുത്തുകൾ സാ യാരണമായി വാത്താസംഗ്രഹങ്ങളുണ്ടാവുന്നും. എന്നാൽ ഈ വാർത്തകളില്ലോ കമ്പ്യൂട്ടുകൾ ഉതകന്നവ യായിരിക്കുകയില്ലോ. കൂദാശയും ദീഖാന്തത്തിൽ കൂലാ ക്ഷിയുടെ സംഖ്യയത്തിനു കമയേംടു വല്ല വ്യന്ധവുമുണ്ടോ? എഴുത്തിനു തന്ത്രപരമായ വകുത്തുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നും കമാസപത്രത്തിനും തന്ത്രപരത്തിനു ഹാനിതട്ടുന്നു. ഈക്കാരാന്നത്താലുണ്ടും പ്രസ്തുതസ്ഥാനങ്ങളായത്തിനു അധികം പ്രചാരമില്ലാത്തതും.

(5) അപ്പുന്നം ചെയ്യുന്നതിൽ എഴുത്തുകൾക്കുള്ള ഇബാവും ഭോഷ്യവും വേരാങ റീതിയിലും ഗൈലിനത്തു കു ണന്നണ്ട്. ഈതു മരാറാനുണ്ടില്ലോ. കമാപാത്രം തിവസേജ ഡയറി എഴുതുന്ന ആളാണുന്ന വിചാരിക്കുക. ഈ ഡ

യർത്തിലെ ചില ഭാഗങ്ങൾ ഉദ്ദരിച്ചു, കമാസ്യൂഡി ചെങ്ഗക. എങ്ങനെയെന്നാൽ: —

1105 കുംഭ ടൊംസ്

ഇങ്ങനെവാങ്ങമെന്ന ആർ കുട്ടിയിങ്ങനാ! ഈ നാ പ്രാതാന്വാം കാലത്തിൽ പതിനഞ്ചു വയസ്സുജ്ഞ കുട്ടിയെ വിവാഹം ചെയ്യാൻ പുരപ്പുട്ടിന്റെ മ ലമാണ് ഇതു്. പാവോ! അമൃദിനെ കറം പറ യേണ്ടതില്ല. ഇന്ന മുഖ്യമുണ്ടാം ചെങ്ഗവാൻ കണ്ണം ടിയിൽ നോക്കിയപ്പോൾ മുഖം രണ്ടുനു നാളു രോമം കണ്ടു. പ്രായാധിക്രൂതനെന്ന; സംശയമില്ല. ഒളപ്പീസിൽനിന്നു മട്ടാഴിവാങ്ങോൾ കു യുവാവു വീഴ്ചിൽനിന്നു പതുണ്ടിപ്പോകുന്നതു കണ്ടു. അവൻ അരംബിയിരിക്കാം? അനന്നാളു സംഭവങ്ങൾ കുന്നു ശിരാതെ ഏറ്റേനാട് പായാരാളി അമൃ ഇന്ന മെം യം ഭീക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നതിന്റെ കാരണമെന്തു്? അപു ചെരപ്പുകാരനെക്കരിച്ചു കരക്കരംപോലും മിണ്ടിയി പ്ലശ്ചാ. റിരാലംബയായിങ്ങനു അവക്കു വേട്ടതു കൊണ്ടുള്ള കൂതജ്ഞത അവക്കു എന്നോട് എന്നോ ജീം ബന്ധിപ്പിച്ചുമെന്ന വിചാരിച്ചു താൻ എത്ര മു ഡാൻ! ദൈവന്മാകുന്ന അഭ്യന്തരിൽ സർവ്വവും ഒ ലഭ്യരായം തന്നു. അവർക്കു ബന്ധുക്കളും ചൊപ്പു കാരം മാരമില്ലപ്പോം. സ്വയംഭാട അമു മരിച്ചു പ്പോൾ ലോകത്തിൽ താനെന്നെന്നു മാര യാതൊരു ബന്ധവും അവർക്കില്ലെന്നും താൻ ധരിച്ചിരുന്ന തു്! പിന്നു അരംബിരിജ്ഞാം ഈ ചെരപ്പുകാരൻും?

അരയേറു! കാമനെ! നീ പ്രൈൻറ ദ്രിബം അർത്തിയുന്ന
ണോ?

+ + + *

1105 കുംഭം 7-ാംശ-

അരമുഖിൽ ഇന്നം ഭാവദേശമൊന്നം കണ്ണില്ല. പ്രി
ക്കിലും പതിധിപ്പാത്ത കൈ മോനം! ഇടക്കുടിട തീ
മ്പനിഗ്രഹം ചെയ്യുന്നതുണ്ട്. വാലിയകാരൻ
ശകരനെ വിളിച്ചു രഹസ്യംായി ചോദിച്ചുപ്പോൾ
അതു ചെരുപ്പുകാരൻ ഇന്നം വന്നിങ്ങനെവെന്ന അരി
ഞ്ഞു. ഇപ്പോനേ ഏതുനും സഹിക്കം! അരമുഖി
നോട് ചോദിച്ചെത്തുകിലോ? അതിനു എത്രയിക്കു
ഡുംവരുന്നില്ല. എപ്പോം ശക്കാപ്പീഡിതനെനു. അപ്പീസി
ൽ കണക്കുപുന്നുക്കണികയിൽ എന്നെന്നു പിശകണ്ട്. അ
തു ഉടനെ ശരിപ്പുട്ടതിയില്ലെങ്കിൽ ‘കൊപ്പുന്’ സാ
ധ്യം മീറപിരിക്കം. ഇംഗ്രേസോ രക്ഷതു! ഉറക്കവും
വരുന്നില്ല.

* * * *

(ഇങ്ങനെ വിവസ്വാദം പഠതുകഴിഞ്ഞു.)

* * * *

1105 കുംഭം 26-ാംശ-

ഇന്നാ ആപ്പീസിൽനിന്നു മടങ്ങിയപ്പോൾ അരമുഖി
ൻറെ തീനരോദനമാണു എൻറെ ചെവിയിൽ ആള്ളു
മായി പെട്ടതും. തൊൻ മെല്ലു അവളിടെ ദരിയിൽ
പ്രവേശിച്ചു. അരമുഖുണ്ടായിൽ കമിഴ്സംകിടനു
കൂടിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. മേശപ്പുറത്തു കൈ വൃത്താന്ത
പാതയിൽ കണ്ടു. അതിൻറെ കൈ ഭാഗം കുറ്റിനീർ

കൊണ്ട് അഭിയോഗം ചെയ്തപ്പേട്ടിരുന്നു. സുക്കിച്ച്
നോക്കിയപ്പോൾ കണ്ണതു ഇല്ലക്കാരമാൻ :—

“അത്രമഹത്യ— കിളിൽജൈലിൽനിന്നും ചാ
ടി രക്ഷപ്പെട്ട കു യുവാവു കരെ ദിവസങ്ങളായി
ഈ ടിക്കിനു കളിച്ചും മാറിയും നടന്നിരുന്നു. പൊലീ
സ്റ്റൂക്കാർ അരുടെപ്പാശനം നടത്തിക്കൊണ്ട് വരികയാ
യിരുന്നു. ഇന്നലെ കു യുവാവിന്റെ പ്രതം പെ
രിയാറിന്റെ തീരത്തിൽ കിടക്കുന്നതു കു വെള്ളംതെ
ന്റെ കണ്ട്. പോലീസ്റ്റൂക്കാർ സ്ഥലത്തുവന്നു പരി
ശോധിച്ചതിൽ അതു ജൈവികപുളിജൂട്ട് പ്രത്യേ
ഞന്നു മനസ്സിലായി. അത്രമഹത്യയാണെന്നു ഉം
മിഞ്ഞപ്പേട്ടുന്നു? ”—

ഈ വായിച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ പെട്ടെന്ന എറ്റവും
കുറഞ്ഞ കല്പിതമായി. തൊന്ത് അമ്മുവിന്റെ
നേക്ക് തിരിഞ്ഞു, “എന്തെന്തു! ദേശു! നിന്റെ ജാരഞ്ഞറ
പിരക്കെ തീജം പോവിന്നു! എന്ന ഗജ്ജിച്ചു. “അത്
യോ! എന്നറെ കൊണ്ടുട്ടും! എന്ന മാത്രം പറഞ്ഞു
അവർ മോയരഹിതയായി വില്ലത്തിലിം. സു
മോയം വന്നാശേഷം അവർ മുത്താന്തമെല്ലാം എറ്റവും
നോട്ട് തൊണ്ടയിടറിക്കൊണ്ട് പാഞ്ഞു. കുപ്പം!
തൊന്ത് എന്തൊരു വിധംമാണി! അമ്മുവിനെ തൊന്ത്
സരകാരാന്മായി ശക്തിച്ചുപ്പേണ. പക്ഷേ ആ ചൊര
പുക്കാരന്തെ അവളിടെ എക്കും കസ്തുഫോറനാണെന്നു
തൊന്ത് അറിഞ്ഞോരും? പരമാത്മം മനസ്സിലായപ്പോൾ
തൊന്ത് അവളിടെ കാല്ലുൽ വിശേഷം മാപ്പുവേക്കിച്ചു.
അവളിടെ സഫോറന്തെ ജൈവികപുളിയാണെന്നു

നൊന്ന് അറിതോൻ നൊന്ന് അവരെ ഉപേക്ഷിക്കുമോ എന്നാണ് അവർ ഭയപ്പെട്ടതു്. പാവാ! എൻ്റെ സ്നേഹത്തിന്റെ ഒരും അവർ ക്കോ? അവളുടെ സപർത്തിൽ കട്ടരവാക്കാതിരിപ്പുംനാണ് ആ യഥം യു ആത്മഹത്യ ചെയ്യാതെന്ന പിന്നീട് എന്തിങ്കിട്ടും കയ്യിലായി! കയ്യം....

* * * * *

എതാണ്ട് ഇല്ലകാരമാണ് നാശവഴിയിൽനിന്നു കൂടാതുപം സ്വീക്ഷപ്പെട്ടുന്നതു്. എഴുതുകളിലെന്നവോ എല്ലാ അവ്യാനരിതിയിലും ആത്മഗത്തോൽ പ്രകാശി പ്പീക്ഷവാൻ വളരെ സൗകര്യമുണ്ട്. പക്ഷേ അപ്രാഞ്ചിത സംഗതികൾ കുറഞ്ഞുള്ളൂന്നതിനും അതുതനെ സൗകര്യമുണ്ട്.

കാരോ അവ്യാനരിതിയിലും ചില അപകടങ്ങളുണ്ടെന്നു നാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞുവെല്ലോ. എന്നാൽ വിദ്യാഭ്യാസരായ കൂടാക്കാതുമാക്കു ഇല്ല അപകടങ്ങൾ തരണം ചെയ്യാൻ സാധിക്കുമെന്നുള്ള കാഞ്ഞ്യവും വിസ്തരിക്കാവത കൂ. കൂടാലുടനെയിൽ നെന്നുണ്ടുള്ളവക്കു എത്ര സന്തുഖ്യവും കൊണ്ടുവെല്ല സ്പീക്കാഞ്ഞുമാണ്. മറിച്ചു്, അസം ത്രംരംയ കൂടുതുക്കാംക്കു എല്ലാം രീതികളും നുന്നുവോ എ ദിജ്ജമോയിരിക്കും.



അയ്യായൻ. ഒ.

പാത്രവിലാസം.

പാത്രങ്ങളില്ലാത്ത കമ വധുവരനാർ ഇല്ലാത്ത മംഗല്യം പോലെയാണ്. ഒരു ചുറ്റു താളമുള്ളാൽ തക്ക തിരിൽ നടക്കുന്നു; മരുബുദ്ധ ചുറ്റു സല്ലജ്ജില്ല കോണ്ടുകൂട്ടുക ദി ക്ഷേത്രങ്ങു; വഴിനിശ്ചേരു ദോശങ്ങളിൽ കൊടിക്കൂടിക്കും നാട്ടുന്നു. പക്ഷേ വധുവും വരവാം മാത്രമില്ല. അരഞ്ഞരെ വന്നാൽ വിവാഹാദ്യാധികാരിക്കുന്ന അത്മമെന്തും അപ്പുകാരംരെന്ന പാത്രങ്ങളില്ലാത്ത ആപ്പുംനാം കമയല്ല. ചില കമകളിൽ ധാത്രങ്ങൾക്കല്ലു ഫൂഡാന്തുമെന്നും വേറു ചില സംഗതികൾക്കു ചെരുകടയിൽ ഫൂഡാന്തും നൽകുകയും ടാവുന്നതാണെന്നും കമാവീജത്തക്കാരിച്ചുജു അയ്യായ തതിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടും. ഏന്നിരിക്കില്ലും, പാത്രങ്ങളുള്ളിട്ടും കൊത്തുവരുതുന്ന കമ ചെരുകമ എഴുതുവാൻ സാധിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ചില കമകളിൽ പാത്രങ്ങൾക്കു സമ്പൂര്ണമായ ഫൂഡാന്തുമുണ്ട്. തന്മുഖം പാത്രവിലാസ തന്ത്രങ്ങൾഒഴുകുന്ന സംഗതികൾ ചെരുകമകളും സാമാന്തരായും പാത്രപ്രധാനമായ ചെരുകടക്കളും വിശേഷമായും പരാമർശിക്കുന്നവയാകുന്നു.

ഈതൊന്നാണു കമാപാത്രങ്ങളും പുരയംഗമമാക്കി മെച്ചപ്പെടുത്തുന്നതു്? ഒരു കമാപുത്രവാൻ അത്രുതകരവും അസാധാരണവുമായ പലേ ഘട്ടങ്ങൾ തന്നെനാം ചെയ്യുന്നു ആയാളുടെ സ്വഭാവം സപ്പോരിക്കുന്നതുമാക്കുമോ? സിനിമയിലെ കമാന്നായക്കുന്നാർ ദിരിക്കുന്നും ചെയ്യുക. ‘എഡ്യി പോളോ’ എന്ന നടനെ ചിത്രങ്ങൾക്കിടയിൽ

കാണാത്തവരായി ആരുത്തനെ ഉണ്ടെന്ന തോന്തനില്ല. അത്യാളിടെ പഴഞ്ചമണിളം ഇസ്തിപ്രയോഗങ്ങളം എടുത്തു പാട്ടാണിളം തക്കിടംമരിച്ചുലും കാണുന്നും മേരുകമാർ തുപ്പിപ്പിളിച്ചു അടുച്ചാസിക്കുന്നതു താൻ കേട്ടിട്ടണ്ണും പാക്ക ഇതു സംഖ്യാജീവി എഡ്യുക്കിംഗ് വിനും (കമ്മിറ്റി ആധാർക്കണ്ടൽ പേര് പ്രൈവറ്റക്കിലും ആഡ്യുക്കാളിൽ ടെക്നോളജിക്കൽ പരിപാലിതനാക്കിച്ചുജുന്നുണ്ടോ?) ഇല്ലെന്നു. എന്നു അപകടത്തിലും അവാദേവകമായി ചെന്ന ചാടി ദുർഘ്യങ്ങൾക്കിടക്കാണ് അതിജീവിന്നു രക്ഷപ്പെട്ടുകൊണ്ടാണ് സ്ഥാപനം സ്ഥാപനപ്പസിക്കുന്ന ഒരു മരംബന്നാണ് ആധാർ എന്നും അനുഭാവും എന്നിക്കു രോന്തിച്ചിട്ടുള്ളൂ. അതുകൊണ്ടു സ്ഥാനത്തു ഒരു മരപ്പും വരുത്തുന്നു, പാതുപ്പാവും തൃപ്പും വൈദികതയും ദാതാത്വം, ദാതാത്വം വൃത്ത്യാസവുണ്ടോകയില്ല. എന്നുകൊണ്ടെന്നാൽ: കമാപാത്രങ്ങളിടെ ഏതുംഗമത്തും വിചിത്രസംഭവങ്ങളും ആത്മയുമിച്ചിരിക്കുന്നതും.

കമാകാരിയാർ പ്രയോഗിക്കുന്ന മരോൽ തന്ത്രം പരിശോധിക്കുക. ശ്രീമാൻ പണ്ഡി അമൃതൻറെ ‘മരവം സംക്ഷി’ എന്ന കമയിൽ, രാരൂപന്ന് നായങ്കട ഭാഷ്യ താമസിക്കുന്ന മംത്രിൽ വീട്ടിനും മരത്തു ഒരു മരവാം വന്നവിച്ചുന്നു. “അമഹാ, കൊഞ്ചം കണ്ണി കൊട്ടങ്കും, അമഹാ! പശിയായിരിക്കും, അമഹാ!” എന്ന അവൻ നില വിളിക്കുന്നു. കാരേ ഓരോ കഴിഞ്ഞിട്ടും യാത്തൊന്നും കിട്ടുകയില്ലെന്ന കണ്ണപ്പും പണ്ഡാർന്ന് ഇച്ചുംഗത്തോടെ മടങ്കിപ്പുകുന്നു. അടുത്ത നിമിഷത്തിൽ തും പണ്ഡാർന്ന് ആരുംബന്നും നമ്മുടി അവിയാരാവുന്നു. ഒരു കേസ്റ്റു തെ

ളിയിക്കവാൻ ഗ്രൂമിച്ച നടക്കന്ന രാമക്ഷരപ്പാണ് പണ്ടം യേഷം നടിച്ചതും. എന്നാൽ പണ്ഡരൻ രാമക്ഷരപ്പാണെന്നോ രാമക്ഷരപ്പു പണ്ഡരന്നുണ്ടെന്നോ അറിയുന്നതു കൊണ്ട് രാമക്ഷരപ്പിന്റെ സ്വഭാവം നമ്മൾ വൂർജ്ജയിക്കം പരിചിതമാക്കാണോ? രാമക്ഷരപ്പു പണ്ഡരൻ മാത്രമല്ല, വൈഴ്ദ്ധന്തകൻ ത്രിക്കിയാണെന്നും അറിഞ്ഞും ആയാളുടെ സ്വഭാവം നമ്മുടെ പരിചയചക്രതിൽപ്പെടുത്തുകയില്ല. എന്നും കൊണ്ടുനാൽ: പ്രധാനവേഷപ്രത്പാദി കമാപാത്രങ്ങളുടെ തന്മയത്പത്തിനു നിഡാനം.

ഈ നിഡാനം ഇരും അതോ എന്ന ഖുനിച്ചും പഞ്ചാംബാചിച്ചും വായനക്കാർട്ട ക്ഷമ പരീക്ഷിക്കാമെന്നും വിചാരിക്കുന്നില്ല. ഇന്നതാണു നിഡാനമെന്നും ആളുംതന്നെ പാഠേതക്കാം. ചെരുക്കമയിലേ പാത്രവിധാനത്തിൽ ഒരു കാൽക്കാസി സഹലിവീഡ്യുലാഃ—(1) കമാഗാത്രവും കമാപാത്രവും തമ്മിലുള്ള പൊങ്കത്തം; (2) ദോകസാധ്യം രണ്ടം.

ഉത്തമമായ ചെരുക്കമയിൽ കമാസപത്രത്തിനും കമാപാത്രങ്ങൾക്കും തമ്മിൽ നിരാക്ഷേപമായ ആനന്ദപ്പുജ്ഞങ്ങളും കാന്നതാണ്. കമാപാത്രത്തിനും യേണ്ടിയോ പാത്രം കമാപ്പുജ്ഞയേണ്ടിയോ സ്വശ്ചിജ്ജപ്പെട്ടതാണെന്നും വായനക്കാർക്ക് തോന്നുതും. ‘മാന്നപേടയിൽനിന്നും ഗിരികരുകയോ ഗിരികരുകയിൽവിന്നും മാന്നപേടയോ’ എന്ന സംഭവിക്കും പടി, അവക്കാതമ്മിൽ അതുകൊണ്ട് സംസക്കിയുണ്ടായിരിക്കുണ്ടാണോ. ചെരുക്കമക്കും നിഡാനം പാത്രം നോവലിനും അനുപരകാരംതന്നെ, നോവലിൽ വിഹരിയ്ക്കുന്നതായ ഒരു കമാപാത്രത്തിനു ചെരുക്കമിട കൂ

രാഗുഹസ്മാനമായിരിക്കും. വൈത്തിപ്പട്ടരെ കൈ ചെരുക്കമയിൽ കളുക്കവാൻ അമിച്ചുനോക്കുക. പട്ടങ്ങൾ സ്വർവ്വാപകഷായ തന്ത്രത്തിനു ചെരുക്കമയിൽ എടുക്കുന്ന പോരാതെ വഞ്ചാമനു നിഃപ്രയാസം കാണാം. ചെരുക്കമാപാത്രങ്ങളുടെ വ്യാപാരം കമാബീജത്തിന്റെ വികാസത്തിനു പത്രാപ്പേഖയിരിക്കുണ്ട്.

പാത്രങ്ങളുടെ ലോകസാധാരണതപ്രതെപ്പുറരി രണ്ട് പക്ഷമിണംഭാവം ഇടയില്ലപ്പോ. എന്നാൽ ഇതിന്റെ ഒരു അവവാദമാണെന്ന രോന്നിക്കുന്ന കൈ സംഗതിയെ കണ്ണിച്ചു കുറവെന്നൊന്നു ചിന്തിജ്ജേണ്ടതുണ്ട്: നേരവലിൽ പ്രക്രിയയ്ക്കും പാത്രങ്ങൾ പ്രായേണ്ണ ദ്രംഖമാകുന്നു. പക്ഷേ ചെരുക്കമയിൽ അപ്രകാരമല്ല. ലോകോത്തരം ഇയ പശ്ചേ ചെരുക്കമകളിലും അലോകസാധാരണമായ പാത്രങ്ങൾ സ്ഥാപിജ്ഞപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. സ്ഥീവൻ്റെസന്നിന്റെ Will o' the Mill എന്ന കമയുടെ അവസാനത്തിൽ ‘മുരു’ പറിന്നാൽ പാത്രം നായകനായ വിപ്പിനേണ്ട സംഭാഷണം ചെയ്യുന്നു; വയോഡുലനായ ‘വിൽ’ സംഭാഷണാനെതരം ആഗത്തേനാടൊന്നിച്ചു കൈ തിമ്പ്രയാത്രക്കു പൂശപ്പെടുന്ന (ശാരതായത്രും ശരിക്കും) ഇവളംതെനു ഏറ്റേതാണ്, അല്ലെങ്കിൽ പോ, മുതലായ കമാക്കാരന്മാരും പ്രക്രിയയ്ക്കും പാത്രങ്ങളുണ്ടെന്നു കൈകുറയ്ക്കുന്നും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ഇപ്പോൾ ചെയ്യിട്ടുള്ളതു ആശാസ്യമാണോ? ആശാസ്യമാണോ അല്ലെങ്കിൽ എന്നുള്ള സംഗതി കമാക്കുത്തിന്റെ വൈദ്യവെന്നതു ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. കൈ കണ്ണും അസന്തിഗ്രഹിതം ഉണ്ട്. മനസ്സുംഭവത്തിൽപ്പെടാത്തയാതൊന്നും ചെരുക്കമയിലാകട്ടേ നോവലിലാകട്ടേ സ്പീക്കാങ്കുമല്ല. പ്രസ്തുത കമാപാത്രങ്ങൾ അഭ്യന്തരം പാത്രങ്ങൾ അഭ്യന്തരം ആശാസ്യമാണോ?

കുറഞ്ഞാൽ വിസ്തൃതവഹണങ്ങളായ പാത്രങ്ങളെ സ്വീകരിക്കുന്ന ബേജക്കിലും അവയെ നമ്മുടെ അനുഭവക്കോടിയിൽ കൊണ്ടുവരുന്നതുമണ്ഡ്. കമ വായിക്കുന്നോടിം നാം അവയുടെ അനുസ്ഥിക്കുത്തിൽ വിദ്യപാശിക്കുകതനെ ചെയ്യുന്നു. പിന്നീട് നാം കമാക്കാരൻ്റെ കല്പനാശക്തി അഭിനന്ദിക്കുന്നു. ബുദ്ധിക്കു നിത്രുപണം ചെയ്യുന്ന സാധ്യിക്കുത്ത അക്കിൽ തീരുക്കുകയെല്ലെങ്കിലും സാധ്യിക്കുത്ത അക്കിൽ വിദ്യപാശും നാം ചെയ്യിച്ചു സകലുമായും നാം കൊണ്ടാടുന്നു. അതു പ്രസ്താവനയെതെക്കുകിലും ഈ വക സംഗതികളിൽ പ്രധാനമോ ഹാജ്ജാത്ത മനഷ്യനുഖി ഇല്ലെന്നതനെ പറയാം. ചെരുകമ അല്പസമയത്തിലെ പാരായണത്തിനുള്ളിൽ ഒരു കാപ്രമായത്തുകൊണ്ട് നിർബന്ധമായം ലെറക്കിക്കുബുദ്ധികളുമായം ശാസ്ത്രങ്ങൾക്കുപോലും അവ തർക്കാഡം വിദ്യപാശുമായി തൊടുന്നും. അനന്തരം— അതായതും കമ വായിച്ചുകഴി തെറ്റിട്ടും അവ കേവലം സകലുസ്വയ്യുങ്ങളുണ്ടെന്നവും അവർ തഴ്തിക്കുള്ളുമായിരിക്കും. എന്നിരിക്കും, ഇന്ത്യൻപാത്രങ്ങളെ നമ്മുടെ അനുഭവസ്ഥിതിയിൽ കൊണ്ടുവരുവാൻ ശേഷിച്ചുള്ള ഗ്രന്ഥകാരന്മാർക്ക് അവയുടെക്കാണ്ടം ചെയ്യുവാൻ യാതൊരു വിഭാഗവുമില്ല. അനുഭവകാരൻ്റെ കല്പനാശക്തിയിൽ അസംഭവവുംപാത്രങ്ങൾ പോലും ലോകസാധ്യാരണങ്ങളായിബിജ്ഞാനം.

അനുഭവവേദ്യമായ പാത്രങ്ങളെ സ്വയ്യീജ്ഞവാനുള്ള ഉപായമെന്തു? ഇതിനു ചൊടിക്കുകയെന്നാണമില്ല. അന്തരുക്കിത്രയ കമാക്കാരന്മാർക്ക് മാത്രമേ ഈ സാധ്യമാക്കും. പാത്രസ്വയ്യീയിൽ പ്രയോഗിക്കുപ്പെട്ടുന്ന നേരുപും അപഗ്രാമിച്ച നോക്കിയാൽ രണ്ട് അംഗങ്ങൾ കു

ണാം. അതായത് — ആത്മജനാനവും ലോകപരിചയവും ഇവയിൽ ആത്മജനാനമാണ് പ്രമാണസ്ഥാനം. അർദ്ദിജ്ഞന്ന തു്. തന്നെത്തന്നെ അടിഞ്ഞുവരെ മരഹളിവരെ അറിക്കയിളി. ആത്മജനാനം സർജ്ജനാദാത്തിന്റെയും ആരംഭമാകനു. എങ്കിടെ അവതരംഗം മനസ്യലേംകത്തിന്റെ കൈ സംഗ്രഹമാറു. മനസ്യസഹജമായ സന്ത്വാണങ്ങളും സവാദോധനങ്ങളും നാശിൽ കടികൊള്ളുന്നു. ചിലതു ബീജപ്രായവും മരഹച്ചില്ലതു വികസിതവുമാജോന്നേയുള്ളൂ. വെവ്വേതിപ്പുട്ടരു അനേപാഷിച്ചു അകലെവയങ്ങും പോകേണ്ടതില്ല. വെവ്വേതിപ്പുട്ടർ നാശിൽത്തന്നെയുണ്ട്. സുദൃഢിയും നമിൽത്തന്നെ. സുരിനാമ്പുതിരിപ്പുംടം കേൾവന്നുണ്ടാണും നമിൽത്തന്നെ. ഏന്നാൽ ചിലജട ‘സുരിനാമ്പതിപ്പുട്ട’ തണ്ണളിട ദമശക്തിയാൽ അക്കരപ്രായമായി തന്നെ സമിതിചെയ്യുന്നു. ചിലജട സദ്ഗുണങ്ങളും അപ്രകാരംതന്നെ ബീജാവസ്ഥയിൽ നിലകൊള്ളുന്നു. ആ ഒപ്പതകരമായ ഈ ആലൂറ്റരമലോകത്തിലുണ്ടു് കമാക്കാൻ ഒഴികെടു വ്യാപരിപ്പിജ്ഞന്നതു്. ആത്മജനാനം ഒക്കവനു കഴിഞ്ഞാൽ ഈതരജനാനം താനേ ഒക്കവനുകൊള്ളും. ഏ ഒപ്പകാണ്ണനോടു് ഭാവത്തിലും വാഹ്യസമിതിയിലും മന പ്രക്ഷേപിക്കുന്നതു് എത്രതുനെ അന്തരുളിഞ്ഞാലും, അവജട അന്തരംഗം മിഞ്ഞവാരും കന്നപോലെതന്നെയാണു്. അവകാട വികാരങ്ങളും വിചാരങ്ങളും എക്കദേശം കരു വിയതിലിഡാണ് വർത്തിക്കുന്നതു്. തന്മുലം ആത്മജനാനിജു പരിപ്പുദയപ്രവേശം നിശ്ചിപ്പാക്കാസം സാധിക്കും. വാക്കിയുള്ള സംഗതികൾ — അതായതു്: മനസ്യങട ബഹിപ്രാപാരം, ആകൃതി, ഇത്രാഭി — ലോകപരിചയത്തിൽ

നിന്നും ലഭ്യമാക്കണമാതാണ്. എന്നാൽ ആത്മജനാനമില്ലോ തയവും ലോകത്തെ ദർശനമന്തു ‘അന്നധനായുള്ളവൻ ദീപം കരത്തിക്കലേറി’ നോക്കുന്നതു പോലെയാണ്. ചൂടു ഞാസ്യം ഇപ്പോൾവരും ലോകപരിചയം മാത്രമേ തന്മുഖം വിശദപ്രസ്ത്രവുമാക്കുംതു.

ഈഞ്ചേന പരിപൂർണ്ണമായ ആത്മജനാനവും വിപുലമായ ലോകപരിചയവും കൈവന്നിട്ടുള്ള ഒരു ഭാഷാക്കാരൻ ‘സ്വയമ്മേഖാഗത’മായ കല്പനാരക്കണ്ണി പ്രഞ്ചാഗിക്കു നേപാഴംഞ്ചു കമാപാത്രങ്ങൾ ലോകാധികാരം ചെയ്യുന്നതു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ധിഷ്ഠനാസനതാനങ്ങൾ സ്വപ്രാഞ്ചാവിന്റെ ഏറ്റവും വിശദത്തിലും വായനക്കാരുടെ എദ്ദേശ്യങ്ങളിലും കൂടുതലും സ്വല്പംപിടിക്കാനും. അവയുടെ സ്വാധീനി അവയും സ്വപ്നത്രാഞ്ചം കൂടുതലും വായനക്കാരുടെ തോന്തരകൾ. കമാക്കാരൻ സ്വപ്നക്ലൂജിങ്ങളായ പാത്രങ്ങളിൽ വിശ്രദിക്കണമെങ്കിൽ വായനക്കാർ എത്രാശ്രമിക്കുന്നതു വിശദപ്രസ്തി കൂടുതലും വായനക്കാർ എത്രാശ്രമിക്കുന്നതു വിശ്രദിക്കുന്നതു വിശ്രദിക്കുന്നതു. “ഈ കമാപാത്രത്തെ നാടുക്കു കൂപ്പുന്നതായരെന്നു വിശ്രദിക്കും” എന്ന എഴുതുന്ന കമാക്കാരൻ തീർച്ചയാണും കൂപ്പുന്നതായരെ മനനം ചെയ്യിട്ടില്ല. ഇപ്പുകാരം എഴുതുന്നതിന്റെ അത്മം കമാക്കാരനു അപ്പുതപാത്രത്തിന്റെ ആസ്ഥിക്രത്തിൽ പുന്നവിശ്രദിപ്പിക്കുന്നതു അതു കേവലം സകലപ്പുണ്ണമാണെന്നുള്ള സംഗതി അദ്ദേഹം വിശ്വരിച്ചിട്ടിട്ടുണ്ടാക്കുന്നു. “ഈഞ്ചേന ഷവർ കൂപ്പുന്നതായരെന്നുണ്ടോ” എന്ന സബൈയൽം പറയത്തക്കു സാക്ഷാത്കാരം കൈവന്നതിന്റെയൊമ്പാടു ഗുമ്പകാരൻ പാത്രസ്ഥിചെയ്യുവാൻ ചുറപ്പുടാവു. അപ്പേക്കിൽ ‘വിശ്രദിക്കും’ മാത്രമേ

ശൈലിജ്ജുള്ളട. വിളിജ്ജുപ്പുടനു കമാപാത്രം വിശ്വാസ്യ മാകയില്ല.

കമാപാത്രങ്ങളെ എന്നുണ്ടെന്നാണ് വായനക്കരക്ഷ പരിചയപ്പെട്ടതെന്നുതു്? റമ്മുടെ കമാകൃത്തുകൾ ചെ ആന്നതു ഇപ്രകാരമണാഃ— അവർ കട്ടിജ്ജാവഞ്ചിള്ള ചും ഗ്രാജേളെ ആലുംതന്നെ വിവരിക്കുവാൻ അടക്കുന്നു. കേ ശാഖിപാദം വന്നിജ്ജാതെ യാതൊരു പാതുതെയും അവർ വിടുകളുംഡില്ല. * “അനീമാൻ ബാലക്കിള്ളുമേനോൻ ചെ സ്ഥാപനു വാണിപ്പിരിഞ്ഞ ഡിപ്പുട്ടി കലക്കറിൽ ദാമോദര പ്രഭാകരനു എക്സാന്റാനമായിരുന്നു. മേനോന്റെ അ സ്ഥാപനു വയസ്സിൽത്തന്നെ അധിക മരിച്ചതിനാൽ ഒരു കാമന ക്രൂട്ടിയായിട്ടുണ്ടെന്നു മേനോന്റെ വളരുത്തിവനിഞ്ഞുതു്. എ കിലും അംഗാത്തിരി പുത്രനുംരിൽ സംശയാരണാ കണ്ണുവരുന്ന ദുർഘാസമി ഇതുവെത്തെ ലേശവും തീണുട്ടില്ലെ. മേനോ നു ഇപ്പോൾ വയസ്സു ഇഷ്ടപത്തിരണ്ണാണോ. വീ. എൽ. ജയിച്ചതിനശൈലം മറിരാശി ചെഹേരേടതിയിൽ ‘അപ്പു നീറിപ്പു’നു ചേന്നിരിജ്ജുയാണോ. അഭേദപത്തിന്റെ മു വരുത്തു എത്രസംശയം. ഒരു കാമനത്പരം വിളിയാട്ടിക്കൊണ്ടി തന്നു. ദർശവും ഒരു സമയത്തും ഇല്ല. ആരോട്ടും വളരെ സെമ്മുമായിട്ടും സംസാരിക്കും. ഒരത്തു ഉയരം. ദിവസേന ഉണ്ണായിരുന്ന പ്രായാമത്താൽ ജനനാഞ്ചതെന്നു സുന്ദരമാ യ ദേഹത്തിനും മുഖത്തിനും രക്തപ്രസാദങ്കൊണ്ടു ഒരു ഭാഗി കൂടിയിരുന്നു. നിറത്തിനു ഒരു രക്തവൺവുംകൂടി ഉണ്ടായിരുന്നു. പത്രകളുംയിൽ കന്നാം സമ്മാനം മേനോ നീതനെന്നായായിരുന്നു. മറിരാശിയിൽ മേനോന്റെ വേർ

* വി. ഇ. ഐ. പണ്ണി അച്ചു. കമരവഡി.

കേരളക്കാർത്തവർ ചുജ്ഞോ. ഒന്നോന്നും കളിക്കുന്നണണണന്ന റിഞ്ചതാൽ അന്നു കയ്യ തിരക്കു വേറെതന്നു. ഇന്ത്യീഷ്യ കാരണതുകളിലൂടെ രാന്വിക്കു വശമായിരുന്നു. മദ്ദറാ ശിയിലുള്ള വെള്ളക്കാർഷിക്കു ഇന്ത്യൻ പ്രേരണ ജീവനംയിരുന്നു. പരിപ്പുച്ചിന്നു ഓഡിസ്കളിലും മേഖലാനു മീതെ അധികം പേര് ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ദേവ തനിനും ബുദ്ധിശം കണ്ണരാതിരി കൈകൊണ്ടായിരുന്നു. സംഗ്രഹിത അതിലും കൗമാതിരി പാടവം സിലിച്ചിതനു. ചുജക്കിപ്പും യുന്നതായാൽ മേഖലാനുപ്പോലെ കയ്യ ചെരുപ്പുകാരൻ മലയാളി മദ്ദറാഗിനിൽക്കു ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.' ഇതിനായകവാൻനും സംശയം. ഇന്തി കമാനായിക്കുകയും വന്നിൽക്കൂടായി:—
 "മിസ്റ്റർപബ്ലിക്കേഷൻ മത്രാക്ഷരം ജാന അന്നു മോസ്റ്റുകോ ത്രേജിംഗ്സ്വി. എ.കെ വാരിസ്കുയായിരുന്നു. ജാനവിനു വരയ്ക്കു പതിനേട്ടായിരുന്നു. അവളുടെ അപ്പൻ ദിക്ഷിഷ്ട് മിസ്റ്റർ ഫോപ്പലമേരേൻ മരിച്ചതു തന്റെ ജാനവും അമുയും പാണിക്കുകയും കൂടുതൽനന്നായായിരുന്നു താമസിച്ചു വന്നതു. 'തിജിൻ സമീപമതിൽ നുഠപ്പുരുവണ്ണ വെച്ചു കുന്നും നെന്തും കുമേഘാ പകാഅമന്നതു'പോലെ സുകഥാരിയായ ജാനവിനേംട്ടുട്ടി വളന്നവനു മേഖലാനന്നു പുന്നേം ജാനവിലായിപ്പോയിരുന്നു. ഇവർ ഇപ്പോൾ അന്നരാഗികളുണ്ടായിരുന്നു. ജാനവിനെന്ന് വീലനയരാജഭൂഷണം ചാലുവിംബം വേംപോലെ ശോഭിക്കുന്ന മിവവും, പല്ലവാധിഷ്ഠാഭൂഷണം മേഖലാനെ വല്ലുതെത കണക്കിലാക്കിയിരുന്നു.' നായികാവൻ നീന്തും കഴിഞ്ഞു. ഇന്തി വല്ല പാത്രവുമുണ്ടോ? അതും കന്നു വന്നിച്ചുവിടാം. അതുകൊണ്ടുമായില്ല. വല്ലുധിരം നൊവും കന്നു വന്നിച്ചുവോലെ കമാക്കാരമാക്കി സുവമുള്ളു.

‘உடுத்திக்கூ கொரயுங் வெழுவெழுபூ ஜாக்காரின்ற மி
ஸ்மின்பூ கலூானேத்தின்ற மூலாஜாய மாறதயுங்
காளோங் காஜித்தென்யாஸ்?’ ஹுதுரைக்கை கஷிதை
க் குவி கமயிலேசு புவேசிக்காமென்னாயி.

கஸ்தித்துக்கிழுக்கு ஹு வள்ளுக்கும் தோய்லின்மோ
லு ஸ்பீகாஞ்சாளோ எடுக்க ஸநேஷன்டுக்கு. லோகவு
வஹாரத்திற் ஹுத்தரங் வள்ளுக்கும் நாா கேர்க்காரிடு.
அத்பூரிஸித்தினா மட்சீவுக் கூட்டுரையுமின் ஹாஞ்சயாக,
“ஹா அத்பூரிஸித் கராம் வாநிதை. எடுக்காக ஶய
ரா! சுருர அந்தியிலாயிக் குறை காஸா. கஷ்ண்டித்த
ல கண்டாடிவோல் மின்னா. அதின்ற நடவிப்பு ரங்க
ழுங்க நாற்று ரேங்கைம் காரிலாந்துக்கான்டு. ஒக்கு அறபூ
பதின்துங் கர்க்கைதை பரிந்துங் காஸாபூட்டுக்கா. செப
வி ஶயலின்றங்குபோலை தலதித்தினா ‘கரா’ அதுகி
கி’ எதுதி ஸமிதிசெழுக்கா. வாயில் பல்லு ஒப்புத்திர
ஞ்சு உண்ண எடுக்கா? ஸ்மஞ்சுக்கும் வழுத்தித்திட்டுக்கூடு. அது
ருங் மோபூாக் பிரின்திரிக்கான். தாடி அறபூ லீட்டிடு
ஸ். கைபூலக்கமேந் உள்ளங்கை கு டிரிவிக்கூர் லா
ங்குநாடுக்கூடு.....” எடுக்காக வள்ளுக்கைந்து வஷுவ
கு கேட்டுக்கொன்று நம்முடிக்கு வித்துமேந்தோடுபூக்கா
க்கைக்காதிரிக்கையில்லை. அத்பூரிஸுமுகியில் புவேசிசு
மு சூரிய புயாமாயி தெழுவின்ற காஸாபூட்டுக்கா ஹாா
மாறுமே வித்துமேமில்லாத உலோாரையுமின்ற வள்ளுக்கை
விசைமாவுக்குத்து. அதுயாம் குவைக்கை ஹுபுகாரங் வ
ரங்காயிரிக்கா—“பினோ—! ஹாா கு நோரங்கோக்கை

ഞാഡി. നമ്മുടെ രാമൻനായർ ബലിപ്പേട്ട അപ്പീസുടെ റിഫിൽ പ്രവേശിച്ചുപോരും ആധ്യാത്മക ക്ഷണിത്തല കട്ടി ഉയ്യുടെ മേംഡോഗത്തു് ‘ഓ! എന്നൊരു മട്ടാണെങ്കിൽ വോക്സേ!?’ — ഇതുമാത്രം. വേരോൽ അവരുടെത്തിൽ രാമൻനായകുടെ വേരോൽ വിശ്വേഷണത്തോടിച്ചു പറയുവാൻ സംഗതി വന്നേക്കാം. എപ്പോഴുടെ കനായിട്ട് പറയുക പതിവില്ലെന്നാണെന്നോന്നു്. തന്മുളം വന്നുനാത്മം വാന്നിക്കുടൈയ്യും സന്തുദായം നോവലിൽപ്പോലും സപ്പകരിക്കാവുന്നതാണോ എന്ന രൈക്കിക്കേണ്ടതുംകൂൺ.

ചെരുഹമയിൽ ഇത്തരം വിവരങ്ങൾ തീർച്ചയായും അപ്രകൃതമാണോ. പാതുവിന്റെ സ്വന്വേഷിപ്പിലും അക്കുതിയിലും പ്രമാഖ്യിക്കാത്തിൽ കാണപ്പേട്ടുന്ന സംഗതികൾ മാത്രമേ ഉത്തമക്രമാകാരമാർ വന്നിക്കാരിള്ളു. അവവകുടെ വന്നുനാകൾ ആക്കുറിക്കുവും സന്ദാരംസാരവുമായിരിക്കും. ക്രമാപാത്രങ്ങളുടെ ക്രമീച്ചുവും വുന്നുണ്ടാവാം അവക്കില്ലെന്നും മനസ്സിൽ ചിത്രം വുന്നുംണാം. ആയാൾ പാതുവംശത്തു മനസ്സാ പ്രത്യുംഗം ഏഴിക്കേണ്ടും. വക്കു മനസ്സിൽ കാണാനെതൊക്കെ കടലാസ്സിൽ പകത്തുക ചെന്ന സന്തുദായം ശ്രദ്ധക്രമാകാരമാർ അംഗീകരിക്കാറില്ല. സന്ദംശത്തിനു ആവശ്യമായ പാതുവക്കുങ്ങൾ മാത്രമേ അവർ വന്നിക്കാരിള്ളു. കല്പിച്ചുകൂടിയിള്ള വിവരങ്ങൾ അവർ വജ്ജിക്കേണ്ടും. വന്നുയാരണും ക്രമയുടെ ഒരു അംഗമല്ലെങ്കിൽ അവർ അതു വന്നിക്കാരില്ല. വന്നുയാരണും വന്നിച്ചില്ലെങ്കിലും ക്രമാപുരജ്ഞമാർ ദിഗംബരമാരണാനും വായനക്കാർ കൗതുകയില്ലെന്നു

அறவக்கொண்டு. பாடுப்போதும் பிரதி அவர் புனரை
த்தினைக்கூறவேண்டும். சாக்ஷதமாய ஸுஷநாஸ்தாலும் ஸவேங்வ
ரி, பாடுப்போதும் வழாவாறன்னைக்கூறவிட்டும் அரங்காவா
பிரதமாய விவரங்களும் அவர் பாடுப்போவே
தோறிப்பிசென.

സപ്രാവത്രചവൽക്കരണത്തിൽ അന്ത്യയിക്കുന്ന ശുദ്ധമായ ചില ഘട്ടങ്ങളുണ്ട്. മനസ്സുന്നൾ ഭ്രാംബികാല ക്ഷേമി ഇന്ദ്രാജാലുട്ടങ്ങളിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നു. ഭ്രകാല തതിന്റെ മുഖ്യപ്രധാന ഭാവിക്കുട പ്രംബഡ്യമാകുന്ന ഈ ‘ഗംഗാസ്തി’യിലാണു മനസ്സുസ്പാദാവം വരീക്കിയ്ക്കുന്നതു. കഴിഞ്ഞതുപോയ ജീവിതത്തിന്റെ ഒലം ഈ ഘട്ടത്തിൽ കാണാം. ഭവിഷ്യജ്ഞിവിതത്തിന്റെ വീജം നിവാ പന്നം ചെയ്യുന്നതും ഈ ഘട്ടത്തിൽത്തന്നെന്നാണ്. ഈ സ്വന്നയുള്ള ഘട്ടങ്ങളാണു ചെരുക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതുണ്ട്

സ്വീകരിക്കപ്പേണ്ടെന്ത്. സ്ഥിവൻസണിന്റെ ‘മാർക്കേ
യിം’ എന്ന കമ ഇതിനു കനാറയാം ദേശാന്തരം അഭ്യാസം. മാർ
ക്കേയും പ്രക്രിയയും സ്കൂൾക്കുന്നു, തിന്മയെ ദേ
ശിക്കുന്നു. പക്ഷേ മനോദേശം മുല്ലും നിമിത്തം ആയാൾ
സൽപ്പമത്തിങ്ങനിനു തീട്ടിട്ടുടെ വ്യതിചലിക്കുന്നു. നാണ,
ചരി, മോഹിനാം, എന്നീവയിൽ ആയാൾ ക്രമം കുട്ടി
ങ്ങിവരാവുന്നു. തിന്മചെയ്യേണ്ടാണ് ആയാൾ അതിനെ
വെരുക്കുന്നുണ്ട്. പാശ പ്രിയു ചെയ്യുടെ — ഫലം ഒരു
തന്നെ! പലപ്പോഴും ആയാൾ പദ്ധതിപിച്ച തിന്മയിൽ
നിന്നു കുറിച്ചുന്നുണ്ട്. പാശ പ്രക്രിയസിലും ദേഹ
മുള്ളും നിമിത്തം ആയാൾ വീണ്ടും അധ്യാത്മത്തിൽ നിപ
ത്തിക്കുന്നു. തുണ്ടരാ പിംബന്തവീണാം പിടഞ്ഞുനോടും
മുണ്ടിയും പൊങ്ങിയും ക്രാക്കാലം കഴിത്തെന്നിന്നോടും
ആയാൾ ഒരു പീടികയിൽ കയറി ഒരു കൊലപാതകം
ചെയ്യുന്നു. ഈ ഘട്ടത്തിലുണ്ടു് കമ ആരംഭിക്കുന്നതു്.
അതീതസംഭവങ്ങളെല്ലാം കമാക്കാൻാം സൂചിപ്പിക്കുന്നതു്
പിന്നീടാണു്. ലഭതക്കായ മാർക്കേയും പീടികയുടെ
മുകൾത്തുണ്ടിൽ വന്നപ്പെട്ടി അനേപാഷിച്ച കയറിച്ചെല്ലുണ്ടു്.
കൈ മുറിയിൽ പ്രവേശിച്ച അവിടെ ഏകാക്കിയായി ഇരി
ക്കുന്നോൾ, ആയാളുടെ ഇളിക്കിമരിയുണ്ടു് വികാരങ്ങു
ം പുജപ്പത്രം അവലംബിച്ച ആയാളുടെ ദേശിക്കു ഗോ
ചരിഭവിക്കുന്നു. കഴിഞ്ഞുപോയ കാലത്തെക്കുറിച്ചു ഒരു
യാൾ സാവധാനം പഞ്ചാലോച്ചിക്കുന്നു. ആയാൾ സന്നാ
റ്റത്തിൽ സഖ്യരിക്ഷവാൻ പലപ്പോഴും അമിച്ചിട്ടുണ്ട്; പ
ക്ഷേ ആയാളുടെ ഉള്ളം ഏപ്പോഴും വിഹലമായിട്ടു ഉള്ളത്.
ഈനി എന്നാണു ചെയ്യുക? പദ്ധതംപലിപ്പുമായ ഒരു

പുതിയ ജീവിതം നയിക്കുന്നേ? കഴിഞ്ഞതൊക്കെ വിസ്മിയുള്ള കൂദാശയുമുഖ്യമാണോ? പ്രക്ഷേപണ ഭരണാളിടത് പണ്ണത്തെ അനുഭവത്തെപ്പറ്റി അനുഭാവിക്കുന്നേ? ഉത്തരമജീവിതം നയിക്കുന്നു ചെയ്യാൻ വഴി കാണുന്നില്ലെന്നു. അനുയാദി വീണ്ടും പാപത്തിൽ വിപതിക്കണം. എന്നാൽ പണ്ണത്തെപ്പറ്റാലെതന്നെ ജീവിതം കഴിച്ചുള്ളടക്കയും? ഒരു ഘാതകകമ്മതിന്റെ മഹാത്മിയിൽനിന്നും കഴിയുവാൻ മാറാതു കൊലപാതകങ്ങളിൽ ചെയ്യുകയും? പ്രക്ഷേപണ മുത്തുവാലും അനുയാദി പ്രക്ഷേപണ മുത്തുവാലും പാപത്തെ വെരുക്കുന്നു. പുണ്ണം തനിക്കു മുഖ്യമാണെന്നും അനുയാദി തീർച്ചപ്പെട്ടതിക്കഴി തന്ത്രിക്കുന്നു. അന്തുകൊണ്ട് നാമചെയ്യേണ്ട കാഞ്ചി അനുഭാവിച്ചിട്ടും മഹിഷ്മാ. തിരുമചെയ്യേണ്ട കാഞ്ചി അനുയാദി കൂദാശയും ദിന്മാനം. ഇന്നു ധർമ്മസക്തതിൽനിന്നും യാതൊക്കെ നിവൃത്തിമാറ്റുമില്ലയോ? ഉണ്ടോ. ജീവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാലത്തെതാളം തീരുമയിൽനിന്നും കഴിയുവാൻ അനുയാദിക്കു സാധ്യമാണെന്നും, ജീവിതം അവസാനിപ്പിച്ചു തീരുമയിൽനിന്നും വേർപ്പെട്ടവാൻ അനുയാദിക്കു കഴിയും. അതേ! തന്റെ അവതിരജീവിതം നികുത്തംതന്നെ; സംശയമില്ല. പ്രക്ഷേപണ ഇനിയെക്കില്ലോ. തിരുമചെയ്യാതിരിപ്പാം അനുയാദിക്കു സാധിക്കും; ഒരു നിമിഷത്തിനുള്ളിൽ സാധിക്കും. അനുമധ്യത്തുയോ? അല്ല. അന്തു ഭീജകൾ കഴഞ്ഞതാണോ. ഇപ്രകാരം നിയുഗിച്ചു അനുയാദി തന്നെ തന്നെ പോലിസ്ഥുകാഞ്ഞട കൈയിൽ ഏല്പിച്ചു മരണാണിക്കു വരിക്കുന്നു. ഏതുകൂടും ഗൗരവാവധിയും അനുശോഭ നാക്കവുമായ ഇന്നു ഘട്ടമാണു കമാക്കാരന്റെ പ്രതിപാദ്യവും. പാതസപ്ലാവത്തിന്റെ മമ്പത്തെ സ്ഥാപിക്കുന്ന ഇന്നു

ദുരോധക്ക്രമങ്ങൾക്കും ചെരുകമയിൽ പ്രതിവാദിക്കപ്പെട്ട് വാൻ എടവും ന്റുയവുംജിൽ.

മേഖലാഭിച്ചു ദിശ്യാന്തത്തിൽനിന്നു കൈ കംഞ്ഞും അനു മനവുംജാണ്. മാക്കംഗിമിന്റെ സ്വന്നംവത്തിൽ കൈ വു തിരാനം സംഭവിക്കുന്നു നാം കണ്ടിവപ്പോ. ഇവുണ്ടാം വൃത്രാസം സംഭവിക്കുന്ന പാത്രങ്ങളാണ് ചെരുകമയിൽ പ്രകാശിപ്പിക്കുപ്പുംജിങ്കും വൃത്രാസം സംഭവിക്കുന്നി ലൈക്കിൽ പാത്രസ്വന്നംവത്തിനു വളർച്ചയാകട്ടെ വായന ക്കാക്കി ജിങ്കാസയാകട്ടെ ഉണ്ടാകയില്ല. വളർച്ചയില്ലാത്ത തന്മന്ത്രം വെരും മരപ്പാവയാണ്.

എന്നാൽ വൃത്രാസം സംഭവിക്കുത്തു പാത്രങ്ങളെ ചെരുകമയിൽനിന്നു തീരെ ബഹിജ്ഞിക്കുംജാമെന്നു പാ വാൻ ഒക്കുണ്ട്. ആമാസമിതികാവസ്ഥയിൽത്തന്നെ പാത്രത്തിനു അവിരളമായ സ്വന്നംപ്രസ്തുതാം ഉണ്ടക്കിൽ അനു ചെരുകമാവിഷയമാകുന്നതിൽ എന്നാണു വിരോധം, എന്നു ചോദിക്കാവുന്നതാണ്. ഇന്ത്യൻവിൽ ‘ബാർട്ടിക്സബി’ എന്നാൽ കമ്മുണ്ട്. എറാവാൽ കൈ തഹാലുപ്പീസി ലേ ‘ഡെ.ഡെരാർ (ആളില്ലാക്കുത്തു) ഡിപ്പുർട്ടുമണ്ടിൽ പണിയെടുത്തതിന്റെ ഒലുംജാനി മിക്കവാറും മുതല്ലായ നം യന്ത്രസമാനനമായിത്തീർന്ന കൈ മന്ത്രങ്ങാണു ബാർട്ടി ക്കബി. ഈ മന്ത്രത്തിൽ ധാതൊരു സ്വന്നംവാത്രവും സംഭവിക്കുന്നില്ല. എന്നാലും കമ എറാറും രസപ്രദോണം. അതിന്റെ കാരണം, ബാർട്ടിക്കബിയുടെ സ്വന്നംവത്തിനു യാമാസമിത്രംവസ്ഥയിൽത്തന്നെ അന്തരവുംപ്രമായ കൈ ആകയ്ക്കപ്പെടുണ്ടെന്നുള്ളതനെ. കൂഴുംബുകളുംവിൽ പണ്ടിനിരച്ച വെച്ചിരിക്കുന്ന കൈ അവുംജന്തുവിന്റെ

ഒരു നാലു മാസം തുടർച്ചയിൽ അനുഭവമോണ്. എത്രാണിപ്രകാരമാണ് ബാർട്ടിൽവിജയ സ്പാവം.

പക്ഷേ ഇളംഗളുജ്ഞാനത്വമില്ലയോ? എത്രാണിപ്രകാരമാണെങ്കിൽ പ്രകാരിക്കുന്നുണ്ടു്. പ്രത്യാസം സംഭവിക്കുന്ന പാതയുള്ളാണെ മുഖ്യമായും ചെരുക്കമറിക്കുന്നതു്. കമാപാതയിൽനിന്ന് സ്പാവത്രവവൽക്കരണം. ഇവിടും വൃശ്ചികാംശിട്ടില്ലെന്നു വായനക്കാരൻ തോന്തിയാൽ മാത്രമേ ജിജന്താസക്ക അവകാശംഭാക്കിയുള്ളൂ. മിക്ക കമാക്കാരന്മാരും യുവജനങ്ങൾ ഉണ്ടാണെല്ലാ കമാപാതയുള്ളായി സ്ടീകർഷണതു്. കമാനായികക്ക 15-ഭത്തൽ 20-വരെയും കമാനായക്കന് 20-ഭത്തൽ 30-വരെയും വയസ്സുണ്ടാക്കം. ഇതിന്റെ കാരണമെന്തു്? കമാപാതയിൽനിന്ന് തന്നെത്തപം വയസ്സിനെ കുറഞ്ഞിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നുള്ള സംഗതി നിരീവാദമാണു്. പിന്നെ എത്രുകൊണ്ടാണെ യുവാക്കന്മാരെ കമാപാതയുള്ളംക്കുന്നതിൽ കമാക്കാരനുംകും ഇതുമരാത്രും കൂർത്തു്? കാരണം മരുന്നാണുള്ളൂ. മേലുണ്ടെ സംഗതി തന്നെയാണെ ചെരുക്കമകളിൽ യുവാക്കന്മാരുടെ ബാഹ്യവും തത്തിനുള്ള ഫോട്ടു. യുവാക്കന്മാരുടെ സ്പാവം ഇനിയും രാഘവമിതികമായിട്ടിപ്പു. എത്രയും വിഷമതരമായ കുഞ്ചിയിലാണെ അവർ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. അവരുടെ ഗതി ഇണ്ണാട്ടു അണ്ണാട്ടും, നന്ദിലേക്കോ തിന്മയിലേക്കോ, ഭിംഭിലേക്കോ സഞ്ചാരിയിലേക്കോ, ഉന്നതിയിലേക്കോ സന്നതിയിലേക്കോ, എന്ന രക്കിക്കേണ്ടതോടു കൂടി കാലമാണെ അതു്. മനസ്സുസ്പാവത്തിന്റെ എറിം രസകരമായ സന്ധി ഇതല്ലയോ? ഇക്കാരണാത്മാഭാണു യുവജനങ്ങൾക്കു ചെരുക്കടയിൽ ഇതുമരാത്രും പ്രാധാന്യം

നാൽക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. യുവജനങ്ങളിടെ വിലോന്തിയ മായ സൈന്യം അവശ്യക അനുകാപ്പക്കത്തെ വല്ലിപ്പിക്കു നാണ്ഡനാളിത്തു ദരിതനു! പക്ഷു കമാക്കാരും മുള്ളു മായി ത്രാഖപതിക്കുന്നതു അവശ്യക സ്വന്നാവത്തിന്റെ സന്ദിഗ്ഗീലഭാവസ്ഥയിലാണ്.

വയോധുമിന്നും ചേരക്കടയിലേ നായകന്മാരാക്കുന്നതു, സ്കൂളുന്നതു സംശയം അവശേഷിച്ചുക്കാം. നാമുടെ കമാക്കുത്തുക്കാം വുല്ലുമാരോടു വലിയ അവജനാച്ചുള്ളതുപോലെ ഒരാന്നന്ന്. പക്ഷു ദൈവത്തും സൈന്യത്തും വയസ്സിനേയുമ്പു പ്രമാജായി ഒരുത്തരിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നും ചീല വുല്ലുമാക്കുക കൂടുതലും പക്ഷു ഇതുവരുവയ്ക്കുള്ളിട്ടും നാംതുക്കാരും ദൈവന്നുണ്ടായിരിക്കാവുന്നതാണെന്നും നാം കാക്കണ്ടതാണ്. എൻ്റെപ്പതിരംപരം വയസ്സുള്ള ‘ലിയർ’ രാജാവിന്റെ സ്വന്നാവത്തിൽ വൃത്രം സം സംഭവിക്കുന്നതായി നാം കാണുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു ഘൃതയും വാസ്തവത്തിൽ ദൈവന്നുകുത്തമാണ്. അപ്രകാരംതന്നെ, ‘രാമരാജാവുള്ളിട്ടോ’ലേ മല്ലുവയസ്സുന്നായ കേരവന്നുണ്ടിത്താനും വാസ്തവത്തിൽ കൂടുതലും ആവാം. തന്നിനിത്തം പ്രായാധിക്രൂം നായക സ്ഥാനത്തിനു കൂടുതലും പോരാളുയാക്കണമെന്നില്ല. പ്രീനിക്കുന്നാലും പ്രായേശാ ചേരപ്പെട്ടാരിലാണു സ്വന്നാവലാശവാക്കണ്ടവക്കുന്നതും അവിത്തക്കിത്തമാണാല്ലോ. അതുകൊണ്ടുണ്ടു കമാനായകവാരിൽ അധികം പോകം ആവാക്കാമാരായിരിക്കുന്നതും.

എന്നാൽ നമ്മുടെ കമാക്കാരനാർ തൈവനത്തിന്റെ
പ്രധാനമായ സ്വഭാവലാഡിവന്തിൽ വേണ്ടിയില്ല.
ദീഖിപതിക്കുന്നില്ല. എസ്റ്റാന്റുറിറ്റിക്കൗൺസിലിലാണ് അ
വർ സഞ്ചാരം, തൊവയ്യാനമാരാളി കാണപ്പെടുന്ന
തുംബ്. മുഴുസ്വന്നവൽക്കരം മനോജ്ഞഹനനം തന്നെ; സംശ
യമില്ല. പക്ഷേ മാരകളുണ്ടെങ്കിലും സൗന്ദര്യത്തിനായി
ഫോമിക്കുന്നതു കുറംതന്നെ ഉചിതമല്ല. അതിലും വിശദപ്പി
ച്ചു, കുവലം ആദർശവരമായ സൗന്ദര്യാമണ്ഡലേ സൂചി
ക്കുന്നതുകൊണ്ടുള്ള പ്രയോജനം സാരയാസ്ത്വമാണ്. മ
ലയാളത്തിൽ കുറത്ത സൂചികളിൽ; വെള്ളത സൂചികളിലിൽ;
ഈ രണ്ട് നിംബുകൾ മല്ലെ അസംഖ്യാ തിരുവൻനാട്ടു
ളുണ്ട്. കൈ ശരാശരിക്കുന്നതു എടുക്കുന്ന പക്ഷം ഒരുവ
കു തവിട്ടുനിം— അമവാ കർത്തെ കാപ്പിയിൽ
പാശംചിത്രംപുള്ളി നിം— മുന്തിരിക്കും സംശാന്ന
മായി കാണപ്പെടുക. എന്നാൽ നമ്മുടെ കമാനായി
കമാക്കുന്ന നിം പ്രേപ്പാഴം പത്തരമാറുകളും രക്കംത
നോക്കാണ്. തൊന്ത് ചല ചെരകടക്കും വായിച്ചിട്ടുണ്ട്;
പക്ഷേ പത്തരമാറിനു കൈ മാറ്റുകിലും കാണ്ടിട്ടുള്ള
കനിലധികം നായികമാരെ തൊന്ത് കണ്ടിട്ടില്ല. “എന്തു
ആളും വീസും” എന്ന കമയിലേ നായികയുടെ നി
രം അപ്പും ഇങ്ങനിട്ടാണ്. മരു ധാതോര ദീഖാന്തവും
തൊന്ത് കാക്കുന്നില്ല. പ്രണയാലി വികാരങ്ങൾും പത്തരമാറു
കളും രക്കംതുക്കാടികളും അടിപ്പോണ്ടുനോക്കോ? നിന്തു
നി അപ്പും ശോകശിരവുണ്ടെങ്കിൽ വേറെ ഏതു മുണ്ടി
ണ്ടായാലും മലമില്ലനോക്കോ? പരമാത്മം അപ്രകാരമല്ല.
കമാക്കാരനാർ സൗന്ദര്യത്തെ ഇതു കാഞ്ചമായി ആളുതു

ക്കന്നതു സ്പദാവം പ്രകാശിപ്പിച്ച ചമല്ലാരം ഉള്ളവാക്കുന്ന തിൽ അവപ്പെല്ലു അഞ്ചാടത്തും ഏകാണ്ടാബന്നാണ് വിചാരിക്കേണ്ടതും. സ്പദാവവിശദികരണത്തിനു ദയയു തപദാഖിൽ, വിനാതതിനു കുന്നോ രണ്ടോ മാറ്റു കുറ ഞൊലും തരക്കേടിപ്പ്. എന്നാൽ സ്പദാവം പ്രകാശിപ്പിക്കുവാൻ അന്തിപ്പാജാരോ ഉംബാസ്‌വാരോ ആയ കമാക്കാരനാർ സൈഞ്ചങ്ങൾക്കാണു വായ്വാക്കാരെ ധിനേരിപ്പിച്ച കാഞ്ഞും നേടിക്കളുംയാമെന്നു കയറി “പല വടിവും വന്ന തിക്കണ്ണതു്” എന്നിങ്ങനെ വണ്ണിച്ചുതുടങ്ങുന്നു.

പക്ഷേ ചെരുകമാകാരവാർ ഭവ്യമായി ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതു വിഷ്വാലുടുക്കുളിൽ പാത്രങ്ങളിടെ അരഞ്ഞരംഗത്തിൽ സംഭവിച്ചനു ഗുക്കുവുത്രുംസംഭൂണ്ട്. ഈ വുത്രുംസംത്തിനും അവസ്ഥാവിശ്രേഷ്ഠങ്ങളും അവർ നീഭ്വാരണം ചെയ്തു ധമായേംഗം പ്രകാശിപ്പിക്കേണ്ടതാകുന്നു. അകാരണവും ക്രൈസ്തവമായ അപാരാരം നീരിസജ്ജവകമാണ്. ചില ചെരുകമകളിൽ ഭാജ്യപാത്രങ്ങൾ ചെടുന്നു സദ്വൃത്തരാഖിതതീരനുതു കാണാം. ഈ അപാരാരം എന്നാൽ സംഭവിച്ചവെന്നു നിന്ന് തിരികെടുവാൻ പ്രയാസം. പ്രതിബാധകനും പാദേ, അഞ്ചുരക്കുമ്പും ചെയ്യുകയും റാം റാവിയാർ ത്രഞ്ഞാം പ്രഭോഗിക്കുയും ചെയ്യുന്നു; ഒട്ടവിൽ ആയാൾ ചെടുന്നു പദ്മാവതിച്ചു തന്നെ വും തുതുങ്ങുള്ളിലും എഴുത്തു വഴിഞ്ഞു അഭിമുഖരായോ വിളിച്ചു വരയുന്നു. ‘അപൂർവ്വകൾ ഭാജ്യനാണോ?’ എന്ന കമ്മാൻ, അപൂർവ്വകൾ പലേ ഭാജ്യത്തുങ്ങൾ ചെയ്യുകഴിത്തെത്തിന്നേരേ പും രജ്ജണിലേക്കു ചാടിപ്പോയി അവിടെനിന്നു പദ്മാരതാപമസ്തുതായ കു എഴുത്തു അയയ്ക്കുന്നു. ആയാളും

ടെ വദ്ധുംതൊപ്പത്തിന്റെ കാരണം എന്നുണ്ടാനോ കൂടുതലായി അഭ്യന്തരിന്മാരുണ്ടോ എന്ന് ഒരു വിശദമാക്കുന്നില്ല. ഇംഗ്ലീഷ് സ്റ്റാറ്റിസ്റ്റുമാർക്കുമായി നമ്മൾ ചെരുക്കമകളിൽ സുലഭമാണ്. കമ്മറിലേ ഭൗതിക ദിവസങ്ങൾ നിവാരണം ചെയ്യുവാൻ പ്രേരണയാതൊരു മാർഗ്ഗവും മില്ലുതെ വരുമ്പോഴാണ് കമാക്കാരമാർക്ക് ഇത്തരം ത്രപ്പം നിരഞ്ഞാലെ ആരുത്രയിക്കുന്നതു്. ഇംഗ്ലീഷം കേവലം മൊ ലിംഗമാണോനോ പറയേണ്ടു്. എന്നാൽ ഉത്തമക്കമാക്കാരമാർക്ക് പാത്രസ്താവത്തിൽ സംഭവിക്കുന്ന വ്യത്യാസങ്ങൾ അനുബദ്ധം സുക്ഷീവലോകനം ചെയ്യുക അവ സകാരണം വർദ്ധിക്കുന്നു. കാലേഷ്ട്രൂട്ടി ചില സ്ചാചനകൾ നാൽകി അവർ വായനക്കാരെ വ്യത്യാസാർഹമാക്കുന്നതിനു സന്ദർഭം കണ്ണം; വ്യത്യാസങ്ങളിന്റെ കാരണ പടിഞ്ഞാം അവർ വ്യക്തമാക്കുന്നു; തന്മുളം അരുതു സംഭാവ്യമാണോനോ വായനക്കാരുടെ മുൻകൂട്ടം വേണ്ട പ്രൈവറ്റുമാരുണ്ടു്. ‘മംഗ്രേഷ്യാമി’ന്റെ സപ്രോവേഡറും അന്തരംതന്ത്രിക്കുള്ള കാണാം. ടാഗ്രോറിന്റെ ‘റിഡി’ എന്ന കമ്മറിൽ, മുത്രുജ്ജയൻ്റെ സ്വന്തവത്തിലും ജീറ്റി തോഭ്രാത്തിലും സംഭവിക്കുന്ന വ്യത്യാസം അന്തിശാന്തം വിശ്വാസ്യമാണ്.

പാത്രങ്ങളുടെ വിശ്വാസ്യത പാലിജ്ഞാനത്തിൽ കൈ ചീലുക്കായ്ക്കുട്ടി കമാക്കാരമാർക്ക് കുത്തിക്കുന്നാൽ നാനു്. കമാപാത്രങ്ങൾക്കു നാൽക്കപ്പെട്ടു പേരുകൾ ഉചിതമായി രിക്കണാം. പേരിന്റെ ധനി പാട്ടേളുടെതൊളിം സ്വന്തവല്ലോതകമായിരിക്കണാം. വന്നകായ്ക്കുളിൽ എപ്പേട്ടുടിരി കണ്ണവരുടെ പേരുകൾ മഹത്തീയവും ഹാസ്യപാത്രങ്ങളും പേരുകൾ മാസങ്ങാല്ലവുമായിരിക്കേണ്ടതാണു്. “കുട്ടി പ്രഖ്യാതിയെക്കരിച്ചു ആലോചിച്ചു്, മരണമാണു്

സപികാങ്ങമെന്ന തീച്ചുപ്പെട്ടതി, അത്മഹത്യ ചെയ്യു” എന്ന വാക്കും ചായിക്കണ്ണവാൻ നമ്മൾ എന്നെന്നില്ലാത്ത ഒരു നേരംപോക്ക തോന്നാതിരിക്കുന്നില്ല. ‘അത്മഹത്യ’ നിഷിലുമാബന്ധിലും അതു ശ്രൂട്ടുണ്ട്, കേരോറ, മുതലായ മഹാഭാരതത്തെ പ്രവർത്തിയായിട്ടാണ് നാം ദരിച്ചുവച്ചിട്ടുള്ളതും. ‘കോത’ജീ, ‘അത്മഹത്യ’ക്കും തന്മിൽ വലിയ പൊതുതയം കാണുന്നില്ല. അപ്പുകാരംതന്നെ “‘ഉദാരമതി യും കലാനിപ്പനനമായ കണ്ടച്ചാര്’” എന്ന പറയുന്നേം ചും, പേരിന്റെ അനുഭാവിത്യും നമ്മൾ ഭോധപ്പെടുന്നു. പക്ഷേ പാത്രങ്ങളെ നാമകരണം ചെയ്യുന്നതിൽ നമ്മുടെ ചെരുക്കമകളിൽ വലിയ പോരാളുന്നുന്നും കാണുന്നില്ല; തന്മുലം ഈ വിഷയത്തെക്കാറിച്ച ഇനിയും ഉപഘാടി ചേണ്ടെന്നില്ല.



ଓ. পুস্তক।

സംക്ഷിപ്തം

“അശ്വയോ ഇഷ്ടപത്രി! വെതിയുടെ ക്രൂഗ്രനത്തെ
പ്രതിക്ഷീച്ചു എത്രലോരമായി താങ്ക് ശ്രദ്ധിച്ച അക്കമനായി
സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു!”

“ପ୍ରାଣକାମା! ଭୋଗୀର କହମନେ ପରିଷିଦ୍ଧିତି ଓ ତୋର ସବିନୟା କହମାଯାଚନୀ ହେଯୁକୋଇଛନ୍ତି”

இன்னை குற ஸங்காப்பளம் குடியிரு களைக் கடி சீர் எடுத்துவிட்டுத் தெரு அவசியத்தைக்காட்டிரிக்கிறோம். முழுதூண் இற ஏரவணத்தை காரணம்? பூஜையை ஸம் ஸங்காப்புமலேல் காரதே, குற வியதித்தை ஸங்காப்புத் தெரு! இங்கெருவுத்துக் குற கூடுதலுடைய மனத்துக்கூறுத்து கூறின புரவூத்துக்கூறு பாடிக்கூடியில். அஸங்காப்பும் பூத்ததெதைக்கூறு ஸங்காப்புமானால்லோ. பக்கூ குடு யிலே ஸங்காப்புமானால் ஸங்காப்புத்தமாறுமல்ல, வேரை நாக்கி கால புதிக்கிழவைகளே: அதாயது: விரை வுத. குடுவாறுப்பும் முரிமகற்று செபழுவு ஸங்காப்பு ஸமாக்காறு தாக்கைக்குடுக்கிள்குடு செய்விட்டுக்கட்டு கீழ்க்குறையான தொன்னிசைமாறுத் தொமாற்றுப்புல்வெள்ளு முளை குடுக்கல்லிலே ஸங்காப்புமானிக் குவுமாயி வேளை முளை. மேலுலிமு ஸங்காப்புமானத்திலே ஓயோரிதி முறைக்குடு நிறேங்பணோரதின் குடுப்புக்கூடுக்கூறு கூறு.

“കൗവ! എത്രനേരമായി താൻ ഇവിടെ നോക്കിന്
ല്ലോ.”

“കുമിക്കേണോ” — എന്നോ മരോ ആണ് പ്രകൃത തതിൽ നംബം സാധാരണമായി ഉപയോഗിച്ചു കേൾക്കാറുള്ളത്. സാഹിത്യലാഖാക്കൗത്തകാശോ ദേഹം സംഭാവനമുഖ്യമാക്കാശോ, ഭീമ്പാത്രമാജ്ഞം നല്ലതിക ഞ്ഞ ശൈലികളും കൂർഖിച്ചുചുത്താരാധാരം സംഭാഷണം പ്രഖ്യാനമായിത്തീരും. അവൻ ഇരുപ്പങ്ങളും സനദ്ധികളിൽ നാം ‘ബാലേ! എന്നോ ‘ഡേഫോ! എന്നോ അല്ലോ തെ, പ്രഭാബകരും!, പ്രഹം്പംപ്രഭായകും! ഇത്രാലി ഒരു ഘോഷം കതി പുറപ്പെട്ടവികാരിപ്പി. ഈ തത്പര വഴിയാംവണ്ണം ഗ ഫിക്കാത്തതു കൊണ്ടാണ് ചില ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ ഉചിത മായ ഗ്രാന്തുണ്ടുപ്പയോഗത്തിൽ പോലും ഭീക്കത്പരം പ്രഭർ കിപ്പിക്കുന്നതു്.

എന്നാൽ ഒരുമാത്ര പ്രതീതിയുടെ മാനദണ്ഡം ഓ ഷാരിതി മാത്രംല്ല. സംഭാഷണത്തിന് പാതാനുണ്ടും എന്ന വിശ്വേഷണവും ഉണ്ടായിരിക്കണംതാണോ. കണ്ണു കളരിയിൽ അഭ്യസിച്ചുവരും പോലും കരേവിയത്തിൽ, സംഭാഷണം ചെയ്യുക ലോകത്തിൽ പതിവിപ്പി. മനസ്യുക്ക് തന്മിലുള്ള സ്വന്നവ്യത്യാസം തുവണമാറ്റുന്ന സുഗമമാ ണം. എന്നാൽ ഈ പ്രത്യാസം ദിക്കുണ്ടുപാദിയ അപ്പു കമാക്കൊണ്ടു എന്നുംനെന്നും സാധിക്കുക? അവരിക്കും മായ സ്വന്നവും തേനുകന സ്വന്നവും കരേവിയത്തില്ലെങ്കിൽ അപ്പുകളിലാണെല്ലാം പക്കത്തണ്ണിവരുന്നതു്. അലുകാ മിരിജ്ജു, മനസ്യുക്കണ്ണതമാലുള്ള അതിവസൂക്ഷ്മായ സ്വന്ന വ്യത്യാസത്തെ നിർജ്ജീവമായ കുക്കമാക്കൊണ്ടു. എന്നു നെന്നുണ്ടു ഉപയുക്കിയും? ഇതിനുള്ള എക്കൊപ്പായം ശൈലിയുംതെ. കമയിലേ കാരോ പാതയിന്നേരയും ശൈലി

അപ്പോളം. വു.

സംഭാഷണം

“അപ്പേയോ ഇഴ്ചപത്രീ! വെതിയുടെ ശ്രദ്ധന്തരതെ പ്രതീക്ഷിച്ച എത്രനേരമായി ഞാൻ ഇവിടെ അക്കമനായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു!”

“പ്രാണനാമാ! വോൺറ കഫമയെ പരീക്ഷിച്ചതിന് ഞാൻ സവിനയം കുമായാചനം ചെയ്യുകൊള്ളുന്നു.”

ഇങ്ങനെ ഒരു സംഭാഷണം കമയിൽ കണ്ണാൽ നമ്മുൾ ഒരു എന്തെന്നില്ലെന്നതു ഒരു അവജനയുണ്ടാക്കാതിരിക്കയില്ല. എന്നതാണു ഈ അവജനക്കു കാരണം? പ്രസ്തരസംഭാഷണം സംഭാവ്യമല്ലോ? അംഗത്വത്തോ, ഒരു വിധത്തിൽ സംഭാവ്യത നേരിട്ടുണ്ടോ എന്നും പുരുഷവാൻ പാടിശ്ശുന്നില്ല. അസംഭാവ്യമല്ലെന്നതെന്നുണ്ടോ. പരക്കു കമയിലേ സംഭാഷണത്തിന് സംഭാവ്യതമാത്രമല്ല, വേറൊന്നുട്ടി റാം പ്രതീക്ഷിക്കുന്നണ്ടോ? അതായതു: വിഹാസ്യത. കമാപാത്രങ്ങൾ മുറിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സംഭാഷണം കുമാകാരൻ താങ്കോൻപുഴതിലുടെ ചെവിയോത്തുകേട്ടതാണെന്ന് തോന്ത്രിശമാരാളും താമാന്ത്ര്യസംഖ്യയുണ്ടോ കുമകളിലേ സംഭാഷണത്തിന് മുപ്പുമായി വേണ്ടുണ്ടോ. മേലുഭരിച്ച സംഭാഷണത്തിലേ ഭാഷാരിതി മലയാളികളുടെ നിത്യോപയോഗത്തിൽ ആദരിക്കുന്നുടുടന്നുണ്ടോ.

“ഈവു! എത്രനേരമായി ഞാൻ ഇവിടെ ദോക്കിനില്ലെന്നും.”

“ക്ഷമിക്കണാം” — എന്നോ മറൊ ആണ് പ്രത്യേകിയ തതിൽ നാം സാധാരണാണി ഉപയോഗിച്ചു കേൾക്കാവു രഹിതം. സാധിത്രഭാഷാക്കാളുകൾക്കാണോ ദേഹഭാഷാവെദമുഖ്യങ്ങളോ, ദിംബചുമ്പുങ്ങളും നലംതിക ഞ്ഞ ശൈലികളും കൂടിച്ചെല്ലാം തുടർന്നായാൽ സംഭാഷണം പ്രഖ്യാതിയിൽക്കൊണ്ടു. അവർ ഇതുപരിപ്പാളിയായ സന്ദർഭങ്ങളിൽ നാം ‘വൈലേ!?’ എന്നോ ‘ഡേഹേ!?’ എന്നോ അല്ലോ തെ, പ്രഭോകരീ!, പ്രഹമ്പപ്രഭായകു! ഇത്രാണി ഒരു ശുഭ്രംഖ ക്കി പുരപ്പുച്ചവികാരിപ്പു. ഇം തത്പര വഴിയാംവണ്ണം അ ധിക്കാത്തതു കൊണ്ടാണോ ചില ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ ഉചിത മായ ഗ്രാമ്യശബ്ദപ്രയോഗത്തിൽ പോലും ഭീക്കത്പരം പ്രഭർ നിപുണന്മാരുണ്ട്.

എന്നാൽ രാമാത്മ്യ പ്രതീതിയുടെ മാനദണ്ഡം അ ഷാരിതി മാത്രാല്ല. സംഭാഷണത്തിനു പാത്രാനുഭ്വാം എന്ന വിശ്വേഷണവും ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നാണ്. കേരള കളരിയിൽ അംബ്രൂസിച്ചുവരും പോലും കരേവിയത്തിൽ, സംഭാഷണം ചെയ്യുക ലോകത്തിൽ പതിവിപ്പു. മനസ്യുക്ക് തന്മിലുള്ള സ്വന്വിത്യാസം തുവനാമാത്രയിൽ സൗഗമ്യമാണ്. എന്നാൽ ഈ പ്രത്യോസം റിഴ്ജ്ജീബുങ്ഗളും അല്ലെങ്കിലും ഏകാദശവാസിയാണോ സാധിക്കുക? അരാരിക്കുകൾ മായ സ്വന്വിത്യാസം തെരുകനു സ്വന്വിത്യാസം കരേവിയത്തിലുള്ള അല്ലെങ്കിലിലാണെല്ലാം പക്ഷത്തണ്ണിവയ്ക്കന്നതും. അല്ലെങ്കിലിട്ടും, മനസ്യുക്കൾക്കും ഏതൊവ്വേണ്ടുകൂട്ടുമായ സ്വന്വിത്യാസവും നിർജ്ജീവമായ കുർക്കലുകൾക്കും ഏകാദശവാസിയാണോ ഉച്ചുവിജ്ഞുക? ഇതിനുള്ള എക്കൊപായം ശൈലിയിൽക്കൊണ്ടുവരും. കമ്പിലേ കാരോ പാത്രത്തിനേറയും ശൈലി

സപ്രകീയമായിരുന്നാൽ, മരകളും പോരായ്ക്കെള്ളപ്പോം വായി ക്കാരൻനും വിഭാവനംകൊണ്ട് പരിഹരിക്കെല്ലടംവുന്ന താണം. കാരോങ്കതനേറിയും സംഭാഷണംഗൾലി അവ നവക്കും ജീവിതസ്ഥാനിയിൽനിന്നും ഉംഗിക്കുന്നു. സു മുഖ്യമിരി, കുട്ടംബസംഘമച്ചുംജാൾ, സഹവാസം, ദു അഭിവിശ്വാസം, വ്യൂനിവേഴ്സിറ്റിയിൽനിന്നും സംഭാഷണരീതിയിൽ നി യന്ത്രികളും കാരോങ്കതനേറിയും സംഭാഷണരീതിയിൽ നി യന്ത്രികളും. സദ്യോപരി, കാരോങ്കതനും സഹജമാ യുള്ള വാസനാവിശ്വാസമാണും സംഭാഷണഗയും കൂടുവ ല്ലിക്കുന്നതും. വയോഡേവും കൂക്കാഞ്ചുത്തിൽ പരിഗണ നീയമാണും. “മാതെ! വേതിളംട നാമധേയം എന്നുകു നും?”എന്ന ഒരു കുട്ടി പായുന്നതു കേട്ടാൽ അവനു ഒരു കാഴ്ചവകുളാവിൽ പ്രതിഷ്ഠിപ്പിക്കുന്നതാണുണ്ടും നമ്മൾ തോ നാതിരിജ്ജയിപ്പും. അക്കുത്തതിൽ, “അമേ! അപ്പുൾ എന്നതാ അമ്മയെ” പിന്നെ !” എന്ന വിളിപ്പേണോ?!” എന്നും മ രീം ആയിരിപ്പും വൊംബളവത്തിൽനിന്നും പുറപ്പെട്ടു. ചുജ ക്കിപ്പിറത്തും, കരത്താനും സപാനവം ത്രാവൽക്കരിക്ക പ്പെടുന്നും പ്രവർത്തനാരാധരായ ഉപാധികൾ പുതൊക്കെ ധാരണാം, അവനെപ്പറ്റം അവനും സംഭാഷണരീതിയേറും സംബന്ധിപ്പിക്കുന്നും. മനസ്സുള്ളട സംഭാഷണരീതിക്കുംകൂടു തമ്മിൽ പുതഞ്ചലമായി ഉണ്ടാവുന്ന സൃക്കുവ്യത്യുംസങ്ഗ ദ കമാക്കാരനും ശ്രദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനും അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നതിനും. പ്രയർക്കുന്നതു മഹാകവിയെ ‘പോപ്പ്’പ്രംബിക്കുന്നതു ഇപ്പക്കാരമാകുന്നു:— ‘അദ്ദേഹത്തിനും നാടകനാളിലേ സംഭാഷണങ്ങളിൽ വക്താവിനും പേര് കാരോ സന്ദർ തനിലും വിട്ടുകളിത്താൽപോലും സംഭാഷണരീതിയിൽ

നിന്നു വക്തവിന്റെ പേര് നമ്മക്ക് നിന്ന് നിക്ഷേപം വാൻ സാധിക്കും? തുതു കാരിപ്പരംസ്വാജന്നനു യോക്കിടർ ജോൺസൺ അവന്മാവിക്കുന്നബന്ധങ്ങളിലും, ഹൈക്കുള്ളി യർ പ്രദയാഗ്രിച്ചറിപ്പിജ്ഞനു സംഭാഷണാഭ്യർഥ വ്യക്തിപ്രതി മുണ്ടനു അദ്ദേഹവും സമ്മതിപ്പിച്ചനാണ് വ്യക്തിപ്രതി തു സംഭാഷണം നിജ്ജീവമാത്രം. തന്റെ കമ്പാത്ര അഭിക്ഷേഖനം വ്യക്തിപ്രതി പ്രാണിക്കുന്നതിൽ അവരുടെ സംഭാഷണ എന്തിക്കും വ്യക്തിപ്രതി പ്രാണിക്കുന്നതിൽ അരുമ്പാ.. ചില ഘട്ടങ്ങളിൽ കാരോ പാതയിൽനിന്നും സംഭാഷണത്തിനു വിശ്വേഷണക്കുണ്ട് കല്പിക്കുക അഥ സാധ്യമാണ്. തന്നിമിത്തം വ്യക്തിപ്രതി വേണാമെന്നാളും തു ഒരു സാമാന്യത്വിൻ്റെപ്രകാരം പരിഗണിച്ചും മരിയും വുന്നതാണ്.

സംഭാഷണത്തിന്റെ പാതാനുഭവം ഇത്തരംപാതയാം ചേക്കണായിട്ട് മാത്രമല്ല പാലിപ്പുപ്പേണ്ടതു്: കേരോ പാതയിൽനിന്നും സംഭാഷണരീതിതന്നു സന്ദർശനാനുഭാവം കാലാനുസ്ഥമായും മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കും. സാംഭവ്യ ന അതിഭാഷണപ്രിയനായി കാണാപ്പെട്ട കരാറി കേഡാ ഭാവേശത്താൽ മുക്കേം അഭേദ്യക്കവചനതോന്നു തന്റെ ചെയ്യുപ്പേട്ടെങ്കിൽ വരുത്തുന്ന വരങ്ങുന്നതു് വികാരഭ്യേന്നു കാരോ സംഭാഷണ രീതി വികാരഭ്യേന്നു കാരോ സന്ദർശനിലും വ്യത്യാസപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതായി മഹാഗുഹാളിൽ നാം കാണാണെന്നു്. രാജുകായ്യുമാളുകളിച്ചു രാജാക്കുവാനാസരോം ടു നിയമനു ഭീമമായി വിസ്താരംസംഭാഷണം ചെയ്യുന്ന ദായമരാജൻ* എന്ന അമിതയശ്രദ്ധയിൽ തന്റെ മന്ത്രിസ്ഥാപനം

തതമനെ സംഗ്രഹാക്കണാതിലേക്ക് പറഞ്ഞെങ്കിൽ അന്ന ഘട്ട തതിൽ, ‘കോവാ!?’ എന്ന രാഖ്യത്വം ഉച്ചരിക്കുന്നതിന് മാത്രമേ ശക്തനാക്കാൻമാറ്റി. ‘കോവാ!’, ‘അടച്ചിയും!’, എന്നീ രണ്ട് ധദ്ദോപിക്കാനും അവരുടെ സംഭാഷണം നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടുന്നു. അപ്രകാരതനെ, ഭരജനാജ്ഞോച്ച തുല്യതയും സംഭാഷണം ചെയ്യുന്ന ഒരു രംജണേശ്വരക്ക് സ്വന്തംസ്വന്തമിസമക്ഷം ചൊന്നരോപ്പംശേ പറിഞ്ഞടി മുഖ്യത്വം ചെയ്യുന്നതും അപ്പുമാണ്. ഇവിടെ കുറേ പാത്രത്തിൽ തത്തന്നെന്നാണ് വ്യത്യസ്തസംഭാഷണരീതികൾ നാം കാണുന്നതു്.

സന്ദർഭത്തെപ്പറ്റിയും കുറവെന്നതാനു പാര്യണ്ടതുണ്ട് സദാ ‘നാവിട്ടടിക്കണ്ണ’ കൈവരെനു ലോകം അവൈവേണ്ടിക്കുന്നു. അപ്പുണ്ടാതനെ, സംഭാഷണം അനുഭാവത്തു പ്രധാനിക്കുന്ന കമാക്കുത്തു ഉപമാസ്യനായിവിക്കാം. സംഭാഷണം എവിടെ പ്രധാനിക്കപ്പെടുന്നവോ, അവിടെ അതു കൂപ്പുംജമാജോനു അനുവാചകനു തോന്നുണ്ടാം. കമാക്കാരൻറെ യമ്മം അപ്പുംനാണു്. സംഭാഷണപ്രാരംഭത്തിലും ചമക്കുന്നതു നാടകക്കർത്താവിൻറെ യമ്മമാത്രം. തന്ത്രം കൂടാകാരൻ സ്വന്തമായിട്ടിരുന്നു സംഭാഷണപദ്ധതി അവലുംവിക്കണ്ണമെങ്കിൽ അതിനു തക്കതായ കാണും വേണും. കേവലം മൃദ്യനാമായിട്ടില്ല, രംഗിപ്പുത്തിക്കും അത്രാവള്ളുംബന്ന ഒരു ചടങ്ങായിട്ടണണാം സംഭാഷണത്തെ വിനിയോഗിക്കുന്നതെന്നു താണ്ട്രിംബം.

സംഭാഷണം കരിക്കലും കമാപ്പുവാഹനത്തിനു പ്രതിബന്ധംയിലിട്ടുണ്ടു്. നേരേറിച്ചു അതു കൂടാഗതിക്കും സാഹായ്യമായിരിക്കണാം. കമ എപ്പോഴും പുജരാഗമനം

ചെയ്തുകൊണ്ടാണിരിക്കുന്നതു . അതു അട്ടിയ്ക്കു സംഭവ ണ്ണലെ പിന്നാട്ട് മുമ്പും പ്രവഹിക്കുന്നു. നദിക്കണക്കേ മു വഹിക്കുന്ന കമാറയ സംഭാഷണം തടാകമാക്കിച്ചെടുത്തു തും . നീതുലമായ കൈ അവസ്ഥ കമാറുടെ സംത്രഖ്യയിൽ ഹാനിക്കരംബാൻ . തന്നിമിത്തം കമാറിൽ പ്രയോഗിയ്ക്കുപ്പെട്ട നു സംഭാഷണം ആപ്പുംനാവാനുത (ഭരതാധരം : തുടരു സംഭവിക്കുന്ന വൃത്താന്തങ്ങളുടെ സ്വന്തവം) തന്നെയായി റിക്കണ്ണമെന്ന സിദ്ധമംഗലി.

കമാറുടെ ആരംഭത്തിൽ സംഭാഷണത്തിനു വേരോ ഒ ധമ്മംകൂട്ടി ഉണ്ടെന്നുള്ളതു ശ്രവിക്കുവിളിപ്പി. പുർഖരിതുതെ വെളിപ്പെട്ടുള്ളതുവാനായി കമാറുടുത്തിൽ സംഭാഷണം പ്രയോഗിക്കപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടും മുമ്പും കൈക്കുന്ന പ്രസ്താവിച്ചിട്ടിട്ടുണ്ടും. പക്ഷേ ഇവിടേയും സംഭാഷണാ വിഷയം ആപ്പുംനാവാനുത്തന്നെന്നയാണ് . നടന്നകൊണ്ടി റിക്കന്ന സംഭവങ്ങൾക്കു പകരം കൂടിത്തുപോയ സംഭവ ണ്ണലെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നവുന്ന മാത്രമേയുള്ള വ്യത്യാസം . ഉദയപക്ഷത്തിലും സംഭവപരംപരയാണു സംഭാഷണ വി ഷയം.

എന്നാൽ ഇങ്ങനെ സംഭാഷണപോരാ വുർപ്പചരിത്രം വെളിപ്പെട്ടുള്ളനുതു തന്ത്രംസന്ദർഭത്തിനു അന്തരുപമായി റിക്കണ്ണം . അഞ്ചെന്നെയാൽ സംഭാഷണം പ്രകൃതത്തിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടാതെതാണുന്നു വായനക്കാരൻ മേഖലപ്പെടുന്നും . അന്നാപ്പുംതമായ വൃത്താന്തങ്ങൾ തന്നെ ഗ്രഹി പ്പിക്കവാനുണ്ടും സംഭാഷണം ചേത്തിരിക്കുന്നതെന്നു വായനക്കാരൻ തോന്തിയാൽ , തലക്കുണ്ണം നീരിസം ഉള്ള പാകനും . ഷേജ്ജോസ്റ്റിയാംബിന്റെ As you like it (വി

അക്കിട ഇച്ചാംപോലെ) എന്ന വാടകത്തിന്റെ അരംഭ തതിൽ, കമാഡായകരായ കർബാണാഡ തന്റെ വിന്റെ സൗഖ്യത്രം ലീംകാലം തന്റെ പിതാവിനേയും തന്നേഴും സേവിച്ചിട്ടുള്ളവന്മാരു 'ആദാ' എന്ന ഘുഖ്യനോടു ഇപ്പോൾ പറയുന്നു:—

കർബാണാഡ: “അപ്പുണ്ടോ ആദാമേ! ഞാൻ അതു കൊ അഞ്ഞാണോ. ഇവുണ്ടാണോ അപ്പോൾ തന്റെ മരണാശാസന നത്തിൽ എനിക്കു ആയിരം വൈഷ്ണവിനാണായം പിതൃസ്വാതായി തന്നതു്. കൂടാതെ, എന്ന ദമാഫം വിഭ്രാം്യം സം ചെയ്തിക്കണാമെന്നു ജേപ്പുണ്ടോടു അദ്ദേഹം താക്കിതു ചെയ്യുകയും ചെയ്യുവെന്നു നീ പറയുന്നണംബല്ലോ. അന്നു മുതല്ലാണു എന്നെന്നു കണ്ണുകാലം ആരംഭിച്ചതു്. എന്നെന്നു കന്നിപ്പുണ്ടോഭരനായ ജാകെപ്പല്ലിനെ ജേപ്പുന്ന് പാഠാം ലഭിലേക്കു പറഞ്ഞെന്നു മുട്ടിണ്ടോ. അവനു അവിടെ സ്ഥാപി ഹനിയമായ സംസ്കാരം ലഭിക്കുന്നണണാണു പറയുതു തി. എന്നെന്നാക്കെടു ജേപ്പുന്ന് കൈ മംയനാക്കിത്താള്ളി വീട്ടിനുകത്തിട്ടു നേരഞ്ഞുണ്ടോ. എന്നെന്നു കൂട്ടും ആയാൾ അനേപാദ്ധ്യക്ഷനാതേയില്ല. സദോജയായ എന്നെന്നു കൈ മാടിനെപ്പോലെ വള്ളത്തിനു നീതിയോ? ആയാളുടെ കത്തിരക്കളെ എത്തു നിജീയങ്ങളെന്നും ആയാൾ വള്ളത്തുന്നുണ്ടു്!.....”

ഈ വർത്തമാനമെല്ലാം വായനക്കാക്കം പുതതരിയാണോ. പക്ഷേ ശ്രേംതാവായ ആദാമിനു ഇതൊന്നും പുതതരിയല്ല. കർബാണാഡവിനു ആയിരം വൈഷ്ണവിനാണായം മാത്രം പിതൃസ്വാത്തുള്ളവെന്നും ആയാളുടെ അനാജന്ന് പാഠാം ലഭിലാണെന്നും മറ്റും ആദാം വക്താവായ കർബാണാഡ

വിനേക്കാർ നല്ലവർന്നും ധരിച്ചിരിക്കു, എന്തിന്റെനുംകുർ ലാബണ്യം ഈ വൃഥകമാപ്രസംഗം മുച്ചയുന്നതുമുള്ളീടും വായനക്കാരെ (അമവാ പ്രേക്ഷകരും) ഉദ്ദേശിച്ചുവാൻ പോയ്ക്കും സ്ഥിരർ ഈ സംഭാഷണം നിവന്യിച്ചിരിക്കുന്നതെന്ന സ്ഥാപ്തമാണ്. ഈ സന്ദേശം തുലോം ഓസമജ്ജസവും നീ രസപ്രാഭവമെന്തു. ചൊരകമാപ്രസ്മാനത്തിൽ അതു തീ മുഴുവും വരജ്ജുമാനമാണ്.

സന്ദാനമുള്ളും, പാത്രമുള്ളും, ഭാഷാരീതിയും ടെ ലോകസാധ്യാരണത്പരം, എന്നീ മുണ്ഡം സാഹിത്യാത്മകമായ എല്ലാ സന്ദാനവാദങ്ങൾക്കും എൻ്റെക്കുറെ ഉണ്ടാക്കേണ്ടവയാകുന്നു. എന്നാൽ ചൊരകമദ്യുടെ പരിശീതിപെരുവയായിട്ട് വേണാ ചില മുണ്ഡങ്ങളിൽ തുവന്നുമായി വന്നുകൂടുന്നു.

പാത്രങ്ങളുടെ മരാഖമിൽ വ്യഞ്ജിപ്പിക്കുവാനാണു ചില ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ സംഭാഷണം പ്രണാഗിക്കുന്നതു. ‘ശാരദി’യിലേ കൂദും (അമവാ ‘കൊളിവും’) ഏപ്പാവക്കം സുവരിചിത്രമാണെല്ലാം. ഈ കൂദുമിൽ കൂടിയിരിക്കുന്ന വകീലന്മാരുടെ സാഹിത്യവുംയും എത്രമാത്രം ഒന്നും കാണില്ലാണു ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ ഉദ്ദേശം. നോവൽ പ്രസ്മാനത്തെപ്പറ്റി അവിടെ നടക്കുന്ന വാദകോലാഫലം പ്രസ്തുതാദ്ദേശത്തിന് സംബന്ധമായി പേരിക്കുന്നു. കമ എന്തിലേ കാഞ്ഞംമനോടൊപ്പും എടക്കു തങ്ങിനില്ക്കുകയാണ്. വകീലന്മാരുടെ സാഹിത്യസംഖാദം കമാറനിക്കു സാധാരണമല്ലെന്നതെന്നെല്ലാം, കൈ വില്ലുന്നുകൂടിയാണ്. എന്നാലും നോവലിൽ ഈ ഉപപ്രസംഗം കേവലം ത്രാജുമല്ല. കമാപാരാധാരാമയും വായനക്കാരൻ കിടത്തും

അ സമയം വിശ്രമിക്കുവാനുള്ള കരു വഴിയുവല്ലാണെന്ന് അത്. എന്നാൽ ചെരുക്കമയിൽ ഇങ്ങനെന്നുള്ള ധാരാ സ്ഥിരത്തിനുസംവാദങ്ങൾ പ്രായം സ്വീകരിച്ചുവും മുള്ളു. ചെരുക്കമയിലോ സംഭാഷണം കുറേഴ്സിടി പരിമിതവും സാളുതവും ഗായിരിക്കണം. സംഭാഷണം ചെയ്യുമ്പോൾ അംഗീകാരം പാതയാളിക്കും സംഭാഷണം ചെയ്യുമ്പോൾ അംഗീകാരം പാതയാളിക്കും. കമ പാതയാളിക്കും പാതയാളിക്കും സംഭാഷണം വികാരത്താൽ പ്രശ്നം ദിതമായിരിക്കണം. വികാരസംഖ്യിയ്ക്കുന്നതു സംഭാഷണം ചെരുക്കമയിൽ ഒരുപ്പരസത്തെ ഉള്ളവാക്കുന്നു.

ചില നോവലെഴുത്തകാർ സേപാദ്രേസിലബിള്ളുയി സംഭാഷണം വിനിയോഗിക്കാറണ്ട്. രാജ്ഞിയമോ സാമ്പാദാധികമോ ആയ ചില നടവടികളെ അപദൃശ്യമാക്കണമെന്നായിരിക്കാം അവക്കുടെ ഉദ്ദേശം. തന്ത്രം അവർ സ്പാദിപ്രായങ്ങളെ ചില പാതയ്ക്കുളിൽ ആരാഹാവിച്ചു അവർ വർക്കു വഴിയായി സ്വന്തം സമർപ്പിക്കുന്നു. ‘ഉദയം’ എന്ന കമയിലുള്ള പാഠം സംഭാഷണങ്ങളും ഗ്രന്ഥകാരന്റെ അഭിപ്രായയുകടന്തരിനുള്ള ഉപകരണങ്ങളാകുന്നു. മറ്റ് വിധത്തിൽ അവക്കു ധാരാതാങ്ക സാംഗത്യവുമാണ്. ഈ സന്ന്യാസം കരുപ്പേക്കു നോവലിൽ അനുബാദ്യമായിരിക്കാം. എന്നാൽ ചെരുക്കമയിൽ അതു കരിക്കലും സാധിപ്പിക്കുന്ന വണ്യക്കമാഗാത്രത്തെപ്പറ്റി കുറവെന്നതാണെന്നിവിച്ചാൽ മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്.

ഈപ്രകാരംതന്നെ തത്പരതിപാദനാത്മം ഘട്ടിപ്പിക്കുപ്പുനു സംഭാഷണങ്ങളും ചെരുക്കമയിൽ സ്വീകരിച്ചുമുള്ളു. ‘ഇന്ത്യൻവ’യിലെ പതിനെട്ടാം ഓരും കരു ചെരുക

മന്ത്രിലാണ് നിബന്ധിപ്പിച്ചെപ്പട്ടനാതെക്കിൽ അതിന്റെ അര കൊച്ചിത്രം പ്രസ്തുതമണ്ഡലം? അസ്തുതായ്യായം സംഭാഷണം അപത്തിലാണ്; അതിൽ മുതിച്ചാറിട്ടിലിപ്പുന്ന തത്പര്യ ഒരു ശ്രദ്ധയോദ്ധാണ്; സംഭാഷണരീരി പാത്രങ്ങളുടെ സ്വഭാവത്തിനു ഇണ്ണാണിച്ചതാണ്,— എന്നിങ്ങനെയുള്ള പരമാത്മാർ വിസംഖലിച്ചുള്ള; രാരിതന്നെ. പക്ഷു കമാശരീരത്തിൽ അതു കൈ 'അന്യുചലാത്മ' മാണണാ സമ്മതിച്ചേരു കഴിഞ്ഞു. മുപം സംഭാഷണത്തിന്റെതാണു കുഞ്ഞും പ്രതിപാദ്യവന്നു കൈ ഉപന്നാസമാണ്. ഉഖംര നാചിയം (" ") ഇട്ടുകൊണ്ടുമാത്രം ഉപന്നാസം സംഭാഷണമാകയില്ലല്ലോ.

ചെരകമന്ത്രിലേ സംഭാഷണത്തിനു സാമാന്യമായി വേണ്ട ഇണ്ണാജാൾ വിശാരസംഖ്യാ, ചോദചോരക്ക്, രസികതപം, ഉഭാരാത്മഗം്ഠതപം, എന്നിവയാകനു. എന്നാൽ കമാപാത്രങ്ങളുടെ സംഭാഷണം എപ്പോഴും ഫലി തമയായിരിക്കുന്നുണ്ടെന്ന ശ്രദ്ധിക്കുന്നില്ല. മി. കെ. സുകുമാരൻ ചെരകമകളിൽ ഫലിതമയമായ ഉക്തിപ്രത്യക്തികൾ അതിസുലഭമാണ്. വരയതക്കു കൂടും ബുദ്ധിപ്രകാരം ഇല്ലാത്ത പാത്രങ്ങൾപോലും ചട്ടലഭാഷണം ചെയ്യുന്നതു കേൾക്കണമോ, ഇഉ രസികതപം പാത്രങ്ങളു ദേശപ്പെട്ടു, അതുതു, കമാകാരന്നേറ്റതാണെന്നു സമാധാനി ജൂക്കേയ തരബുള്ളത്. ഗമ്മകാരന്നു കണ്ണാറുബുദ്ധിപ്രവൃം വാഹനിലാസവും പ്രഭർപ്പിപ്പിക്കുവാൻ മാത്രം ഇവകരിപ്പുന്ന സംഭാഷണങ്ങൾ എത്രക്കും സാധ്യവാണെന്നു ഏതുശേഖ ചിച്ച തീച്ചപ്പെട്ടതേണ്ട സംഗതിയാണ്. എന്നാൽ കണ്ണാറുബുദ്ധികളുായ പാത്രങ്ങൾ സരസമരയും ഫലിതമയമായും സംഭാഷണം ചെയ്യുന്നതു മുസപ്പാദ്യതന്നെ.

എதற்கிலும் வியத்திலுக்கு அதைப்படித்து செருக்கம் கிடே ஸஂலாபங்களைக்கிற அவர்களும் உண்ணயிரின்கீழே வாதாக என்று நினைக்கிறோம். ஒரு முறையில் ஸஂலாபங்கான் லோகஸாமாரங்காமா கிடைக்கிற அதைப்படித்து செருக்கமாறு வாதாக நம்மாவுமில்லை. நமதுசட புதிதினஸஂலாபங்கான் குதை ஸப்பு நிறுத்தி வாட்டியில் பகுத்தியிலை என்று இது வேஷங்காரங்களை பெறு விழுக்கொட்டு ஒக்கிள்கள் விருத்தவாட்டுவோன்று. நமது செய்வு விழுலிதபவு ‘வாயாகித்து’வும் நமதுக்குத்தனை விசொப்புமாயிதோன்காலில்லை. பேர்தான்தினாயி ‘கடமா கெங்குலி’யின் (ஷங்குக் 3, வக்ஞைப் 6, 7;) காளங்கள் ‘கடமா கெங்குலி’யின் வாய்க்கால்களை’ வாய்க்காலக்கு பரிசுவு பெட்டுத்தித்தரான். அதேவாட்டிக்கீர்த் பரிசுவு வாய்க்கால் ஒத்தின திடு ஸப்பாடிடிட்டிட்டுக்கொடுக்கிற அதற்கு கூக்குடி ஸ்ரித்துக்கொடுக்கு:—

கிட்கேமான்திர் வேலுப்பிழைக்கான நமதெட ‘ஸஂலாபங்காபிரீ’பார். ஒப்புரை வழிரை நால்கூடுதியிட்டு களை குதை கீழ்வித்தல் குறைப்புறீங்காலையும். ‘‘என்ன, வாலை நால்காலையெப்பு தமிழில் களூடிடு. துடங்கான் கம்கரி. ஊழோல் எடுவிக்கொன்று? எடுத்தான் ஜோலிடு?’’

வேலுப்பிழை: “வினை! ஏற்பு, மங்குரை குலிப்பிழை மென்கான அவர்க் கிசுவாறித்து—”

அதுராளை ‘அவர்க்’ எடுத்த கீழ்வித்தன மத்திலா கிழவேங்கான பாயேங்கதில்லெப்பு. வேலுப்பிழை துடங்கான:—

“— எானா குலிக்கை புதுதி! தலேவிவாஸ் அவர்க் மரைக்கால்க்கு பரதைப்பூஷே எடுக்கிக்கை ஸஂஶயம் உண்ணயிருக்கான. வினை எான் விசுவாறித்து, வழக்கடவி

ൽ വെച്ചുണ്ടായ ഇടപംട്ട കിടക്കുന്ന, കണ്ണംകുറ്റൻ പണം തരാമെന്നും എറിവിരിജ്ഞനും, അതുകൊണ്ട് വഴക്കണ്ണാക്കി ണ്ണയെന്നാണ്. എന്നാലും ശ്രദ്ധ വിടാക്കുന്ന കാൽമാണോ? പണ്ണതെത്തവശിയും, പോരി ശാന്തതെത്ത വാക്കും, ദൈക്ഷാർഥിലേ കേള്ളും, ചിട്ടക്കാരുവും — ഇതോക്കെ കാമ്മി യുണോ? കുമ്മിച്ചാൽത്തന്നു മതിയോ? മാപ്പിള വിട്ടമോ? കമലാക്കി ആർഹ കടകട്ടിയുണ്ട്. അതു പിന്നെപ്പറയാം. അപ്പു, എന്നും ഇന്നാം തിരുവന്നുചുരുത്തു പോയതല്ലേ കേൾക്കേണ്ടതു്! അരഭ്രഹം കന്ന ദിവസിക്കുന്ന, പി നീയും തുടങ്ങുന്നുനു തീവണ്ണികയറി. അപ്പു, യാധനമപ്പോൾ ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ വരിയ്ക്കും. എത്രവേഗം അരബ്രഹംതാമനേന്നോ? പണ്ണാക്കെ എന്നതു നടക്കുന്നു! നമ്മുടെ പുരാണങ്ങളിൽ പറയുന്ന, പ്രസ്തുതിയിലും രാവണനാശായിതന്നുണ്ട്. അതാണപോലും ശ്രദ്ധാം തെത്തശ്രൂകാരവിമാനം! രാവണൻ അതിലാണപോലും സംഖയിലും! രാവണനും രാമനും ആരാണ നല്ലവന്നും പറയുന്നു. പണ്ട് പൊന്നനുലും പിള്ളയും സർ സദാ ശിവയുടുക്കി വലിയ വഴക്കല്ലോയിരുന്നോ ഇക്കാരുത്തിനു? ഇപ്പും, ഒരു കാലും അരിയേണ്ടിയിരിജ്ഞനപ്പോം. മിന്റുകൾ സംഭവിവരുകൾ ചെന്നപ്പുന്ന് ആയി, ഇപ്പോൾ? നല്ല ആർഹ. ശ്രദ്ധാം സന്ത്രാസജ്ജിവിതാണപോലും. തിരുംസമീക്ഷ കു നടക്കുന്നു. പോട്ടു, നിങ്ങൾക്കു തിരുംസമീക്ഷയും ദിവി എന്നാണലിപ്പായും? അവർ പറയുന്ന ലോകങ്ങളും കൈ ഉള്ളതാണോ? എത്രയാലും അവർ കാൽം വഷളാക്കി. ആ കുഞ്ഞുകുറ്റത്തിയടെ കേള്ളു! ആളിന്നും പടം കു ണ്ടിട്ടുണ്ടോ? എന്നതു എന്നരും! അതു തലമുടക്കിയും. വെട്ടിയിട്ടു

—ഹ! വെരും ഫ്രോസ് ഫ്രോഫ്രോ മാറ്റേരോ, എത്താ ഭേദി? എന്നിക്കു ആ വംബും പരഞ്ഞതും ചോലും മററതാണി ഷ്ടും. എന്നെന്നു ഇഷ്ടിം അതു നോക്കുവാൻ ടോക്കനു? ഒരു സാധു. വിജയാക്കേ പരിഷയിരു ജയിച്ച വച്ചിൽ പദ്ധതിലാണിപ്പോയി. ഞാൻ പണ്ണെന്തെ വേദപ്പീജ്ഞ. എ നാലും കാമ്മതിലിരിജ്ജേണോ. കാമ്മിക്കുവംണം കരാ വി ഷമംതനെനു. തലയിൽ പല കാൽങ്ങൾം കിടന്ന കുടങ്ങു ദോഷാഡോ കാമ്മിക്കുകു? പോകട്ട; പുഡയംകൊണ്ടോരു ലഘുരകോണ്ടോ, എന്തുകൊണ്ടോ കാമ്മിക്കുകു? വാ യു, മിച്ചക്കൊണ്ടുകിൽ— —”

ലോകത്തിൽ നാം സാധാരണ കേൾക്കുന്ന സംഭാഷണം ഇത്തരത്തിലാണെന്നു ഞാൻ പറയുന്നില്ല. എന്നാ ടും പലക്കേഡ്യും സംഭാഷണം രസവിഹീനവും അരങ്ങേക്കാ ഗ്രവുമാണെന്നു പറയുന്നതിൽ വലിയ അവവലുമില്ല. അര തെങ്ങെക്കു അതേപടി ചെരുകമ്പയിൽ പകർത്തിയാൽ ചെ രകമയും രസവിഹീനവും അരങ്ങേക്കാഗ്രവുമായിത്തീരും. ത കൂലം യടാത്മലോകത്തിൽ നടന്നതോ നടക്കാവുന്നരോ ആയ എന്തു സംഭാഷണവും ചെരുകമ്പയിൽ പകർത്താവു നത്തപ്പുന്ന സിഖമായി.

അമാംത്മംഡംഭാഷണം പക്കത്തുനാരിൽ വേരെയും ചാ ല വൈഷ്ണവദിഷ്ടിണ്ട്. മനസ്സുശ്രിൽ അധികംപേജം അര തിഡാഡാതരപ്പുരുഷാഭാണം. രണ്ടോ മൂന്നോ മണിക്കൂർ സ്റ്റേച്ചിത്തമായി വെടിപറയുവാൻ നമുക്കു യാതൊഴി പ്രയാസവുമില്ല. എന്നാൽ രണ്ടോ മൂന്നോ മണിക്കൂർ തുംബിൽ നമ്മിൽനിന്നു ഉത്തരാളിക്കുന്ന ശബ്ദങ്ങൾം കൂടു ചെ റിയ ഗ്രന്ഥത്തിൽ കത്തുപ്പാത്തവിയം അതുകു വെള്ളം

ഇംണ്. പ്രകൃതത്തിനു യോജിച്ചതായ ഭാഗങ്ങൾ അംഗീകാരിക്കുമാറും ഉണ്ടെന്നു വരും. തന്റെ ധമാന്ത്മസംഭാഷണം ചെരുകമയിൽ പകർത്തിവാൻ ഉള്ളമിക്കവോക്കും അനു ധമാന്ത്മം വെട്ടിച്ചറിച്ചു കാഞ്ഞക്കുമായ ഭാഗം സപ്രീകരിക്കുകയേ നിവ്യാഹമെഴുളിക്കും.

നാം സംഭാഷണം ചെയ്യുന്നതു ആരും, അവാംഗ വിശ്വാസം, മുതലായ ഉപകരണങ്ങളോടുള്ളിയാണ്, ഒരു ബുദ്ധിഭട്ട അത്തും ആരും ആരും പ്രക്രിയക്കേന പലപ്പോഴും വ്യത്യാസ പ്രേക്ഷകാണ്ടിരിക്കാം. ഈ ആരും ആരും അംഗങ്ങളെ ദുഃഖത്തെന്നും കമാക്കാരൻ പകർത്തുകയും ശ്രീമഹാസംഭാഷണത്തിൽ അഭ്യു ഷ്ടുവും അഭ്യു ഷ്ടുവുമായ പബ്ലോ, വാക്കും അംഗീകാരിക്കണം. മുഖാവദ്ധം കൊണ്ടാണ് മരിക്കുമാണെന്നും അതു വാക്കുമാഡി മുരിച്ചിക്കുന്നതും. നിരത്തംകമായ ശബ്ദസ്ഥാപംപോലും പ്രസ്തുതംവേണ്ടിയുള്ളതും അത്തമ്ഭവത്തായിത്തീരുന്നു. ഒപ്പു നാം ഈ ഭാവവ്യത്യാസങ്ങളെ തത്തർസന്ദശങ്ങളിൽനിന്നും നാം ദിവർച്ചെടുത്തി പ്രകാശിപ്പിക്കുകയെന്നതു അന്തരൂദിക്കം ദിജിറ്റൽമാത്രം. നാം സാധാരണ ‘ഈ’ എന്ന എഴുതിവരാ കഴുതു അനുസ്പന്ദാന്തരമായ ‘ഈ’ കാരണത്തിനു സന്ദർഭപേക്ഷ യാ എത്രമാറ്റം അത്തമാത്രങ്ങളാണും സംഖ്യീക്കുന്നതെന്നു നോക്കുക.

“തെന്നും പോകടു?”

“ഈ” —— ഇവിടെ ‘ഈ’ എന്ന ശബ്ദം അഭിമതി കൈയ്യാണു വിശ്രംഭിക്കുന്നതും. ഈ ‘ഈ’ കാരണത്തെ ഒരു പ്രിം ഇംഗ്ലീഷിട്ടാണും ഉച്ചരിക്കുന്നതെങ്കിൽ ‘മനസ്സില്ലാമന്ന ദ്രോം’ യാണും അനുവദം നൽകക്കുള്ളുടെനും വിവക്ഷണം.

“തെക്കുതെക്കു കൈ പോതുണ്ടായിരുന്നു?”

“ഉം”

“പോത്തിൻ്റെ പുറത്തു കൈ കൂട്ടു മില്ലു്”

“ഉം.” — ഇവിടെ ‘ഉം’ കാരത്തിനു അനുമതിയെ നാകട്ടു വിസർജ്ജിയെന്നാകട്ടു അനുമതിപ്പു. കമപറയുന്നതു ശ്രദ്ധാരാവു കേരിക്കുന്നണ്ടെ എന്നാഹാരുമേ അനുമദ്ദിഷ്ടം.

“ഞാൻ അതു ചെയ്യില്ലോ്”

“ഉംഡി”

“മരന്നപോയിം.” — ഇവിടെ ‘ഉംഡി’ എന്ന അംഗത്തിനു ‘പുത്രുകൊണ്ടും’ എന്നാണന്നമ്മം.

“എന്നിക്കു കൈ കാഞ്ഞും വേംയിപ്പിക്കവാനണ്ടോ്”

“ഉംഡി” — ഇവിടെ ‘ഉംഡി’ കാരം കാരണവാചിയല്ല; ‘എന്നാരാണു വേംയിപ്പിക്കവാനിള്ളതുംഡി’ എന്നിള്ള കൈ വെരും മോഭുംകന്ന. ഇപ്പകാരംതന്നെ വക്താവു പരഞ്ഞതു കേട്ടിപ്പു, എന്നോ വേണ്ടവിധത്തിൽ ധരിച്ചിപ്പു, എന്നോ കാണിപ്പുന്നായി ടി. സ്റ്റേം തന്നെയാണു സൂക്ഷ്മവു ത്രംസങ്കേടുടക്കി പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടുന്നതുംഡി.

“എന്നിക്കു അതു ചെയ്യാൻ മനസ്സില്ലോ്”

“ഉംഡി നീ എന്നു പരഞ്ഞതുംഡി” — ഇവിടെ വഞ്ചിച്ചുവരുന്ന കോപമാണു ‘ഉംഡി’ കാരത്താൽ ഉപസ്ഥിക്കപ്പെട്ടുന്നതുംഡി.

“ഉംഡി. അതുകട്ടു. അവൻ എൻ്റെ പിടിയിൽ വരും. അദ്ദേഹം ഇതിനു വരിമാരും ചെയ്യുകൊണ്ടുംഡി” — ഓവിക്കിൽ ചെയ്യാൻപോക്കനു പ്രതീകാരം കാഞ്ഞു കോപ.

തനിന്ന തല്ലാലരാത്രി വകുത്തനതിനാണ് ഇവിടെ ‘ഉം’ എന്ന മനസ്സിലിക്കുന്നത്.

രോഗികൾ ‘ഉം’ എന്ന രൂളിന്റെ ബേഡാമത്തിനാണ്. ‘ഉം’കാരത്തെ ഇരട്ടിച്ചാൽ ശീമുസമ്പത്തിയും തിളഞ്ഞീകരിച്ചാൽ വിസമ്പത്വം പ്രദ്രോതിക്കൊണ്ടു. “ഉം! പ്രഭ്രത ചെയ്യാ! വിധിവോലെ വരട്ടു!” എന്നിങ്ങനെ യുജ്ജ പ്രയോഗത്തിൽ, വിഷംഡം പ്രടക്കലവൻബുള്ള സമാദ്ധം സമാണം ‘ഉം’കാരംകൊണ്ടു സാധിക്കൊന്നത്. ഇങ്ങനെ എന്നിന്നിന്നുട്ടന്നിയാൽ അവസാനമില്ല. തമാത്മസംഭാഷണത്തിൽ അവ്യാഹരണബൃഥാക്ഷേ എത്രമാത്രം അത്മ വ്യാപ്തിക്കണ്ണും കമയിൽ അവരെ അഭ്യന്തരതന്നെ പകർത്തിയാൽ അവ എത്രമാത്രം നിരത്മകമായിതേതാം നാശനം ഇതുവും പറഞ്ഞത്തിൽനിന്നും എതാണ്ടു വിരുദ്ധമായിട്ടണബല്ലോ.

യമാത്മസംഭാഷണം പകുത്തനതിനും മാറാട വൈഷ്ണവം പുന്നത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പരഞ്ഞതുറന്നു വീണ്ടും വീണ്ടും പറയുക വ്യാവഹാരികഭാഷയിൽ അനവാദ്യമാണെന്നതെന്നും, ചിലപ്പോൾ അത്രവ്യസ്ഥാണും. പക്ഷേ സംഹിതുഭാഷയിൽ അതു വിലക്കുന്നമാത്രു. കമാപാത്രം അസഭ്യഭാഷണം ചെയ്യുന്നവനും വിചാരിക്കുക. (ദിജ്ഹാനം അനാവശ്യമാണും.) വ്യാവഹാരഭാഷയിൽ ഇം അസഭ്യവാക്കുകൾ തെരഞ്ഞെരെ വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു കിലും, കമയിൽ അവ കൂടുതുവാക്കുന്നതു ആവശ്യമാണെന്നും പോതുവാക്കാതിരിക്കുന്നും. ഇതിനു കുറഞ്ഞ വിശദഭക്കാരണം കൂടിയുണ്ട്: വായനക്കാരന്നും മനസ്സും എഴുത്തുകാരന്നുംതിനേക്കാം പതിനട്ടുകുറഞ്ഞ വേഗത്തി

ലാംഗ് സ്റ്റേറിക്കന്നതു്. തൊൻ ഇപ്പോൾ എഴുതുന്ന വാണിക എഴുതിത്തിക്കിങ്ങവാൻ എന്നിക്കേ പദ്ധതിനിട്ട് വേണ്ടിവന്നവെന്ന ചിഹ്നമിക്കുക. എന്നാൽ ഇതു വായിക്കുന്ന മാസ്ത്ര ഇതു വായിച്ചുതീരിക്കുവാൻ കൈ മിനിട്ട് മരി. ഈ വണ്ണികയിൽ അള്ളുന്ന അസഭ്യാഖ്യാമണംഞം പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടുന്നതുനം. വിചാരിക്കുക. തൊൻ കൈ തെറിവാക്കു എഴുതിക്കഴിഞ്ഞു രണ്ടോ മൂന്നോ മിനിട്ടുകൾ കഴിഞ്ഞിട്ടാണു ദഹരാങ്ക തെറിവാക്കു എഴുതുന്നതു്. പിന്നൈും രണ്ടോ മൂന്നോ മിനിട്ടുകൾ കഴിഞ്ഞിട്ടാണു മൂന്നം മഹരാജ തെറിവാക്കു എഴുതുന്നതു്. തന്നിമിത്തം അവ സാമ്പത്തികഭാക്യാലിപ്പ്. രണ്ടേ മിനിച്ചു ഇംഗ്ലീഷ് വണ്ണിക മഴവും കൈ മിനിട്ടിൽ വായിച്ചുരീക്കുന്ന അനുവാചകനാക്കട്ട അസഭ്യാഖ്യാമം. ഇടക്കിയാതെ പ്രധാനിക്കുന്നതായിട്ടും ഓ തോന്നുക. എന്തു തരത്തിലുള്ള പുനഃപുനരക്കിരായാ ഡും അനുഭവം ഇപ്പുകാരംതന്നുയാണു്. അന്തുകൊണ്ടു്, പുനരാവർത്തനം ലോകത്തിൽ പതിവുള്ളതാണെന്നവച്ചു്, ചെരക്കമ്പയിൽ അതു സ്പീക്കരിക്കുവന്നതല്ല.

‘വിഷയാഭാനം’ എന്ന അധ്യായത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചതുവോലെ, ഈ വിഷയത്തിലും—അതായതു്: സംഭാഷണത്തിലും—യമാത്മംലോകത്തെ അതേപടി ചിത്രണം ചെയ്യുകയല്ല കമാക്കാരന്നു കത്തവ്യമെന്നും യമാത്മസംഭാഷണത്തിൽനിന്നും അത്രാവശ്യമായ ഭാഗം മാത്രം വ്യാവത്തുനം ചെയ്യു എക്കാറുമാക്കിച്ചെയ്യുകയാണു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ധമ്മം ചെയ്യുന്നതിൽനിന്നും സാധിതമായിട്ടുണ്ടായിരിക്കുണ്ടാം.

സംഭാഷണമാത്രാത്മകമായ കമ സാധുവാണോ എന്നാണ് ഈ ടിനി ചിന്തിക്കുവാനംളിൽ. കമാപാത്രങ്ങളുടെ സംഭാഷണമാത്രം ഒരു ദിച്ച കമാനിമ്മാണം ചെയ്യുക സുകരമാണോ? മി. കെ. സുകമാരൻറെ ചെരുകമകൾ അത്യും രോചനയിൽഭാഗാനും അനുഭവവേദികൾ പറയും. പക്ഷേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കമകൾ മിക്കവാരും സംഭാഷണമാത്രമാണ്. സംഭാഷണം കമാകാരൻറെ ഉപകരണമാത്രമാണെനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാനകരണം കമനും അമർവാ തത്പ്രായം അല്ലെന്നും ഇവും പറത്തി ടുണ്ടല്ലോ. തന്നിനിത്യം അപ്രായാവധിയുള്ള വേണ്ടവോളും ഇല്ലാത്ത കമ വിലക്ഷണമാണെനും പറയാതെ കഴിക്കും പ്പു. മാത്രമല്ല, സംഭാഷണമാത്രമായി കമ ഏഴുതുവാൻ പുരാപ്രൂച്ഛനവൻ നാടകത്തോട് മുട്ടിടകയാണ് ചെയ്യുന്നതും. മനസ്സുനിമ്മിത്തമായ സർക്കലകളുടെയും പാരമ്പര്യം വഹിക്കുന്ന നാടകശബ്ദയോട് ‘അവഹമഹമിതിഭാവ’ത്തിനു പുരാപ്രൂച്ഛന എത്ര കലജ്ഞം പരാജയമടങ്കണ്ണേ ഗതിയുള്ളതും. മി. സുകമാരൻറെ ചെരുകമകൾക്കാകാട് ‘പ്രമഹസന്നദ്ധം’ എന്ന പേരാണ് കാബാൽടി യോജിക്കുക. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രമഹസന്നദ്ധത്തെ രാസിക്കുത്തെപ്പറ്റി ഇവിടെ പക്ഷാന്തരമില്ല.

കമകളിലേ സംഭാഷണം എഴുതുകയും ‘അച്ചടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനെക്കണ്ടിച്ചും ഒരു വാക്കേ പറത്തു മുളുക്കിയും സംശയിക്കും. കാരണം പാത്രത്തിന്റെയും സംഭാഷണാം കാരണം വണ്ണിക്കുന്നതിനും ഇതും ഒരു ദിച്ച ചെയ്യപ്പെടുന്നതും. എന്നാൽ പരിനെട്ടാം നുറാണിലെ ചില നോവലുകളിൽ കാണാം

അതു ഇപ്പകാരമല്ല. അന്ന വിഷയമനസ്സിൽ ചുജ്ജ വ സ്ഥികയാണ് എടപ്പുണ്ടായിരുന്നതു്. രണ്ടുവേർ തമ്മിലു കൂട്ട സംഭാഷണം കേര വിഷയത്തെക്കാറിച്ചുംണ്ടാകിൽ, ക രേ വണ്ണികയിലായിരിക്കിം. അതു സംഗ്രഹിക്കുക. ഏ) ഷൈനേയെന്നാൽ: —

ഇന്നാക്കട്ടെ ടി. സംഭാവനം ഇപ്പുകാരമാണോ എല്ലാ

രാമൻ: “നീ എപ്പുവിടക്കിനു വരുന്നു?”

കുമാർ: “തിങ്കവന്നപുരത്തുനിന്ന്.”

“തിരുവന്നമ്പരത്തു പോയാൽ എന്തിനാണ്? ”

“വിശ്വാസിചുംനമ്മലു്.”

നവീനസ്വരൂപങ്ങൾ കണ്ടിനും മനസ്സിനും കൂടുതൽ ആനന്ദം കരമാണെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. ചൊറചൊരക്കും പുംബയികളാണ്. മാത്രമല്ല, “രാമൻ ചോദിച്ചു” “കൃഷ്ണൻ പാതെ” , “വീണകും രാമൻ ചോദിച്ചു”, എന്നിങ്ങനെ ഒരു ഏകഘട്ടപരായാത്ത കഴിക്കുകയും ചെയ്യാം.



അയ്യായം, റ്റ.

തലക്കെട്ട്.

“തലക്കെട്ട് എന്നായിരുന്നാലോ? വാൻറാനെ
പ്രാംതുവാക്കുന്നതിനോ പ്രാംതുക്കായതെന്നു വാമനരാജന്മ
തിനോ തലേക്കെട്ടിനു കഴിച്ചോ? ‘മുസ്ലിം’ ഉടെപേര് ‘മുസ്ലിം’
എന്നാക്കിയശാ അരറിൻ്റെ പരിശൃംഖലയിൽ വല്ല കിരുവു
ണ്ണാക്കോ?” — എന്നു ചോദിക്കുന്നപോൾ ഈ അയ്യായ
തിനിൽ ഇപ്പോൾത്തോന്നു വുണ്ടാവിരാമമിട്ടുകയാണെന്നുള്ളൂ.
എന്നാൽ ലാഡ് തലേക്കെട്ട് ഉത്തമംഗത്തിനു കുറ ത്രിശ്ശൂ
മാംസന്നു എന്നുപ്പോലെ വല്ലവരും വിശ്വസിപ്പിന്നാണെങ്കിൽ
ഈ അയ്യായം കേവലം അസംഗത്യായി അവക്കു
തോന്നാകയില്ല.

നുള്ളംതന്നെ തലക്കെട്ട് കുറ വെരും പരസ്യഭാബാ
നു നാം ധരിക്കണം. പരസ്യത്തിൽക്കാണു ഇണം
രാധിക്രതമംയ വസ്തുവിനു ഉണ്ണാക്കണമെന്നില്ല. ‘സ്വീ
രോഗസംഹാരി’കളായ ചില ഗൃഹികകൾ വാങ്ങിച്ചിട്ടുള്ള
വക്കു ഇതു എപ്പോൾത്തിൽ ഭോധയെടുട്ടുന്നതാണ്. ദുവാ
വാചകത്തിന്റെ സൗന്ദര്യത്തിൽ ഭേദിച്ച കമ വായിക്കു
വാൻ തുടക്കിയവക്കു പലപ്പോഴും ഇക്കാംഗം നേരിട്ടിട്ടു
ണ്ട്. നേരേ മറിച്ചു, തലക്കെട്ട് അന്നാക്കയ്ക്കമായിരുന്നു
ലും കമ കാണാതെല്ലാണു വന്നേക്കാം. ജെയിൻ കാ
സ്റ്റുൻറ ‘Persuasion’ (പ്രേരണ) എന്ന തലക്കെട്ട് വാ
തിച്ചും പിനൊ കമ വായിക്കണമെന്നു മോഹമുണ്ണാക
യില്ല. എന്നാൽ തലക്കെട്ടിൻറെ അരംബിക്കത്രം വക്കു

ങ്ങാതെ കമ വായിക്കവാൻ തുടങ്ങുന്നവക്ക് സാന്നിധ്യം അനുഭവാനും മന്ത്രിശാക്കന്നതാണ്.

എന്നിരിങ്കിലും, എറിസപ്രദായ തലക്കെട്ട് പല വായനക്കാരേയും അരകറ്റി നിന്ത്തുന്നതു കണ്ടുമല്ലോ? ‘പറോ പകാറം,’ ‘അനന്നരാഗത്തിന്റെ ദിവ്യതപം’, ‘തൃംഗമാഹാ ത്രും’ എന്നിങ്ങനെയുള്ള തലക്കെട്ടുകൾ കണ്ണാൽ എന്നർ കമാസക്കി തങ്കഷണം നാഡിച്ചുപോകമെന്ന തുറന്ന പാ ഞ്ഞാകാളിട്ടു. കമ എന്നുതനെ മനോഹരമായിക്കൊണ്ടു പും എന്നിങ്ങുള്ള ഫലം നേരെ മറിച്ചു, തലക്കെട്ടം കൂടു യും കന്നപോലെ മനോഹരമാണെന്നും, മയ്യ രത്തിനു സപ മരായുള്ളും ലഭിച്ചുവെന്നപോലെ, സപ്പും⁴ ശ്രൂദശായിരി കും.

കൈ നല്ല തലക്കെട്ടിന്റെ വക്ഷം നീണ്ടം കൗചിത്ര്യം, വിശ്വാസപ്രതീതി, അനുകംഖക്കതപം, നുതനതപം, ശ്രസ്ത, എന്നിവയാകുന്ന.

തലക്കെട്ട് കമയുടെ സംക്ഷേപമായിരിങ്കുണ്ടെന്നും പി. “രാമൻ മനോന ഭാംഗിലുണ്ടായിക്കൊ അവിശ്വാ സം നീണ്ടിയതു്” എന്നാഴ്ച തലക്കെട്ട് കമാസംക്ഷേപമാ കുന്ന. ഇഷ്ടനെ നീട്ടിവലിച്ചുള്ളനുത്രകൊണ്ടു യാതോ ഒ പ്രയോജനവുമില്ല. കമയോടു കൈ വിയത്തിലബ്ലൈഡി നു മരൊരാജ വിയത്തിൽ വെന്നുണ്ടായിരിങ്കുണ്ടെന്നും ആണു. എന്നാൽ അതുന്നതരമായ കൈ വെന്നും തുടിയേ കഴിയും. കമയിൽക്കാണുന്ന ചില വാക്കുകൾ എടുത്തു പാ യുക മാത്രം ചെയ്യാൽ വെന്നും സാധ്യവാകയില്ല. കമയി നു കരേണ്ടു് ‘അതോക്കും?’ എന്നോ ‘അനന്നം എന്നും പാ ഞ്ഞില്ലോ?’ എന്നോ ഉണ്ടെന്നുപാച്ചു അതിനെ കമയുടെ

അഭിയാനമാക്കുന്നതിൽ യാതൊരു അന്ത്യമുണ്ട്. ‘അന്ന എംഗ് പറഞ്ഞതാണ് കമ്മാമമ്മുക്കിൽ റബക്കെട്ട് ഉചിതേന്നെന്നു. പക്ഷേ ഈ വാഴക്കർ ആസ്സീക്കമായി ടാണ് കമയിൽ പ്രയോഗിച്ചുള്ളതുന്നതെങ്കിലും അവയെ കമാച്ചവത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കുവാൻ യാതൊരു കാരണവുമില്ല. ‘കമാക്കുചുട്ടായിൽ (ചുണുകം ദി, ലക്കുങ്ങൾ 6, 7) ‘ഇതാണ് വ്യത്യാസം’ എന്ന തലക്കെട്ടാട്ടക്കൂടിയ ഒരു കമ കാണുന്നണം. എത്രോടുകൂടിയാണു കമാക്കരുൾ പറയുവാൻ പോകുന്നതനു വായനക്കാർ അരീക്കിക്കുന്നു. പക്ഷേ കമ ഇതൊന്നുമല്ല. പേരുകേട്ട ഒരു സി. എം. ഡി. ഇൻഡ്രൂക്കടങ്ങട പരംതുമമാണു കമാവിഷയം. കമ കഴിഞ്ഞിട്ടു ഒരു ‘റബഗ്രൂതി’ ചേക്ക് ചെയ്തിട്ടണോ. അവസാനം, “‘ഇതാണ് തിരുവിതാംകൂർ പോലീസും സ്റ്റിട്ടിംഗ് പോലീസും തമിഡിളി പ്രധാനവു ത്രാസം’” എന്നൊരു വാക്കുവും ധാരാപ്പീക്കമായി അനുബാ സിച്ചിട്ടിട്ടണോ. തലക്കെട്ട് എന്നേന്തില്ല ഇന്നി അക്കലെ ഒരു പോകേണ്ടാണു. “‘ഇതാണ് വ്യത്യാസം’” എന്നു കുട്ടിക്കുട്ടിക്കു നിരത്തംക ഓളാണുന്ന പായംതെ തരമില്ല. ‘The Supreme Night’ എന്നൊരു ടാഗോർ കമയണം. അതു ശ്രീമാൻ പുത്രേശ്വരൻ റാംമേനോൻ തജ്ജിമ ചെയ്തിരിക്കുന്നതു ‘ഞാൻ കൃതാത്മകായി’ എന്നാണോ. തജ്ജിമ കേവലം അപൂർത്തമല്ലെന്നു കമ വായിച്ചാൽ വോയ്യുംവും. പക്ഷേ കൗച്ചിത്രുനിയിക്കായ ടാഗോർ സാഹചര്യത്തിനുന്നുണ്ട് പ്രസ്തുതകമയിൽ പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചിരിക്കുന്നതും. ‘അപരമരാത്രി’കാണ്, ‘എന്നും കൃതാത്മത’ക്കല്ലു കമയിൽ

പ്രാഥാന്ത്രം. തന്റെ ടാഗോർ കല്പിച്ചിരിക്കുന്ന അദി
ധാന്മാണ കൂടുതൽ സംഗതമായിട്ടുള്ളത്.

തലക്കെട്ടിന്റെ അധികരണം ക്ഷണംപൂർണ്ണമായി പറവാ
ന്നപ്രയാസമാണ്. അതു മിക്കവാറും കമാജുട്ട് സ്വപ്നാവ
തത്ര ആത്മയിച്ചിരിക്കും. കമാബീജം സംഭവപ്രധാന
മാണിക്കിൽ തലക്കെട്ടം സംഭവന്നുചക്കമായിരിക്കും. ‘ഈ
നീ’വീട്ടിലേക്കു പോകുന്നു’ എന്നാണു ടാഗോർ ഒരു കമ
യെ നാമകരണം ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. ഈ കമയിൽ, പീ
ടിംഗേഴ്സ് പോവുക എന്ന സംഭവത്തിനു സ്വർപ്പപ്രധാന
മിഥിക്കുകൊണ്ടു തലക്കെട്ടു ഉചിതംതന്നെ. പാത്രപ്രധാന
മായ കമയാകട്ട് പാത്രത്തിന്റെ നാമധേയത്താൽ അഭി
യപ്പേടുന്നും. ‘കമുളിവാല്’ എന്ന കമയിൽ കാബു ദി
ക്കംരായ ഒരു കച്ചുപടക്കാരനാണു പ്രധാനപ്രത്യേ
ൻ. അതാളിട്ടു പുതിയാസല്ലുമാണു കമാക്കാൻ ഫക്ക
റിപ്പിക്കവാൻ ശുമിച്ചിട്ടുള്ളത്. തന്റെ കമാജുട്ട് പേര്
എപ്പോംകൊണ്ടു സമീചിപ്പിക്കുന്നു. ഇപ്രകാശംതന്നെ, ‘ത
മാൽ മാസ്തി’, ‘ജേഷ്യസഹോദരി’, ഇതുംാഡി കമകളിട്ടു
പാത്രപ്രധാനമായുള്ളായതുകൊണ്ടു പ്രധാന പാത്രത്തിന്റെ
പേര് ടാഗോർ അവക്കു നൽകിയിരിക്കുന്നു. മുന്നാമത്രം
ട്ടിനു അല്ലാറ്റേതും. ടാഗോറിന്റെ ‘നീഡി’, ‘സുഷ്ണിപ്പിൻ
പീപ്പിച്ച മതൽ’, മതലായ കമകളിൽ കമാനിമിത്രമായി
ഡെവികുന്ന വന്നു കാണോ കമയിലും മിഥിക്കാത്ത അ
ഹംകരിക്കുന്നു. ‘അവളിട്ടെ പുഞ്ചിരി’ എന്ന കമയിൽ
‘അവളിട്ടെ’ പുഞ്ചിരിക്കാണു പ്രധാനപ്രധാനം; തന്റെ തല
ക്കെട്ട് എറം സമൃദ്ധിക്കുന്നു. ഒരു സംഘചര്യമാണു

കമയിൽ സുചിത്മായിരിക്കുന്നതെന്ന വിചാരിക്കുക. എന്നാൽ ആ സംശയപ്പെട്ടതിന്റെ പ്രധാനം ശ്രമയിരിക്കും തലക്കെട്ടായി സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടുക. ‘അബ്ദരാറു’, ‘കൂദി തവാഹാണം’ ഈതുാലി കമകൾ സുജനാത്തങ്ങളാണെല്ലാ. വേരു ചില തലക്കെട്ടുകൾ വെരു വികൃതിക്കെട്ടുകളുണ്ട്. പ്രതിച്ചാലുവന്നു ആസുകലം വിനോദമയമാണെന്നു കാണിപ്പാനാണു ഇത്തരം തലക്കെട്ടുകൾ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടു നാൽ. ഇങ്ങനെ, കമാഖ്യിജന്മത്തിൽ എത്തും എന്ന നേരം, ആ എന്നാജില്ലോ തലക്കെട്ടുകളിലും കാണാവുന്നതാണ്. കമാഖ്യിജത്തയാണു കാരാ തലക്കെട്ടം പരാമർശിക്കുന്നതു്. കമ വായിച്ചുകഴിഞ്ഞേം തലക്കെട്ടിലും കാച്ചിത്രം തികച്ചും ബോധപ്പെടുന്നും.

ഓഭിയാനം കമാമമ്പൻ ചന്ദ്രായിരിക്കുന്നതും കമാഖ്യിട സ്വന്തപ്പാതയ മന്ത്രക്രി പ്രപ്രാപനം ചെയ്യാൻ ജിജന്മാസ നശിച്ചുപോകും. ‘കൽ മതലനായാട്ട് എന്ന കമ പലജം വായിച്ചുട്ടിട്ടുണ്ടെല്ലാ. അതുനുണ്ടായാൽ കമയാണും. നായാട്ടിൽ ഭൗമിക്കവക്കം ഇല്ലാത്തവക്കം അരതു കാപോലെ ആസുപാലുതരമാണും. പക്ഷേതലക്കെട്ടു ജിജന്മാസപോഷണത്തിനു പഞ്ചാംഗമല്ല. തലക്കെട്ടാണെല്ലാ വായനക്കാരൻറെ ദ്രോഢിയിൽ ആള്ളും പെട്ടുക. ‘കൽ മതലനായാട്ട്’എന്ന കാണഞ്ഞേം നായാട്ടിൽ ഭൗമിപ്പാതയ ആർഹം, ‘പോ! ഇതു നായാട്ടകാച്ചുമാണും. നാടകിവിടക കാരുമില്ല എന്ന പരശ്രാ; കമ വായിക്കാതെ വിട്ടുകളയുവാൻ എന്നുണ്ടു്. വിട്ടുകളയുന്നതുകൊണ്ടുള്ള നശ്ശും വായനക്കാരന്തനെന്ന; സംശയമില്ല. പക്ഷേ തലക്കെട്ടിന്റെ അസാമത്യംകുണ്ടു് വായനക്കാരിൽ കരാർമാപോല്ലും അകന്ന

പോകന്നതു കൈ റൂതതയെപ്പേ? അപ്രകാരംതന്നെ ‘കൈ സിംഗവേട്’, ‘കൈ നായാട്’ എന്നിങ്ങനെയുള്ള അഭിധാനങ്ങളിൽ തീരെ ‘പച്ച’യാണെന്നു സമർത്ഥമേ കഴിയു. വാഹനക്കാരൻറെ ജിജ്ഞാസക്കു ലോപം വരുത്തുന്ന ‘പച്ചപ്പരമാത്മ’ഡാക്ടറു തലക്കെട്ടുകൾ ഉപേക്ഷിക്കുകയാണു എല്ലാത്തു.

ചില ചെരുക്കമാക്കുത്തുകൾ കമാമമ്മതെത സുചി പുക്കണ്ണതിന്യകരം അതു വിളിച്ചുപറത്തു കൂതകുറുരാ കാരണം. ‘രണ്ടുപേരും ജീവിച്ചു’ എന്നൊരു കമ തൊൻ വായിച്ചിട്ടുണ്ട്. മുതരാണെന്നു കുടുന്നാൽ വിശ്വസിക്കു ചെട്ടിക്കുന്ന രണ്ടുപേരും പുരാജീവിക്കണതാണു കമാവ സൂ. എന്നൊൽ ‘രണ്ടുപേരും ജീവിച്ചു’ എന്ന തലക്കെട്ടു കണ്ടതിനു ശേഷമാണെല്ലാ ദാം കമ വായിക്കുവാൻ തുടങ്ങുന്നതു. എത്തനിവിത്തം അവർ രണ്ടുപേരും മരിച്ചു വെന്നുള്ള വിശ്വാസവും തജ്ജന്മായ സേവാഭവ്യം നടക്കു ണ്ണക്കനില്ല. ‘മേൽവിലാസം മാറി’ എന്നൊരു കമയുണ്ട്. രണ്ടു കൂത്തുകളിടുന്ന ഗേർവിലാസം എഴുതിയതിലുള്ള തെറവകൊണ്ടു വന്നുള്ളടക്ക കുഴപ്പുങ്ങളാണു പ്രതിപാദ്യവ സൂ. പക്ഷേ കമാമമ്മം തലക്കെട്ടിക്കുന്നതന്നെ വായ നക്കാരൻ ഗ്രഹിച്ചിരിക്കുകകൊണ്ടു, കമാവാരായാത്തിൽ നു നമ്മുടെ ജിജ്ഞാസ സുഖപ്പുരായമായിത്തന്നെ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നു. ‘അക്കാരണമായ കൈ ഭയപ്പാട്’ എന്നൊരു കമയിൽ വായനക്കാരൻ ആള്ളും ഭയം തോന്നുകയും വിനീടി ആളും ഭയത്തിന്കുന്ന മുക്കന്നാകയും ചെയ്യുന്നുമെന്നായിരിക്കുമെല്ലാ കമാക്കിത്തിന്നീരുള്ളോ. പക്ഷേ ത

ലക്ഷ്മിൻറിനു യേപ്പുചു ഓക്കരണാബന്നു ഉംഗ്രൂഹ നായതുകൊണ്ട്, വായനക്കാരനു യോക്കെട്ട് തന്നിവാര നാന്തിലുള്ള നിർവ്വതിയാകട്ട് ഉണ്ടെങ്കനിപ്പ്. എത്തു ലം തലക്കെട്ട് കേവലം വാച്ചുമായിരിക്കുകയെന്നാം കമാ മമ്പെതെ കാലേഷ്ട്ടി വിളിച്ചുവരുന്നതു ജിഞ്ഞാസോപണ മനത്തിനു റസഹാനിക്കു ചേരുവായിത്തീരുമെന്നാം ‘സു തരം സംസിദ്ധം’.

തലക്കെട്ട് കമാജുടെ പ്രവർമ്മത്രാജന്നു സാധി ആ കഴിഞ്ഞു. ഇതിൻറിനു വേരാൽ കാഞ്ഞംസ്ത്രി ഓരു മാത്രവുംമെരു. എന്നെന്നവെച്ചും, കമാജുടെ നന്ദ്രത തലക്കട്ടിൻറിനു നമ്മുടി പലപ്പോഴും ഉംഗിക്കവാൻ ക ശിഖം. ചില കമാകാരരാമർ പുത്ര പേരാണു കമാക്ക നന്നകേണ്ടതെന്നു രീമ്പുപ്പുചുത്തവാൻ കഴിയാതെ അപ്പാ നാമങ്ങൾ ഘടിപ്പിക്കാരണം. ‘അദ്ദേഹ ഇതോ,’ എന്ന ഒരു സംശയം കമാകാരരാമതെന്ന പ്രതിപ്പിക്കുന്നു. നാ മകരാന്തിലുള്ള ഇം സംശയപ്രകടനം കമാജുടെ എക്കാ ഗ്രതയെ സംശയക്കോടിയിൽ തജ്ജിക്കൈളിയുകയാണു ചെയ്യു ന്നതും. ‘കാലം സകലവും തെളിയിക്കും; അമവാ സ്രീ കുളേ വിസ്പസിക്കുകയോ?’ എന്നാൽ കമാ ‘കമാകുഞ്ച ദിയിൽ (പുസ്തകം 5, ലക്ഷം 5) കാണ്ണാൻാം’. ഇം കമാ യിൽ, കാലത്തിന്റെ സത്രസന്ധതങ്ങോ സ്രീക്കളുടെ വി രപാസ്പുത്രങ്ങോ, എതിനാണു പ്രാധാന്യമെന്നു കമാകാരരു തെന്നു നിന്നുമിക്കവാൻ കഴിത്തിട്ടില്ലെന്നു വിജ്ഞാ. കമാ യുടെ എക്കാറത സംശയപ്രസ്താവനാബന്നു താഴ്പത്തും. ‘ല കൃഷ്ണക്കും, അപ്പുക്കിൽ കൈ കമാജുടെ കമാ’ എന്ന തല

കൈട്ടോട്ടുടർന്ന് കൈ ‘കമ കമാരത്താല പ്രിരിയള്ളുകു’ തതിൽ കാണുന്നണം’. ഈ കമയിൽ ലക്ഷ്മിക്കട്ടിയുടെ സപാവദത്തിനാണോ അല്ലെങ്കിൽ കമയെഴുതുവാനുള്ള സംരംഭത്തിനാണോ പ്രാഥമ്യമെന്ന പരിനിഷ്ഠിത്തമായി വരും വാൻ പ്രധാനമാണ്. സരസമായ കൈ കമാവസ്തു സ്വല്പിക്കവാൻ കമാവച്ചവാലുസക്തയായ ലക്ഷ്മിക്കട്ടി ചൊള്ളുന്ന സാഹസങ്ങളാണു ഈ ചെരുകമയിൽ പ്രതിചാഖിജ്ഞ പ്ലേട്ടിനിക്കുന്നതു്. അന്തുകൈണംബന്ന ‘കൈ കമയുടെ കമ’ എന്ന അപരംഭിയാനം അതിനു വല്ലുമായതു്. പക്ഷേ ലക്ഷ്മിക്കട്ടിയുടെ ചാരിത്ര്യത്തും ലഭിയും ഈ കമയിൽനിന്നു വെളിപ്പെടുത്തുന്നണം. രണ്ട് ചെരുകമകളിൽ പ്രതിമാദി ജ്ഞാനം സംഗതികളാണു ഈ കൈ ചെരുകമയിൽ സംഗര വിച്ഛിനിക്കുന്നതു്. രണ്ടു ലം എക്കാഗ്രത ശ്രമായിപ്പോയിരിക്കുന്നു. ഈ പരമാത്മം കമാക്കാരൻതന്നെ അറി തെട്ടുണ്ടുള്ളതിനു ‘ലക്ഷ്മിക്കട്ടി, അമ്യവാ കൈ കമയുടെ കമ’ എന്ന രാലക്കെട്ട് ഉത്തമസാക്ഷ്മാണു്.

പില തലകൈട്ടുകൾ വൃത്താന്തപരമാണെങ്കിലേ ഉപരി വാചകങ്ങളെപ്പോലെയാണ്. ‘മെക്കിക്കേണയിൽ ഭ്രകമ്പം’, ‘മഹാത്മാഗാന്ധി ജേയിലിൽ’, ‘ഹീനയിൽ ജലപ്പളി യം’, ഈത്യാദി വാചകങ്ങൾ വായനക്കാരുടെ ശ്രദ്ധയെ ആക്ഷിക്കുവാൻ പയ്യേപ്പുമാണെന്നുകിലും, അവക്കു സാധി തുണ്ടിൽ ന്യാനം കല്പിക്കാവുന്നതല്ല. മറ്റൊരില തലകൈട്ടുകൾ കമാക്കാരൻറെ കൗദ്യത്തുത്തെന്നാണു സൂചി പ്പിക്കുന്നതു്. ‘പ്രകോഢകരമായ കൈ സംഭവം’ എന്നുണ്ടു് കൈ ചെരുകമയുടെ അഭിയാനമെന്നിലിക്കുന്നു. അതിന്റെ അത്മം വായനക്കാരൻറെ ചേതോവിക്കാരങ്ങളെ

കമാകാരനു നിയത്രിക്ഷവാൻ കഴിയുമെന്നതാണ്. “ഞാൻ എഴുതുന്നതു വായിച്ചാൽ വായനക്കാർ കേഷാഭിക്കാതിരിക്കയില്ല. ഈ സംഭവരെത പ്രകേഷാഭക്രമാംവണ്ണം വൻ്നിക്കവാൻ ഞാൻ സമർപ്പിക്കാണ്” എന്നെങ്കിൽ അതുമല്ലോ. സംശയം പ്രസ്താവിയാക്കിന്നു വെളിവാക്കുന്നതും. അതു പ്രകാരംതന്നെ, ‘റസക്രമാധ ഒരു ഘട്ടം’, ‘ഭേദക്രമാധയും ഒരു കൊലപാതകം’, എന്നിങ്ങനെന്നുള്ള അഭിധാനങ്ങളിലും, വായനക്കാരനെ റസിപ്പിക്ഷകയും യൈപ്പേട്ടുത്തകയും ചെയ്യവാനുള്ള പദ്ധതം തനിക്കണ്ണം കമാകാരൻ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുകയെല്ലോ ചെയ്യുന്നതും? പ്രസ്താവക്ടം വായനക്കാരനു റസക്രമാഡാനോ കൊലപാതകത്തെ കണ്ണിച്ചുള്ള വൻ്നന യൈക്രമാഡാനോ, കമാകാരൻ എന്നും അഭിഭരിതമുണ്ടോ? അതു തിർച്ചപ്പേട്ടതെന്തെന്തു വായനക്കാരനു നിങ്ങളും നിങ്ങളും പോകാണോ?” എന്ന കമാകാരൻ പറഞ്ഞാൽ, “ഇല്ല, എന്നിക്കു റസിക്ഷവാൻ മലസ്സില്ല” എന്ന വായനക്കാരൻ മക്കടമുള്ളി പിടിച്ചേരുക്കാം. ഈനിയും ചില തലക്കെട്ടുകളിൽ ഓട്ടം അവ പ്രത്യേകക്കിട്ടിയും സൂചിപ്പിക്കുന്നബന്ധങ്ങിൽ, അതു കമാകാരൻറെ ബാഡിശൈലിമാത്രമാണ്. പ്രാസപ്പ ദോഗമാണു ഇട്ടിരാഡിധാനങ്ങളിൽ മുപ്പുമായി തീക്കിച്ചിട്ടിരിക്കുന്നതും. ‘മനാന്നർ കന്നതം’; ‘കേംമന്നർ കേരത്പാ’, ‘ദേവിയുടെ ഭാവി’— ഇത്രുംഡി പ്രശ്നാഗ്രാഹം റാല്യത്തിൽ ബാഡിശൈലാനു കമാകാരനാർ മലസ്സിലാം കിയാൽ നന്നാം.

ഈ വക സ്വീതകക്കളും കണ്ണിച്ചു ഇനിയും ഉച്ചന്നും ക്ഷണങ്ങതില്ല. നീലസ്സാരസംഗതികളിൽ പോലും കമാക്കു

അതുവരെ ശ്രദ്ധാലുവായിരിക്കണമെന്നാണ് ഈ അംഗ്യായത്തിൽനിന്നും മനസ്സിലാണേണ്ടതു്. ഒരു കടമയെ നാം കാംക്ഷിക്കുന്നതു അഭിധാനമായ്ക്കൊണ്ടു. അഭിധാനം താരതമ്പ്രകാരം നിസ്സാരംഖാക്കിലും അതു നമ്മുടെ സ്വർണ്ണയിൽ സദാ നിലകൊള്ളുന്ന കന്നാണ്. തന്മുഖം അതു സമുച്ചിതവും നിങ്ങ്ലോഷ്യവുമായിരിക്കണമെന്ന പറയുന്ന തിരഞ്ഞെടുത്തുണ്ടോ? നിസ്സാരസംഗതികളാണ് മഹത്തരമായ ചലനത്തെ ഉള്ളവാക്കുന്നതു്. മഹത്തരമായ ചലം നിസ്സാരസംഗതിയല്ലല്ലോ.



